

K64 1

I 26

ГЕРБОВНИКЪ

ДВОРЯНСКИХЪ РОДОВЪ

ЦАРСТВА ПОЛЬСКАГО,

ВЫСОЧАЙШЕ УТВЕРЖДЕННЫЙ.

ЧАСТЬ I.

HERBARZ

RODZIN SZLACHECKICH

KRÓLESTWA POLSKIEGO,

NAJWYŻÉJ ZATWIERDZONY.

CZĘŚĆ I.

ВАРШАВА.

WARSZAWA.

ВЪ ТИПОГРАФИИ С. ОРГЕЛЬБРАНДА.

W DRUKARNI S. ORGELBRANDA.

1853.

ГЕРБОВНИКЪ

ДВОРЯНСКИХЪ РОДОВЪ

ЦАРСТВА ПОЛЬСКАГО,

ВЫСОЧАЙШЕ УТВЕРЖДЕННЫЙ.

ЧАСТЬ I.

HERBARZ

RODZIN SZLACHECKICH

KRÓLESTWA POLSKIEGO,

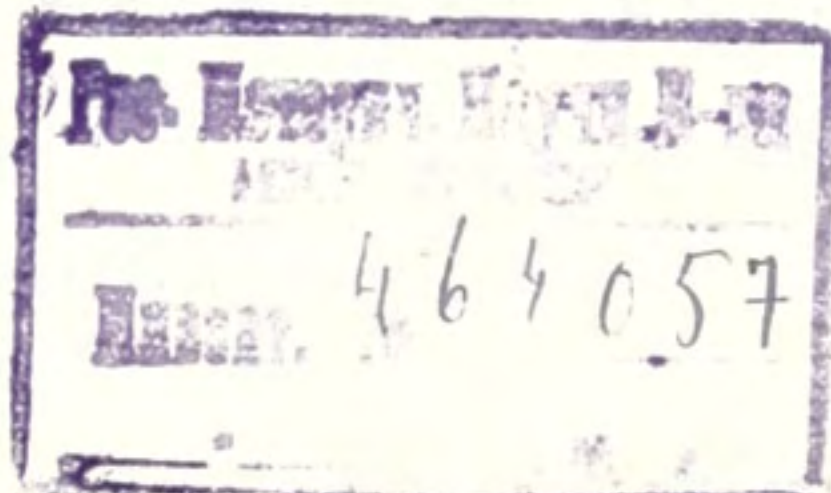
NAJWYŻÉJ ZATWIERDZONY.

CZĘŚĆ I.

Печатать позволяется съ тѣмъ, чтобы по отпечатаніи представлено было въ Цен-
сурный Комитетъ узаконенное число экземпляровъ.

Варшава, Апрѣля 30 (Мая 12) дня 1853 года.

Ценсоръ, **Ф. Собѣщанскій.**

ВАРШАВА.

ВЪ ТИПОГРАФІИ С. ОРГЕЛЬБРАНДА.

—
1853.

Положеніемъ о Дворянствѣ въ Царствѣ Польскомъ, Высочайше въ 25 день Іюня (7 Іюля) 1836 г. утвержденнымъ, статьею 65^ю онаго возложено на обязанность Герольдіи составленіе Гербовника Дворянства, и для сего въ статьяхъ 96, 97 и 98 указаны главныя основанія, какъ то:

Въ ст. 96. „Гербовникъ составляется въ Герольдіи, безъ раздѣленія по Воеводствамъ (нынѣ Губерніямъ). Въ немъ заключаются рисунки и описаніе гербовъ каждаго дворянскаго рода, съ объясненіемъ его происхожденія“.

Въ ст. 97. „Герольдія, при составленіи Гербовника, руководствуется находящимися въ

W artykule 65 Prawa o Szlachectwie pod dniem 25 Czerwca (7 Lipca) roku 1836 *НАЈМІЕОСЦІ-ВНѢЈ* nadanego, włożony został na Heroldyę obowiązek ułożenia Herbarza Szlachty Królestwa, do czego zasady główne w artykułach 96, 97 i 98 wskazane zostały, jako to:

W art. 96. „Herbarz utrzymywany będzie przez Heroldyę bez różnicy Województw (dziś Gubernii). Zawierać będzie rysunki i opisanie herbu każdej rodziny szlacheckiej z wyjaśnieniem jej pochodzenia“.

W art. 97. „Heroldya użyje do ułożenia Herbarza aktów i oryginalnych dokumentów które będą

ея распоряженіи актами и подлинными документами. Въ случаѣ надобности можетъ она пользоваться извѣстными въ Царствѣ геральдическими сочиненіями“.

Въ ст. 98. „Описание гербовъ и происхожденіе каждаго дворянскаго рода должно быть изясняемо въ Гербовникѣ съ возможною краткостію. Каждая часть его переплетается въ бархатъ, и за скрѣпою по листамъ Главнаго Директора Предсѣдательствующаго въ Правительственной Коммисіи Юстиціи, подносится къ Высочайшему подписанію. Подписанныя Императорскимъ Величествомъ части предаются тиспенію, съ гравированными гербами“.

Согласно таковымъ основаніямъ, Его Свѣтлость Намѣстникъ Царства Князь Иванъ Ѳеодоровичъ Варшавскій Графъ Паскевичъ Эриванскій повелѣлъ Герольдіи и Оберъ-Прокурору Общаго Собранія Варшавскихъ Департаментовъ Правительствующаго Сената приступить къ

дѣле miała pod ręką, a w razie potrzeby korzystać może ze znanych w Królestwie dzieł heraldycznych“.

W artyk. 98. „Opisanie herbów i pochodzenie każdej familii szlacheckiej dopełnionem będzie w Herbarzu, ile można w krótkości. Każda część Herbarza oprawiona będzie w aksamit i za poprzedniem poświadczeniem każdej stronnicy przez Dyrektora Głównego Prezydującego w Komisji Rządowej Sprawiedliwości poniesioną zostanie do podpisu CESARZA I KRÓLA. Części Najwyższym podpisem utwierdzone, ogłoszone będą drukiem, a herby sztychowane“.

Stosownie do powyższych zasad, Namiestnik Królestwa J. O. Książę Jan Warszawski Hrabia Paskewicz Erywański rozkazał Heroldyi i Naczelnemu Prokuratorowi przy Ogólnem Zebraniu Warszawskich Departamentów Rządzącego Senatu, aby zajęli się ułożeniem Herbarza Szlachty

составленію Гербовника дворянъ, утвержденныхъ въ семь достоинствъ на основаніи вышеизъясненнаго Положенія.

Для исполненія сего надлежало предварительно составить отчетливый списокъ лицамъ утвержденнымъ въ дворянствъ, съ раздѣленіемъ ихъ на фамиліи по употребляемымъ гербамъ. Трудъ этотъ исполненъ Канцелярією Общаго Собранія Сената и самый Списокъ Дворянамъ былъ въ свое время напечатанъ, послѣ чего уже учрежденный изъ среды Герольдіи и Канцеляріи Общаго Собранія Сената Комитетъ, подъ предсѣдательствомъ Оберъ-Прокурора, могъ заняться составленіемъ Гербовника.

Двѣ первыя части онаго удостоились Высочайшаго утвержденія, первая въ 10 (22) день Октября 1850 года, а вторая въ 16 (28) день Генваря 1851 г.

Предаваемая нынѣ тисненію Первая Часть заключаетъ въ се-

Królestwa, na mocy wyżej wymienionego Prawa wylegitymowanej.

W wykonaniu tego, należało poprzednio ułożyć dokładny spis wylegitymowanej Szlachty z rozdziałem onęj na rodziny według używanych herbów. Pracę tę uskuteczniła Kancellarya Ogólnego Zebrania Senatu i sam Spis Szlachty w swoim czasie drukiem ogłoszony został, poczem dopiero osobny Komitet, złożony z grona Heroldyi i Kancellaryi Ogólnego Zebrania Senatu, pod przewodnictwem Naczelnego Prokuratora, mógł zająć się ułożeniem Herbarza.

Dwie pierwsze części onegoż zaszczycone zostały Najwyższem zatwierdzeniem, pierwsza w dniu 10 (22) Października 1850 roku, druga zaś w dniu 16 (28) Stycznia 1851 roku.

Część ogłaszająca się obecnie drukiem zawiera w sobie trzy

бъ три Отдѣленія, соотвѣтствующія тремъ разрядамъ, на которые Положеніемъ 1836 года и Закономъ 1840 года о Почетныхъ Достоинствахъ раздѣляется Дворянство Царства.

Первое Отдѣленіе содержитъ въ себѣ тѣ роды, которые отличены почетными титулами, составляющими для дворянъ, по выраженію закона, высшую степень именитости. Во второмъ заключаются роды приобрѣвшіе дворянство до изданія Положенія 1836 года, а въ третьемъ тѣ, которые приобрѣли дворянское достоинство послѣ изданія означеннаго Положенія.

Размѣщеніе гербовъ въ Первомъ Отдѣленіи, по малочисленности дворянъ къ нему принадлежащихъ, не требовало особенной системы. Во второмъ же и третьемъ Отдѣленіяхъ принять алфавитный порядокъ гербовъ, какой соблюдаемъ былъ во всѣхъ прежнихъ Гербовникахъ Польскихъ, ибо геральдика Польская имѣетъ ту особенность, отлича-

Oddziały, odpowiadające trzemъ categoryomъ na jakie powołane Prawo z roku 1836 w związku z Prawem o tytułach honorowych z roku 1840 Szlachtę Królestwa rozdzieliło.

Pierwszy Oddział obejmuje rodziny zaszczycone tytułami honorowemi stanowiącemi dla Szlachty, wedle wyrazów ustawy, wyższy stopień znamienitości. Drugi zawiera rodziny, które nabyły stanu Szlacheckiego przed ogłoszeniem Prawa z roku 1836, trzeci zaś rodziny które nabyły tego stanu po ogłoszeniu tegoż Prawa.

Uporządkowanie herbów w pierwszym Oddziale z powodu niewielkiej ilości szlachty do tegoż należącej, nie wymagało osobnego systematu. W Drugim i Trzecim, przyjęty został porządek abecedłowy podług herbów, tak jak to miało miejsce we wszystkich dawniejszych Polskich Herbarzach. Heraldyka albowiem Polska w tém jest szczególną i od

ющую ее отъ прочихъ, что въ ней каждый гербъ носитъ свое названіе и употребляется иногда множествомъ разныхъ фамилій, доказательствомъ чего служить и сей Гербовникъ, въ которомъ 135 описанныхъ гербовъ относятся къ 389 фамиліямъ.

Въ описаніи гербовъ Комитетъ, соображаясь съ закономъ относительно краткости изложенія, старался по возможности примѣниться въ геральдическихъ выраженіяхъ къ болѣе обработанной терминологіи другихъ языковъ, и вмѣстѣ преодолѣть тѣ трудности, какія представлялись при соглашеніи редакціи обоихъ текстовъ въ духъ того и другаго языка.

Наконецъ самое изданіе, возложенное Княземъ Намѣстникомъ на Оберъ-Прокурора, могло осуществиться не прежде, какъ по изготовленіи полиграфическихъ гербовъ, заказанныхъ въ С. Петербургѣ лучшимъ художникамъ. Въ рисунокъ гербовъ, для большей явственности

иныхъ одмиенна, że w niej każdy herb ma swoją osobną nazwę, i często przez liczne rodziny jest używanym. Dowód tego widzieć można i w niniejszym Herbarzu, w którym 135 opisanym herbów odnosi się do 389 rodzin.

W opisywaniu herbów pragnąc Komitet zadosyć uczynić woli prawa, co do krótkości wykładu, starał się ile możności zbliżyć się w użyciu wyrazów heraldycznych do najbardziej wyrobionego słownictwa innych języków, a zarazem zwalczyć trudności, jakie się nastęrczały przy pogodzeniu redakcyi obu tekstów, stosownie do ducha jednego i drugiego języka.

Nakoniec same wydanie, które J. O. Książę Namiestnik raczył polecić Naczelnemu Prokuratorowi, nie dało się wcześniej uskutecznić, jak po ukończeniu drzeworytów herbów u najlepszych Rytowników w Petersburgu zamówionych. W rysunku herbów, dla wydatniejszego oddania głó-

главныхъ изображеній, опущено означеніе цвѣта полей условными знаками, такъ какъ въ описаніи герба всегда упоминается и цвѣтъ его поля. Для соблюденія же единообразія въ печати, отлить въ С. Петербургѣ особый шрифтъ на оба текста.

Въ концѣ книги приложены два Алфавитные Указателя, одинъ гербамъ, а другой дворянскимъ родамъ ихъ употребляющимъ.

wnych rysów, opuszczono oznaczenie kolorów ich pól pewnymi znakami, gdyż w opisie każdego herbu kolor jego pola jest wymieniony. Dla zachowania zaś jednostajności w druku osobne pismo do obydwóch tekstów w Petersburgu odlaném zostało.

W końcu dzieła dołączone są dwa Wykazy Alfabetyczne, jeden herbów, a drugi familii Szlacheckich które tychże herbów używają.

СОДЕРЖАНІЕ

Iой ЧАСТИ ГЕРБОВНИКА.

T R E Ś Ć

CZĘŚCI I^{ej} HERBARZA.

<i>Стран.</i>	<i>Stron.</i>
Отдѣленіе I. Гербы дворянскихъ родовъ титулами отличенныхъ	1
Отдѣленіе II. Гербы родовъ, пріобрѣвшихъ дворянство до 16 (28) Августа 1836 г.	33
Отдѣленіе III. Гербы родовъ, пріобрѣвшихъ дворянство послѣ 16 (28) Августа 1836 года.	191
ПРИЛОЖЕНІЯ:	
1. Алфавитный указатель гербовъ	223
2. Алфавитный указатель дворянскихъ родовъ	227
ODDZIAŁ I. Herby rodzin szlacheckich tytułami honorowymi zaszczyconych	1
ODDZIAŁ II. Herby rodzin, które nabyły szlachectwo przed d. 16 (28) Sierpnia 1836 r.	33
ODDZIAŁ III. Herby rodzin, które nabyły szlachectwo po dniu 16 (28) Sierpnia 1836 roku.	191
D O D A N Y:	
1. Wykaz alfabetyczny Herbów	223
2. Wykaz alfabetyczny Rodzin Szlacheckich.	227

ОТДѢЛЕНІЕ I.

ГЕРБЫ

ДВОРЯНСКИХЪ РОДОВЪ

ТИТУЛАМИ ОТЛИЧЕННЫХЪ.

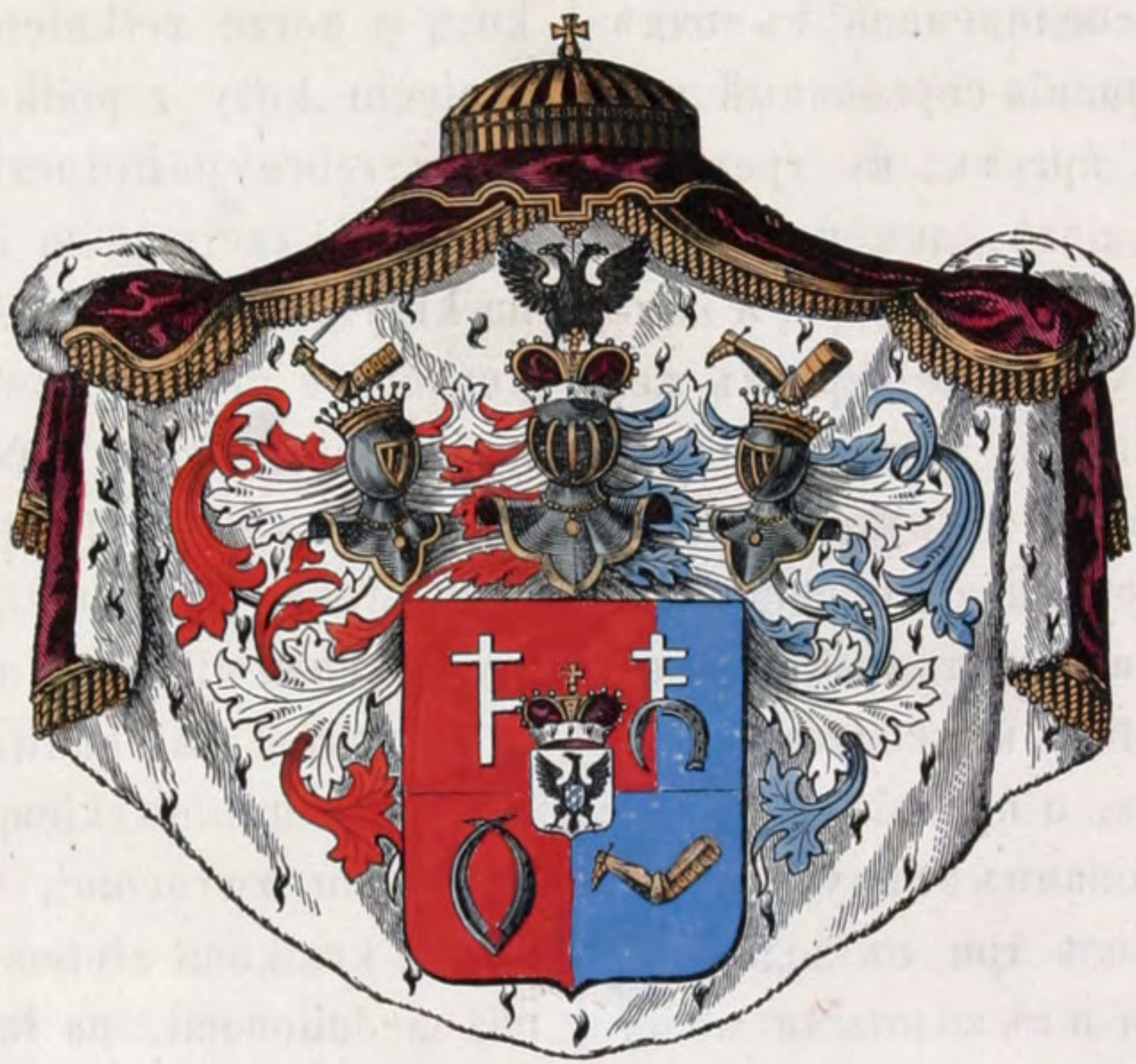
ODDZIAŁ I.

HERBY

RODZIN SZLACHECKICH

TYTUŁAMI HONOROWEMI ZASZCZYCONYCH.

1891
1892
1893
1894
1895

ГЕРБЪ

КНЯЗЕЙ

ЯБЛОНОВСКИХЪ.

Въ щитъ четырехпольномъ на-
кинуть щитокъ съ княжескою ко-
роною, въ серебряномъ полъ ко-
торого черный орель, головою

HERB

KSIAŻĄT

JABŁONOWSKICH.

Na środek tarczy przeciwier-
to- wanéj, rzucona tarcza mniejsza,
mitrą książęcą nakryta, na której
w polu srebrném orzeł czarny,

вправо, а на груди орла также щитокъ съ шахматнымъ голубо-серебрянымъ полемъ. Въ поляхъ щита: въ первомъ, красномъ, серебряный полуторный крестъ; во второмъ, наполь-раздѣленномъ, въ правой красной половинѣ коса остреемъ внутрь, а концемъ внизъ; въ лѣвой же, голубой, половина подковы вверху съ косою соединенной; въ точкѣ ихъ соединенія серебряный полуторный крестъ; въ третьемъ, красномъ полѣ, двѣ косы накрестъ, остреемъ внутрь, а концами вверху; въ четвертомъ же, голубомъ полѣ, золотая вооруженная нога, согнутая въ коленѣ и ступнею обращенная вправо. Надъ щитомъ три шлема, средній съ княжескою короною прямо, а крайніе съ графскими коронами къ нему въ поль-оборота, всѣ три съ золотыми рѣшетками и съ золотыми же на цѣпяхъ висящими медалями. Въ наверхъ перваго шлема золотая вооруженная рука, согнутая въ локтѣ и съ обнаженнымъ мечемъ, вправо; въ наверхъ втораго шлема черный двуглавый орелъ, а въ наверхъ третяго, такая же какъ въ четвертомъ полѣ вооруженная нога. Наметь, начиная отъ половины средняго

глову вправо, тarczę małą na piersiach biało i niebiesko szachowaną mający. W polach głównej tarczy: w pierwszym czerwonym, krzyż srebrny półtoraczny; w drugim dwudzielnym, w prawej połowie czerwonej, kosa ostrzem do środka, a końcem na dół; w lewej połowie, w polu niebieskim, pół podkowy z tąż kosa w górze zetkniętej; na zetknięciu kosa z podkową, stoi krzyż srebrny półtoraczny; w trzecim polu czerwonym dwie kosa na krzyż ostrzem do środka, a końcami w górę; w czwartym zaś niebieskim, noga zbrojna złota w kolanie zgięta, stopą w prawo skierowana. Nad tarczą trzy hełmy, z tych środkowy z mitrą książęcą wprost, a obadwa skrajne koronami hrabiowskimi nakryte, ku niemu zwrócone, wszystkie trzy z kratkami złotymi i takimiż medalionami, na łańcuchach zawieszonemi. W szczycie pierwszego hełmu, ręka zbrojna złota w łokciu zgięta, z mieczem do cięcia w prawo; w szczycie drugiego hełmu, czarny orzeł dwójgłowy; a w szczycie trzeciego hełmu noga zbrojna, jak w czwartym polu głównej tarczy. Labry, poczynając od połowy środkowego hełmu, z prawej strony

шлема, съ правой стороны красный, а съ лѣвой голубой, оба подложенные серебромъ. Щитъ, вмѣстѣ со шлемами, покрытъ княжескою мантиею съ горностаевымъ подбоемъ.

Старинный дворянскій родъ Яблоновскихъ, употреблявшихъ гербъ Прусъ, принадлежитъ къ числу тѣхъ, которыхъ члены занимали въ Польшѣ высшія государственныя мѣста. Происходящій отъ сего рода Станиславъ на-Яблоновъ-и-Ляховцѣ Яблоновскій, Воевода Равскій, внукъ Станислава Яблоновскаго, Кастеляна Краковскаго, Великаго Гетмана Короннаго, возведенъ въ Княжеское достоинство Римской Имперіи грамотою Карла VII Императора Римскаго, въ 1744 году, съ пожалованіемъ Князьямъ Яблоновскимъ вышеописаннаго герба. Отъ сего Князя Станислава Яблоновскаго вывели свое происхождение: Князь Максимилианъ, Оберъ-Гофмейстеръ Императорско-Россійскаго Двора, и племянникъ его Князь Антонъ Яблоновскіе, которымъ, равно какъ и законнымъ ихъ потомкамъ, дозволено Высочайшимъ Повелѣніемъ 29 Марта 1844 года пользоваться Княжескимъ титуломъ.

червоне, а з левѣй небіескіе, једне і другіе сребремъ подшые. Тарчѣ wraz z trzema hełmami powyżej opisanemi, okrywa płaszcz książęcy gronostajami podbity.

Starożytna rodzina szlachecka Jabłonowskich, herbu Prus używająca, należy do liczby tych rodzin, których członkowie znakomite urzęda w kraju piastowali. Z nięј pochodzący Stanisław na Jabłonowie i Lachowcu Jabłonowski, Wojewoda Rawski, wnuk Stanisława Jabłonowskiego Kasztelana Krakowskiego i Wielkiego Hetmana Koronnego, był wyniesiony do godności Księcia Cesarstwa Rzymskiego, przez Karola VII Cesarza Rzymskiego, Dyplomem z roku 1744, którym herb powyżej opisany dla Książąt Jabłonowskich powiększony, i udzielony został. Od tegoż Stanisława Księcia Jabłonowskiego wywiedli swoje pochodzenie: Maksymilian, Wielki Mistrz Dworu Cesarско-Rossyjskiego, i synowiec jego Antoni, Książęta Jabłonowscy, którzy wraz z prawem potomstwem są upoważnieni do używania tytułu Książęcego, z mocy Najwyższej Decyzji w dniu 29 Marca 1844 roku wyrzeczonej.

ГЕРБЪ

КНЯЗЕЙ

КОРИБУТЬ - ВОРОНЕЦКИХЪ.

Въ красномъ полѣ, на золотомъ, рогами внизъ обращенномъ полумѣсяцѣ, черный крестъ о трехъ скрещенныхъ концахъ; подъ полумѣсяцемъ золотая звѣзда. Щитъ покрытъ княжескою мантиею и увѣчанъ княжескою короною.

Родъ Князей Корибуть-Вороньцкихъ происходитъ отъ Князя Юрія Федоровича Вороньцкаго, внука Князя Василя Даниловича Збаражскаго, жившаго въ исходѣ XV вѣка, потомка Литовскаго Князя Корибута-Димитрія Олгердовича, роднаго брата Ягеллы. Тотъ же Князь Ва-

HERB

KSIĄŻĄT

KORYBUT - WORONIECKICH.

W polu czerwonym na księżycu złotym rogami na dół, krzyż czarny na trzech ramionach przekrzyżowany; pod księżycem złota gwiazda. Tarczę okrywa płaszcz książęcy, przykryty mitrą książęcą.

Rodzina Książąt Korybut Woronieckich, wywodzi pochodzenie swoje od Jerzego Fedorowicza Księcia Woronieckiego, wnuka Wasila Daniłowicza Księcia Zbarazkiego, żyjącego w końcu XV wieku, a przez głowę tegoż, od Księcia Litewskiego Korybuta Dymitra, syna Olgierda, a

силій Даниловичъ Збаражскій былъ родоначальникомъ Князей Вишневецкихъ, которыхъ гербъ приняли Князья Воронецкіе. Потомокъ сихъ послѣднихъ Князь Василій Воронецкій имѣлъ сыновей Антона и Осипа, надъ которыми, Королевскою привилегіею 1784 года, учреждена была опека. Князь Антоновы сыновья Еремій и Эваристъ и дочь Елеонора Воронецкіе доказали права свои на Княжеское достоинство.

brata Władysława Jagiełły. Powyzéj rzeczony Wasil Daniłowicz Książę Zbarazki, był również głową rodziny Książąt Wiśniowieckich, których herb przyjęli dla siebie Książęta Woronieccy. Z tych Bazyli Książę Woroniecki miał synów Antoniego i Józefa, nad którymi opieka przywilejem Królewskim z roku 1784 ustanowioną została. Potomstwo Antoniego: Jeremiasz, Ewaryst i Eleonora, Książęta Korybut Woronieccy, prawa swe do używania tytułu Książęcego usprawiedliwili.

ГЕРБЪ

ГРАФОВЪ

АЛЕКСАНДРОВИЧЕЙ.

Въ щитѣ съ золотою окраиною и графскою короною, въ кра-

HERB

HRABIÓW

ALEKSANDROWICZOW.

Na tarczy ze skrajem złotym i koroną hrabiowską, w polu czer-

сномъ полъ, двѣ косы накрестъ, концами вверхъ, а остреемъ къ срединѣ щита; въ точкѣ ихъ пресѣченія сходятся сверху и снизу два меча золотомъ оправленные. Надъ графскою короною шлемъ съ золотыми рѣшетками, цѣпочкою и медалью, увѣнчанный дворянскою короною, въ которой три строусовыя пера, крайнія два красныя, а среднее желтое. Наметь красный, съ золотымъ подбоемъ.

Дворянскій родъ Александровичей, съ прозвищемъ Витолдъ, издавна водворившійся въ Великомъ Княжествѣ Литовскомъ, занималъ тамъ важныя мѣста по гражданской и по военной части; въ XVIII же столѣтїи потомки онаго, переселясь въ Польшу, начали исправлять высшія должности въ Королевствѣ. Изъ нихъ именно Юма Александровичъ, Воевода Подляскій, былъ Маршалкомъ Двора Короля Станислава Августа и пожалованъ отъ него орденами: Св. Станислава и Бѣлаго Орла. Сынъ Юмы Александровича Станиславъ возведенъ въ Графское достоинство грамотою Франца II Императора Римскаго, Короля Галиціи и Лодомерїи, 1800 года Октября 9 дня, съ сохраненіемъ прежняго герба его Александровичъ называемаго.

woném dwie kosy na krzyż, końcami w górę, a ostrzem do środka tarczy; w złączeniu ich schodzą się z góry i z dołu dwa miecze w złoto оправне. Nad koroną hrabiowską hełm, z kratkami, łańcuchem i medalionem złotymi, koroną szlachecką nakryty, w której są utkwione trzy pióra strusie; z tych skrajne czerwone, a środkowe żółte. Labry czerwone złotem podszyte.

Rodzina szlachecka Aleksandrowiczów, przydomku Witold, dawniej była osiadłą w Wielkiem Księstwie Litewskiem, gdzie jej członkowie, tak w zawodzie wojskowym jak i cywilnym, wysokie stanowisko zajmowali. W XVIII wieku potomkowie rodziny tej przeniosłszy się do Polski, zaczęli piastować w Koronie znakomite urzędy. Z tych mianowicie Tomasz Aleksandrowicz Wojewoda Podlaski, był Marszałkiem Dworu Króla Stanisława Augusta, i od tegoż Monarchy Orderami Św. Stanisława i Orła Białego ozdobiony. Syn zaś jego Stanisław, piérwszy do godności hrabiowskiej wyniesiony przez Cesarza Rzymskiego, Króla Galicyi i Lodomeryi, Franciszka II, w dniu 9 Października 1800 roku, Dyplom na tę godność z zachowaniem dawnego herbu Aleksandrowicz zwanego, otrzymał.

ГЕРБЪ
Г Р А Ф О В Ъ
БОБРОВСКИХЪ.

Въ щитѣ съ золотою окраиною и графскою короною, въ голубомъ полѣ, орденскій серебряный крестъ, полуокруженный золотою подковою, передкомъ внизъ обращенною. Надъ графскою короною стальной шлемъ съ золотою рѣшеткою и дворянскою короною; въ наверхъ его ястребъ на взлетѣ, вправо, съ подобною какъ въ щитѣ подковою и крестомъ въ когтяхъ правой ноги. Наметь голубой, подбитый справа серебромъ, а слѣва золотомъ.

Дворянскій родъ изъ — Бобровки Бобровскихъ, пользовавшихся гербомъ

HERB
H R A B I Ó W
BOBROWSKICH.

Na tarczy ze skrajem złotym, koroną hrabiowską pokrytą, w polu niebieskim krzyż kawalerski srebrny, otoczony podkową złotą, barkiem na dół zwróconą. Nad koroną hrabiowską hełm stalowy ze złotą kratką, szlachecką koroną uwieńczony, a w jego szczycie jastrząb wlatujący w prawo, z podobną jak w tarczy podkową i krzyżem w szponach prawej nogi. Labry niebieskie, z prawej strony srebrem, a z lewej złotem podszyte.

Rodzina szlachecka z Bobrówki Bobrowskich, herbu Jastrzębiec uży-

Ястршембець, владѣль помѣстьями въ бывшихъ Княжествахъ Заторскомъ и Освѣцимскомъ. Потомокъ онаго Игнатій Бобровскій, Войскій тѣхъ Княжествъ и ордена Св. Станислава Кавалеръ, грамотою Франца II Императора Римскаго, Короля Галиціи и Лодомеріи, 1800 года Іюня 29 дня, возведенъ въ Графское достоинство, съ сохраненіемъ фамильнаго герба и дополненіемъ онаго украшеніями свойственными новому достоинству.

wająca, w dawnych Księstwach Zatorskiém i Oswiecimskiém dobra ziemskie posiadała. Z téj rodziny Ignacy Bobrowski, Wojski Księstw powyżej rzeczonych, i Orderu Śgo Stanisława Kawaler, przez Cesarza Rzymskiego, Króla Galicyi i Lodomeryi Franciszka II, piérwszy do godności hrabiowskiej Dyplomem z dnia 29 Czerwca 1800 roku wyniesionym został, przy zachowaniu dawnego rodzinnego herbu, stosownie do nowo otrzymanej godności w dodatkowe ozdoby przybranego.

ГЕРБЪ
Г Р А Ф О В Ъ
БРЖОСТОВСКИХЪ.

Въ щитѣ овалномъ съ золотою окраиною и графскою короною, въ красномъ полѣ, серебря-

HERB
H R A B I Ó W
BRZOSTOWSKICH.

Na tarczy owalnej ze złotym skrajem, hrabiowską koroną pokrytej, w polu czerwonym sre-

ный треугольникъ, чрезъ вершину и основаніе котораго продѣты два золотыя кольца. Въ коронѣ пять строусовыхъ перьевъ. Въ опорахъ два великана, въ вѣнкахъ на головѣ и бедрахъ, опирающіеся на палицы.

Ддорянскій родъ изъ—Чарножилъ Бржостовскихъ, первоначально водворившійся въ Краковскомъ Воеводствѣ, переселился потомъ въ Великое Княжество Литовское, гдѣ нѣкоторые члены его исправляли высшія должности. Потомки фамиліи этой Ксаверій и Александръ Бржостовскіе, грамотою Пруссакаго Короля Фридриха Вильгельма III 1798 года Юня 5 дня, возведены въ Графское достоинство, съ измѣненіемъ прежняго ихъ герба Стршемъ, по выше представленному рисунку.

brny trójką; przez wierzchołek jego i przez podstawę przewieszono są dwa pierścienie złote. W koronie pięć piór strusich. W pobocznicach dwa olbrzymy w wieńcach na głowie i biodrach, na maczugach wsparte.

Rodzina szlachecka z Czarnożył Brzostowskich, pierwotnie rozkrzewiła się w dawném Województwie Krakowskiém, a później w byłém Wielkiém Księstwie Litewskiém osiadła, gdzie niektórzy onój członkowie znakomite urzędy sprawowali. Potomkowie rzeczonój rodziny Ksa-wery i Aleksander Brzostowscy, przez Króla Pruskiego Fryderyka Wilhelma III, Dyplomem z dnia 5 Czerwca 1798 roku do godności Hrabów byli wyniesieni, i dawny ich herb Strzemie w sposób jak rysunek pokazuje, zmienionym został.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
ГУРОВСКИХЪ.

Въ щитѣ увѣнчанномъ графскою короною, въ шахматномъ голубомъ съ серебрянымъ полѣ, накинута щитокъ съ такою-же короною; въ серебряномъ полѣ щитка Королевско - Прусскій орелъ. Въ наверхъ выходящая Негритянка, въ бѣлой одеждѣ и въ королевской коронѣ, держитъ шахматную доску такого-же цвѣта, какъ поле щита. Подъ щитомъ орденскіе знаки

HERB
HRABIÓW
GUROWSKICH.

W sercu tarczy niebiesko i srebrno szachowanej, koroną hrabiowską pokrytą, mniejsza tarcza podobną koroną nakryta, a na niej w polu srebrnym orzeł Królewsko-Pruski. W szczycie murzynka w białej sukni i koronie królewskiej, trzyma szachownicę z pól srebrnych i niebieskich złożoną. Pod tarczą ozdoby Orła Białego i Śgo Stanisława, a w pobocznicach lwy od-

Бѣлаго Орла и Св. Станислава, а въ опорахъ лвы золотые въ коронахъ и съ раздвоенными хвостами.

Графы Гуровскіе происходятъ изъ Польскихъ дворянъ, употреблявшихъ гербъ Вчеле и поселившихся въ Великой Польшѣ. Графское достоинство пожаловано Рафаилу Гуровскому, Кастеляну Калишскому, грамотою Пруссаго Короля Фридриха Вильгельма II, въ 1787 году, съ измененіемъ прежняго фамильнаго герба.

wrócone złote, z rozdwojonemi ogonami i koronami na głowach.

Rodzina Hrabiów Gurowskich należy do szlachty polskiej, herbu Wczele używającej, która w Wielkopolsce osiadła. Z téj pochodzący Rafał Gurowski, Kasztelan Kaliski, przez Króla Pruskiego Fryderyka Wilhelma II, do godności hrabiowskiej był wyniesiony, i na takowy tytuł Dyplom w roku 1787 otrzymał, ze zmianą dawniejszego herbu.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
ЕЗЕРСКИХЪ.

HERB
HRABIÓW
JEZIERSKICH.

Въ щитѣ съ золотою окраиною и графскою короною, въ го-

Na tarczy ze skrajem złotym, koroną hrabiowską nakrytej,

лубомъ полъ, серебряное ухо отъ котла, изгибомъ внизъ; надъ нимъ вертикально мечъ съ золотою рукояткою. Надъ графскою короною шлемъ съ золотыми рѣшетками и золотою же медалью на цѣпи, увѣнчанный дворянскою короною; въ наверхъ вооруженная нога, согнутая въ колѣнѣ, ступнею обращенная влево. Наметь голубой, подложенный серебромъ.

Родъ Графовъ Езерскихъ происходитъ изъ старинныхъ Польскихъ дворянъ герба Новина, въ Мазовіи осѣдлыхъ. Графское достоинство пожаловано Яцеку Езерскому, Кастеляну Луковскому, грамотою Франца II Императора Римскаго, Короля Галиціи и Лодомеріи, въ 1801 году, съ дополненіемъ родоваго герба знаками свойственными Графекому достоинству.

w polu niebieskiem: ucho srebrne od kotła, łukiem na dół; nad niem miecz ze złotą rękojeścią, prostopadle stojący. Nad koroną hrabiowską hełm, z kratkami złotymi i takimże medalionem na łańcuchu zawieszonym, szlachecką koroną przykryty, nad którą noga zbrojna w kolanie zgięta, stopą w lewo skierowana. Labry niebieskie srebrem podszyte.

Rodzina hrabiów Jezierskich, należy do dawniej polskiej szlachty herbu Nowina używającej, w Mazowszu osiadłej. Potomek téjże Jacek Jezierski, Kasztelan Łukowski, pierwszy do godności hrabiego, przez Cesarza Rzymskiego Króla Galicyi i Lodomerji Franciszka II wyniesiony, Dyplom, z dodaniem do dawnego herbu ozdób nowéj godności odpowiednich, w roku 1801 otrzymał.

**ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
КИЦИНСКИХЪ.**

Въ щитъ наполь-раздѣленномъ, съ золотою окраиною и графскою короною, въ правомъ серебряномъ полѣ олений рогъ красный, а въ лѣвомъ, красномъ, буйволоный рогъ сѣрый. Надъ графскою короною стальной шлемъ съ золотою рѣшеткою и дворянскою короною, а въ наверхъ шлема такіе же какъ въ щитѣ рога, но въ обратномъ порядкѣ. Наметь красный съ серебрянымъ подбоемъ.

**HERB
HRABIÓW
KICIŃSKICH.**

Na tarczy dwudzielnej ze skrajem złotym, koroną hrabiowską nakrytej, w prawém polu srebrném róg jeleni czerwony, w lewém czerwonym róg bawoli szary. Nad koroną hrabiowską hełm stalowy ze złotą kratką, szlachecką koroną uwieńczony, a w szczycie jego takież jak w tarczy rogi, w odmiennym jednak porządku. Labry czerwone srebrem podszyte.

Родъ Графовъ Кицинскихъ происходитъ изъ Польскихъ дворянъ, употребляющихъ гербъ Рогая. Потомокъ онаго Пій Кицинскій, Кастелянъ Поланецкій, пожалованъ въ Графское достоинство грамотою Франца II Императора Австрійскаго, Короля Галиціи и Лодомеріи, 1806 года Мая 23 дня, съ сохраненіемъ прежняго герба и дополненіемъ онаго знаками Графскаго достоинства.

Rodzina hrabiów Kicińskich, pochodzi ze szlachty polskiej herbu Rogala używającej. Potomek tejże rodziny Pius Kiciński, Kasztelan Połaniecki, pierwszy do godności Hrabiego wyniesiony został, przez Franciszka II Cesarza Austryackiego, Króla Galicyi i Lodomeryi, Dyplomem w dniu 23 Maja 1806 roku udzielonym, herb dawny bez żadnej zmiany zachowawszy, ze stosownemi tylko do godności Hrabiowskiej dodatkami.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
КОМОРОВСКИХЪ.

Въ щитъ съ золотою окрапною и графскою короною, въ красномъ полѣ, три серебряныя рѣки, поперекъ, одна другой короче.

HERB
HRABIÓW
KOMOROWSKICH.

Na tarczy ze skrajem złotym i hrabiowską koroną, w polu czerwonym, trzy rzeki srebrne jedna pod drugą w poprzecz,

Надъ короною стальной шлемъ, съ золотою рѣшеткою, увѣнчанный дворянскою короною, а въ наверхъ его, выходящій изъ золотой вазы черный песь, вправо. Наметь красный, подбитый серебромъ.

Старинный дворянскій родъ изъ-Липтовы-и-Оравы Коморовскихъ еще въ 1469 году возведенъ въ Графское достоинство Матвеемъ Королемъ Венгерскимъ и Чешскимъ; вскорѣ потомъ переселился въ Польшу, гдѣ нѣкоторые изъ членовъ его занимали высшія должности. Фамиліи этой Игнатій и Купріанъ Коморовскіе, въ 1803 году, утверждены въ Графскомъ достоинствѣ Императоромъ Римскимъ Королемъ Галиціи и Лодомеріи Францомъ II съ сохраненіемъ стариннаго ихъ герба Корчакъ называемаго, и съ украшеніемъ его знаками Графскаго достоинства.

coraz krótsze. Nad koroną hełm stalowy ze złotą kratką, szlachecką koroną ozdobiony, a w szczycie jego pół psa czarnego z donicy złotej, w prawo. Labry czerwone srebrem podszyte.

Starożytna rodzina szlachecka z Liprawy i Orawy Komorowskich, w roku jeszcze 1469 do godności Hrabów wyniesioną była, przez Macieja Króla Węgierskiego i Czeskiego. Wkrótce później z Węgier przeniosła się do Polski, gdzie niektórzy jej członkowie wysokie piastowali Urzędy. Z tej rodziny pochodzącym Ignacemu i Cyprianowi Komorowskim, w r. 1803 Cesarz Rzymski Król Galicyi i Lodomeryi Franciszek II używanie tytułu Hrabiego potwierdził, herb Korczak oddawna przez rodzinę Komorowskich używany, bez żadnej zmiany zachowując, z dodatkami tylko rodzinom hrabiowskim właściwemi.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
КРАСИНСКИХЪ.

Въ щитѣ разчетверенномъ съ графскою короною, въ поляхъ голубыхъ и красныхъ накрестъ, въ первомъ, мечъ золотомъ оправленный, остроконечіемъ вверхъ; во второмъ, два орлиныя золотыя крыла, подъ коими мечъ остроконечіемъ вправо; въ третьемъ, шлемъ вправо и на немъ серебряный ночной воронъ, а въ четвертомъ ночной воронъ съ перстнемъ во рту, на золотомъ орденскомъ крестѣ, стоящемъ на серебряной подковѣ. Надъ графскою короною шлемъ, увѣнчанный дворянскою короною,

HERB
HRABIÓW
KRASIŃSKICH.

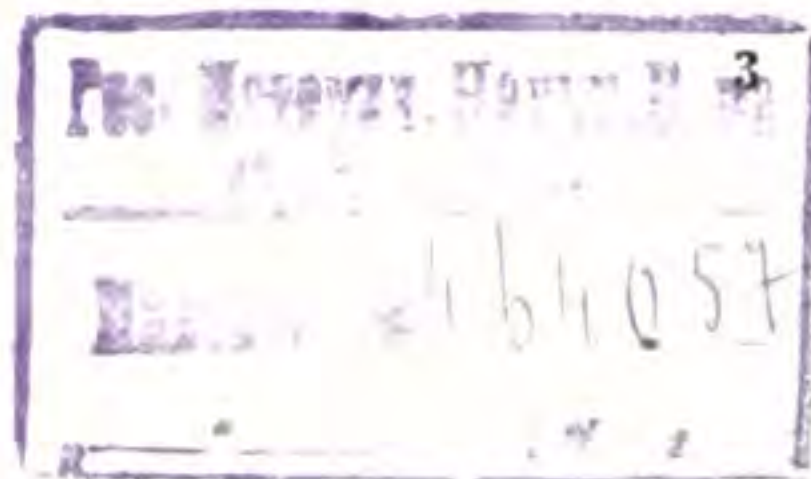
Na tarczy przeciwiertowanej koroną hrabiowską przykrytej, w polach na krzyż niebieskich i czerwonych; w pierwszym: miecz w złoto oprawny, ostrzem w górę; w drugim: dwa orle skrzydła złote, pod któremi miecz ostrzem w prawo; w trzecim: hełm w prawo z ślepowronem srebrnym na szczycie; w czwartym: ślepowron czyli kruk w prawo z pierścieniem w dziobie, pod nim krzyż kawalerski złoty na srebrnej podkowie. Nad koroną hrabiowską, hełm koroną szlachecką ozdobiony, z kratkami

съ золотыми рѣшетками и золотую же на цѣпи медалью; въ наверхъ шлема воронъ на взлетѣ, вправо, съ золотымъ перстнемъ въ клювъ. Наметь съ правой стороны красный, подбитый золотомъ, а съ лѣвой, голубой, съ серебрянымъ подбоемъ. Подъ щитомъ девизъ: *Vaillance et loyauté*.

Старинный родъ изъ — Краснаго Корвинъ—Красинскихъ, употреблявшихъ гербъ Слѣповронъ, первоначально водворился въ Мазовіи. Многие изъ членовъ онаго занимали высшія мѣста въ службѣ на поприщѣ военномъ и гражданскомъ. Потомокъ этой фамиліи Викентій Красинскій, сынъ Ивана, Старосты Опиногурскаго, Генераль-Адъютантъ Его Императорскаго Величества, Генераль отъ Кавалеріи, Членъ Государственнаго Совѣта и Совѣта Управленія Царства Польскаго, Ордена Св. Андрея Первозваннаго Кавалеръ, Высочайшимъ Указомъ Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I Марта 17 дня 1837 года утверждень въ Графскомъ достоинствѣ, которое пожаловано ему было въ 1811 году, грамотою Императора Французовъ Наполеона.

złotemi i takimże medalionem na łańcuchu zawieszonym; w szczycie zaś tego hełmu kruk wlatujący w prawo, ze złotym pierścieniem w dziobie. Labry, z prawej strony czerwone, z lewej niebieskie, pierwsze złotem, a drugie srebrem, podszyte. Pod tarczą godło: *Vaillance et loyauté*.

Starożytna rodzina z Krasnego Korwin Krasieńskich, herbu Ślepowron używająca, pierwotnie rozkrzewiła się w Mazowszu. Potomkowie téjże, tak w zawodzie wojskowym jako i na Urzędach cywilnych znakomite zajmowali stanowiska. Z tych pochodzi Wincenty Krasieński, syn Jana Starosty Opinogórskiego, Jenerał Adjutant Jego Cesarskiej Mości, Jenerał Jazdy, Członek Rady Państwa i Rady Administracyjnej Królestwa Orderu Śgo Andrzeja pierwszego wezwania Kawaler, który mając sobie przez Cesarza Francuzów Napoleona, tytuł Hrabiego Dyplomem z roku 1811 nadany, potwierdzenie téj godności, od Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I. Ukazem w dniu 17 Marca 1837 roku pozyskał.

ГЕРБЪ

ГРАФОВЪ

КРУКОВЕЦКИХЪ.

Въ щитъ разчетверенномъ накинута щитокъ, въ голубомъ полъ котораго зубря голова, проткнутая мечемъ накосъ отъ праваго угла къ лѣвому. Въ поляхъ щита золотыхъ и красныхъ накрестъ, въ первомъ: черный двуглавый орелъ, съ вензельнымъ на груди изображеніемъ Римскаго Императора Юсифа II; во второмъ, рыба серебряная, головою вправо; въ третьемъ, три копья звѣздообразно, среднее желѣзкомъ внизъ; а въ четвер-

HERB

HRABIOU

KRUKOWIECKICH.

Na środek tarczy przeciwier-towanej rzucona mniejsza tarcza, na której w polu niebieskim, głowa żubra, mieczem skośnie od prawego ku lewemu przebita. W polach głównej tarczy, na krzyż złotych i czerwonych, w pierwszym: czarny orzeł dwój-głowy, na piersiach złotą cyfrę Cesarza Rzymskiego Józefa II. mający; w drugim: ryba srebrna głową w prawo; w trzecim: trzy włócznie w gwiazdę, z których środkowa żeleźcem na dół, a

томъ, топоръ, лезвеемъ вправо. На щитъ графская корона, на которой пять шлемовъ, увѣнчанныхъ дворянскими коронами, съ золотыми рѣшетками и золотыми же на цѣпочкахъ медалями. Въ наверхьяхъ шлемовъ, перваго: черный козель, выходящій влѣво; втораго, такой же какъ въ щитъ орель; третяго, вооруженная рука съ мечемъ вправо; четвертаго, пять павлиныхъ перьевъ, между двумя золотыми ключами, а въ наверхъ пятаго, топоръ воткнутый остреемъ, вправо. Наметь отъ средняго шлема черный, подложенный голубымъ, а отъ крайнихъ красный, подбитый справа золотомъ, а слѣва серебромъ. Въ опорахъ два тигра.

Родъ Графовъ Круковецкихъ ведетъ начало свое отъ Барона Петра Круковецкаго, котораго Римскій Императоръ, Король Галиции и Лодомеріи Францъ II, грамотою 1784 года, пожаловалъ въ Графское достоинство, измѣнивъ фамильный гербъ Круковецкихъ Помянъ называемый, такъ какъ выше описано. Сынъ упомянутаго Петра, Графъ Иванъ Круковецкій былъ Генераломъ Дивизіи Польскихъ войскъ.

w czwartém: topór ostrzem w prawo. Nad tarczą korona hrabiowska, na niej pięć hełmów, koronami szlacheckimi przykrytych, z kratkami złotemi, i takiemiż medalionami na łańcuchach zawieszonemi. W szczycie pierwszego hełmu: koziół czarny w lewo wyskakujący; w szczycie drugiego, taki orzeł jak w tarczy; w szczycie trzeciego, ręka zbrojna, z mieczem do cięcia w prawo; w szczycie czwartego, pięć piór pawich między dwoma kluczami złotemi; a w szczycie piątego hełmu, utkwiony topór ostrzem w prawo. Labry: od środkowego hełmu czarne, podszyte niebiesko, a od skrajnych czerwone podszyte z prawej strony złotem, z lewej srebrem. W pobocznicach dwa tygrysy.

Rodzina Hrabiów Krukowieckich bierze początek od Piotra Barona Krukowieckiego, którego do godności hrabiowskiej wyniósł Cesarz Rzymski, Król Galicyi i Lodomeryi Franciszek II, Dyplomem z roku 1784, którym herb dawny Pomian rodziny Krukowieckich, w powyżej opisany sposób zmieniony został. Syn tego Piotra, Jan Hrabia Krukowiecki, był Jenerałem Dywizyi Wojsk Polskich.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
КВИЛЕЦКИХЪ.

Въ щитѣ съ графскою короною, въ золотомъ полѣ, бѣлый орелъ; на груди орла щитокъ, въ красномъ полѣ котораго серебряная рѣка, текущая вкось

HERB
HRABIOW
KWILECKICH.

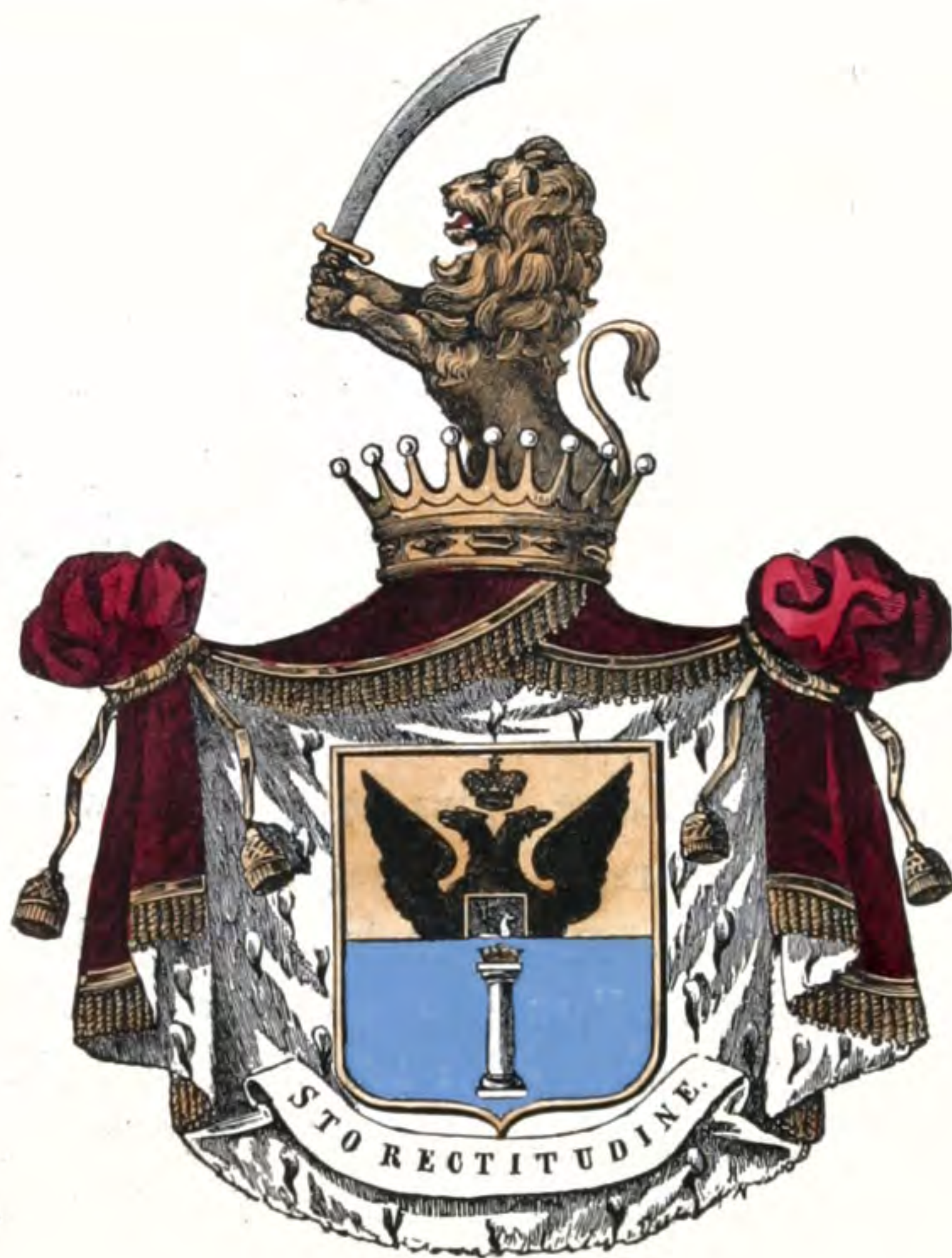
Na tarczy koroną hrabiowską nakrytą, w polu złotym orzeł biały, z małą tarczą na piersiach; na niej w polu czerwonym rzeka srebrna, skośnie od prawego ku

отъ праваго угла къ лѣвому, а надъ рѣкою серебряный крестъ. Надъ графскою короною шлемъ стальной, дворянскою короною увѣнчанный, съ золотыми рѣшетками и золотою же медалью, на цѣпи висящею. Въ наверхъ шлема пять строусовыхъ перьевъ. Наметь красный, съ золотымъ подбоемъ.

Родъ Графовъ Квилецкихъ, происходящихъ изъ Польскихъ дворянъ герба Срженява, въ Великой Польшѣ осѣдлыхъ, ведетъ начало свое отъ Осипа Квилецкаго, которому Графское достоинство пожаловано грамотою Фридриха Вильгельма Короля Прусскаго, въ 1816 году, съ измѣненіемъ прежняго фамильнаго герба. Онъ же, на основаніи Высочайшаго Указа Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, во 2-й день Іюля 1842 года послѣдовавшаго, получилъ право пользоваться означеннымъ титуломъ Прусскаго Графа въ Царствѣ Польскомъ.

lewemu pływająca; nad jej brzegiem krzyż srebrny. Nad koroną hrabiowską hełm stalowy koroną szlachecką ozdobiony, ze złotymi kratkami, i takimże medalionem na łańcuchu zawieszonym. W szczycie hełmu pięć piór strusich. Labry czerwone, złotem podszyte.

Rodzina Hrabiów Kwileckich pochodzi ze szlachty Polskiej herbu Srzeniawa używającej, i w Wielkopolsce osiadłej. Z niej Józef Kwilecki pierwszy do godności Hrabiowskiej był wyniesiony, przez Fryderyka Wilhelma Króla Pruskiego, i Dyplom na tę godność w roku 1816 ze zmianą herbu dawnego, otrzymał. Tenże sam, z mocy Ukazu NAJJAŚNIEJSZEGO Cesarza i Króla MIKOŁAJA I. z dnia 2 Lipca 1842 roku, nabył prawa do używania powyższego tytułu Hrabiego Pruskiego, w Królestwie Polskiem.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
ВАЛЕВСКИХЪ.

HERB
HRABIÓW
WALEWSKICH.

Въ щитъ съ золотою окраи-
ною наполь-пересѣченномъ, въ
верхнемъ золотомъ полѣ выхо-

Na tarczy ze skrajem złotym
w połowie ściętéj, w górném po-
lu złotém pół orła Cesarstwa

дящій Императорско-Россійскій орель, а въ нижнемъ, голубомъ, серебряная колонна, увѣнчанная дворянскою короною. Щитъ накрытъ княжескою мантиею и графскою короною, изъ которой выходитъ вправо золотой левъ, держащій въ лапахъ мечъ. Подъ щитомъ девизъ: *Sto rectitudine*.

Родъ Графовъ Валевскихъ происходитъ изъ старинныхъ дворянъ изъ Валевицъ Валевскихъ, герба Колонна, въ прежнемъ Сѣрадскомъ воеводствѣ осѣдлыхъ. Потомокъ этой фамилии Александръ Валевскій, Сенаторъ Кастелянъ Царства Польскаго, въ послѣдствіи Дѣйствительный Тайный Совѣтникъ, Сенаторъ, Членъ Совѣта Управленія, Предсѣдатель Герольдіи и разныхъ Орденовъ Кавалеръ, за непоколебимую вѣрность и преданность Престолу, возведенъ въ 1833 году въ Графское достоинство, съ распространеніемъ онаго на племянниковъ его Николая и Конрада Валевскихъ.

Высочайшая грамота на Графское достоинство, съ измѣненіемъ прежняго герба, Всемилостивѣйше пожалована Государемъ Императоромъ и Царемъ НИКОЛАЕМЪ I въ 21 день Марта (2 Апрѣля) 1838 года.

Rossyjskiego, w dolném zaś niebieskiém srebrna kolumna, szlachecką koroną nakryta. Tarczę okrywa płaszcz książęcy i korona hrabiowska, z której wychodzi lew złoty w prawo, w łapach bułat trzymający. Pod tarczą godło: *Sto rectitudine*.

Rodzina Hrabiów Walewskich bierze początek ze starożytnej szlachty z Walewic Walewskich herbu Kolumna, w dawném Województwie Sieradzkim osiadłej. Z tej pochodzący Aleksander Walewski, były Senator Kasztelan Królestwa Polskiego, później Rzeczywisty Tajny Radca, Senator, Członek Rady Administracyjnej, Prezes Heroldyi Królestwa i Kawaler wielu Orderów, za niezłomną wierność i przywiązanie do Tronu, godnością hrabiowską w r. 1833 był zaszczycony, która to godność przelaną została na jego synowców Mikołaja i Konrada Walewskich.

Dyplom na otrzymany przez Hrabiów Walewskich tytuł, podpisany został przez NAJJAŚNIEJSZEGO Cesarza i Króla MIKOŁAJA I., w dniu 21 Marca (2 Kwietnia) 1838 roku ze zmianą dawnego herbu.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
ВЕЛЬГОРСКИХЪ.

Въ щитѣ наполь-раздѣленномъ, съ золотою окраиною и графскою короною, въ правой части три серебряныя лиліи вертикально въ голубомъ полѣ, а въ лѣвой одно красное поле. Надъ графскою короною шлемъ, дворянскою короною увѣнчанный, съ золотыми рѣшетками и такою же медалью, на цѣпи висящею; въ наверхъ шлема три строусовыя пера, правое, крайнее, голубаго, а лѣвое краснаго цвѣта. Наметь съ правой стороны голубой, а съ лѣвой красный, оба подложенные серебромъ.

HERB
HRABIÓW
WIELHORSKICH.

Na tarczy dwudzielnej ze skrajem złotym, koroną hrabiowską nakrytą, w prawej części w polu niebieskim trzy lilie srebrne w słup, a w lewej samo pole czerwone. Nad koroną hrabiowską hełm, szlachecką koroną ozdobiony, z kratkami złotymi, i takimże medalionem na łańcuchu zawieszonym; w szczycie hełmu utkwione trzy pióra strusie, z tych prawe skrajne, niebieskie, a lewe czerwone. Labry z prawej strony niebieskie, z lewej zaś czerwone, jedne i drugie srebrem podszyte.

Дворянскій родъ Вельгорскихъ, издавна осѣдлый въ бывшемъ Воеводствѣ Волынскомъ, пользовался гербомъ Кердея. Потомокъ онаго Михаилъ Вельгорскій, Кухмистръ Великаго Княжества Литовскаго, возведенъ въ Графское достоинство грамотою Франца II Императора Римскаго, Короля Галиціи и Лодомеріи, 1787 года, съ присовокупленіемъ къ прежнему его гербу украшеній свойственныхъ Графскому титулу.

Rodzina szlachecka Wielhorskich, oddawna w byłém Województwie Wołyńskiem osiadła, herbu Kierdeja używała. Z niej piérwszego Michała Wielhorskiego, Kuchmistrza Wielkiego Księstwa Litewskiego, do godności Hrabiowskiej wyniósł Cesarz Rzymski, Król Galicyi i Lodomeryi Franciszek II, a udzielając mu w roku 1787 Dyplom, dodał do herbu pierwotnego ozdoby godności Hrabiowskiej odpowiednie.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
ВОДЗИЦКИХЪ.

HERB
HRABIÓW
WODZICKICH.

Въ щитѣ съ золотою окраиною и графскою короною, въ го-

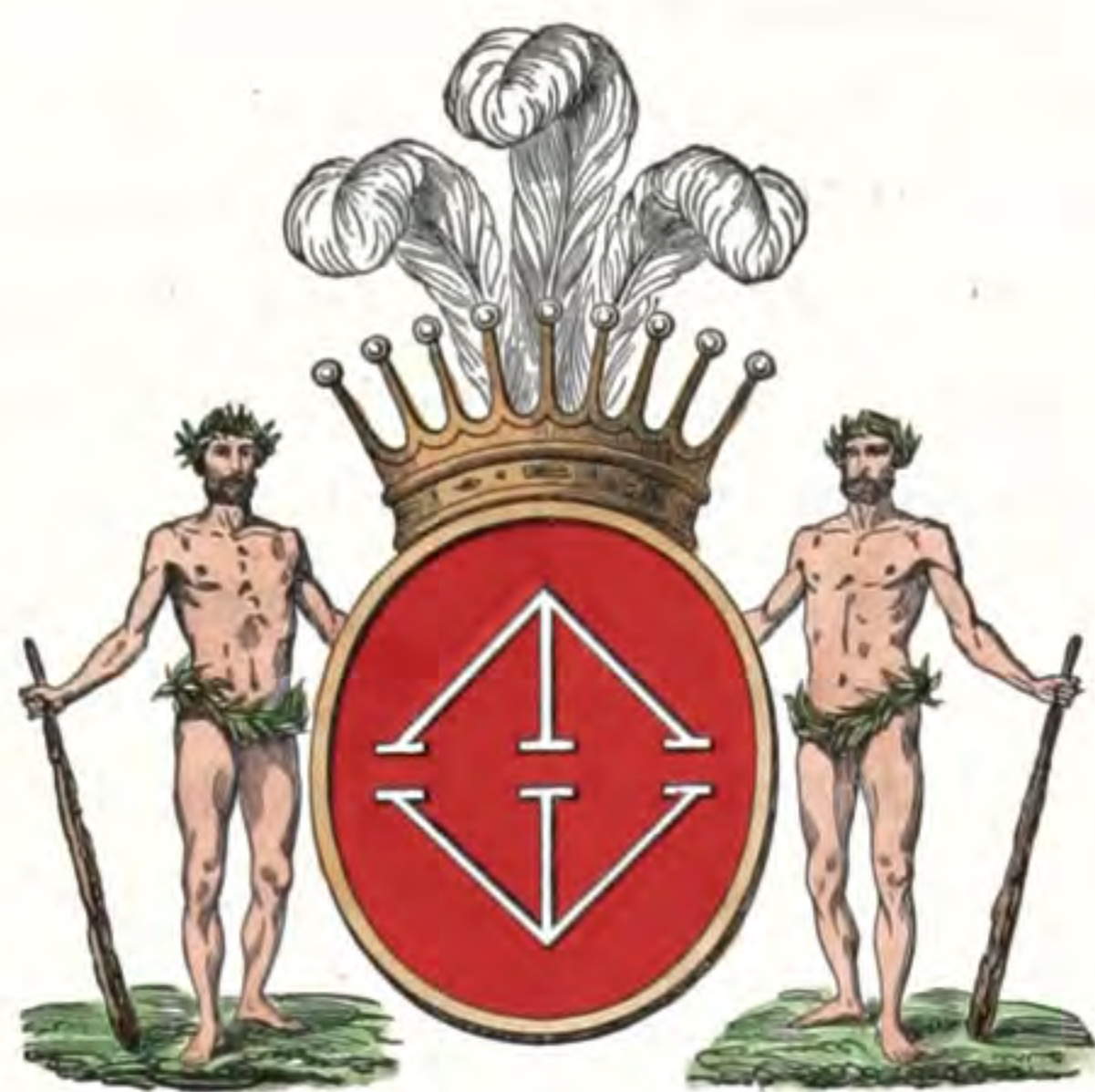
Na tarczy ze skrajem złotym i koroną hrabiowską, w polu nie-

лубомъ полъ золотая *Лелива*, т. е. полумѣсяцъ рогами вверхъ, подъ звѣздою. Надъ графскою короною шлемъ дворянскою короною увѣнчанный, съ золотыми рѣшетками и такою же медалью на цѣпи висящею; въ наверхъ шлема выходитъ вправо золотой левъ, держащій въ лапахъ ликторскій пукъ. Наметь голубой съ золотымъ подбоемъ. Щитъ лежитъ на скрещенныхъ между собою ликторскомъ золотомъ пукѣ и мечѣ съ золотою оправою.

Графы изъ-Гранова Водзицкіе, принадлежа къ Польскимъ дворянамъ герба *Лелива*, происходятъ отъ Франциска изъ-Гранова Водзицкаго, Старосты Гржибовскаго, который возведенъ въ Графское достоинство грамотою Франца II Императора Римскаго, Короля Галиціи и Лодомеріи, въ 16 день Октября 1800 г.

bieskiem złota *Leliwa*, to jest, księżyc roгами w górę, a nad nim gwiazda. Nad koroną hrabiowską hełm szlachecką koroną ozdobiony, z kratkami złotymi, i takimże medalionem na łańcuchu zawieszonym; w szczycie tego hełmu wychodzi złoty lew w prawo, pęk liktorski w łapach trzymający. Labry niebieskie złotem podszyte. Tarcza leży na złotym pęku liktorskim i mieczu w złoto oprawnym, które się w środku z sobą krzyżują.

Rodzina Hrabiów z Granowa Wodzickich pochodzi z szlachty Polskiej herbu *Leliwa* używającej, i bierze początek od Franciszka z Granowa Wodzickiego, Starosty Grzybowskiego, którego do godności Hrabiego wyniósł Cesarz Rzymski, Król Galicyi i Lodomeryi Franciszek II, Dyplomem z dnia 16 Października 1800 г.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
ВОЛЛОВИЧЕЙ.

Въ щитѣ овальномъ съ золотою окраиною и графскою короною, въ красномъ полѣ, шесть серебряныхъ болтовъ, концами по три вмѣстѣ соединенныхъ, а шлянками обращенныхъ къ поперечнику щита, на подобіе двухъ трезубцевъ. Въ коронѣ три строусовыя пера. Въ опорахъ два великана въ вѣнкахъ на головѣ и бедрахъ, опирающіеся на палицы.

Графы Волловичи происходятъ изъ старинныхъ Литовскихъ дворянъ, занимавшихъ разныя высшія мѣста въ Государствѣ. Первый изъ нихъ пожалованъ въ Графское достоинство

HERB
HRABIÓW
WOŁŁOWICZÓW.

Na tarczy owalnej ze skrajem złotym koroną hrabiowską przykrytej, w polu czerwonym sześć gwoździ srebrnych po trzy w wiązki końcami złączonych, i na przeciw siebie głowami ku poprzecznej średnicy tarczy, nakształt dwóch trójzębów skierowanych. W koronie trzy strusie pióra. W pobocznicach dwa olbrzymi wieńcami na głowie i biodrach przepasane, maczugami się podpierające.

Rodzina Hrabiów Wołłowiczów, bierze swój początek z dawniej szlachty Litewskiej. Członkowie tej rodziny wysokie urzędy piastowali w kraju, a z liczby tych, Antoni Ka-

Антонъ Волловичъ, Кастелянъ Мерецкій, грамотою Короля Пруссаго Фридриха Вилгельма III, 1798 года Юня 5 дня; при чемъ прежній фамильный гербъ его, Богорья, получилъ новый видъ, какъ изображено въ рисункѣ.

sztelan Merecki, piérwszy z rodziny Wołowiczów do godności Hrabiego przez Najjaśniejszego Króla Pruskiego Fryderyka Wilhelma III wyniesiony, Dyplom na tę godność w dniu 5 Czerwca 1798 r. otrzymał. Dyplomatem tym pierwiastkowy herb rodziny Bogorya, zmieniony został nowo mianowanemu Hrabiemu, w sposób jak rysunek przedstawia.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
ЗАМОЙСКИХЪ.

HERB
HRABIÓW
ZAMOJSKICH.

Въ щитѣ разчетверенномъ накинута щитокъ, въ красномъ полѣ котораго три золотыя копыя звѣздообразно, среднее желѣзкомъ внизъ. Въ поляхъ щита голубыхъ и золотыхъ накрестъ,

Na środek tarczy przeciwierutowanej, rzucona mniejsza tarcza, na której w polu czerwonym trzy włócznie złote w gwiazdę, z tych środkowa żeleźcem na dół. W polach głównej tarczy, na krzyż

въ первомъ: золотой левъ влѣво, а въ четвертомъ такой же левъ вправо; во второмъ же и третьемъ по каменной башнѣ. Щитъ накрытъ графскою короною, надъ которой четыре шлема съ золотыми рѣшетками и такими же медалями на золотыхъ цѣпяхъ, всѣ увѣнчанные дворянскими коронами. Въ наверхьяхъ, перваго шлема: золотой левъ выходящій влѣво; втораго, три золотыя копья какъ въ щиткѣ, между двухъ буйволовоу роговъ; третьяго, сѣрый козелъ, выходящій вправо, а четвертаго, черный орелъ. Наметь отъ двухъ среднихъ шлемовъ красный, а отъ крайнихъ голубой, съ золотымъ подбоемъ. Въ опорахъ два витязя, опирающіеся на золотыя копья, въ бронѣ и шлемахъ украшенныхъ красными, желтыми и голубыми перьями.

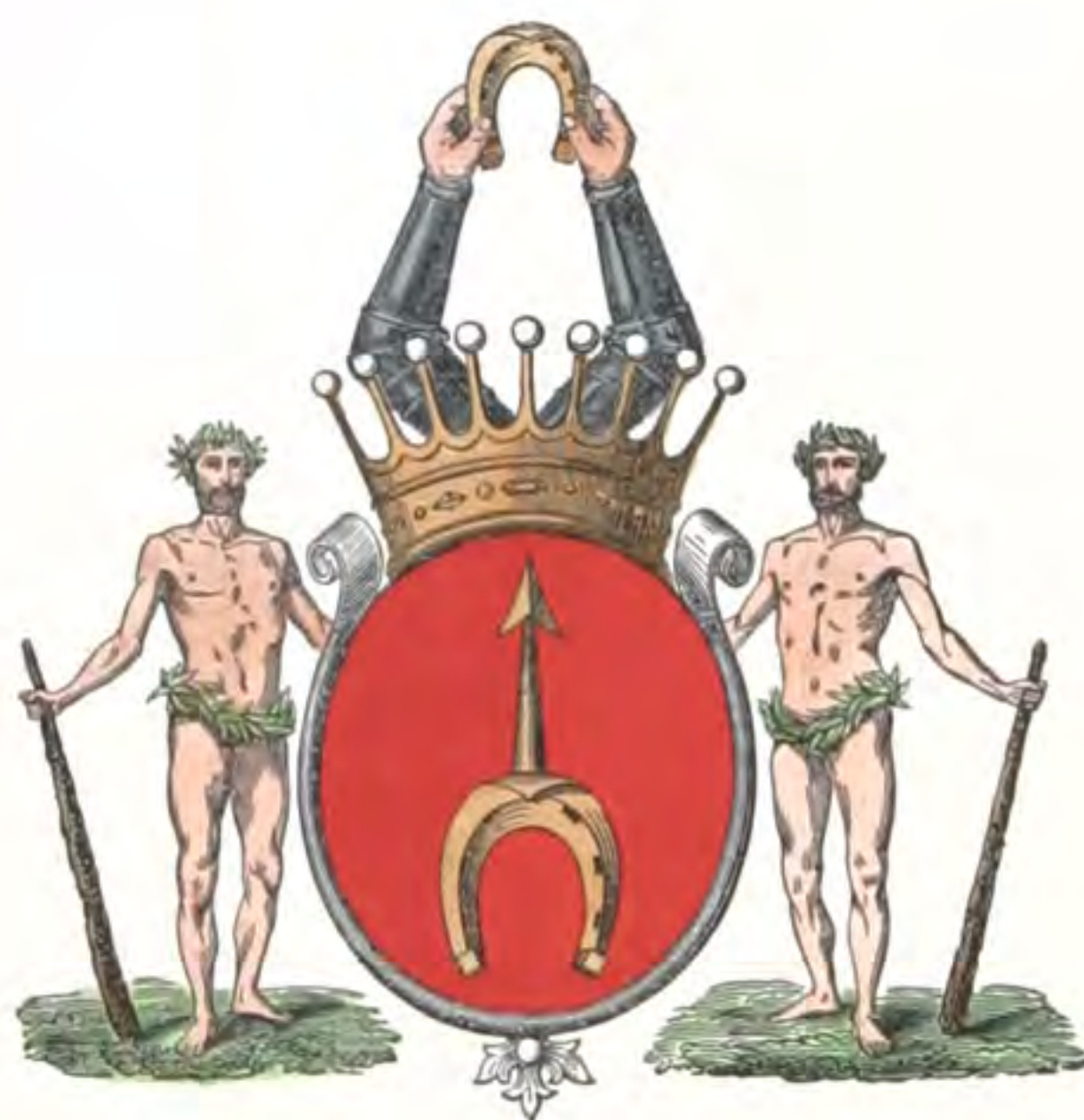
Родъ Графовъ Замойскихъ происходитъ изъ старинныхъ Польскихъ дворянъ, которые занимали высшія мѣста въ государствѣ. Потомковъ этой фамиліи Ивана-Якова Воеводу Подольскаго и Андрея Воеводу Иновроцлавскаго, Великаго Канцлера

niebieskich i złotych, w pierwszym: lew złoty w lewo, a w czwartém takiż lew w prawo obrócony; w drugim i trzecim: w każdym wieża kamienna. Tarcza główna koroną hrabiowską nakryta, nad którą cztery hełmy ze złotemi kratkami i takiemiż medalionami na złotych łańcuchach, i wszystkie koronami szlacheckimi ozdobione. W szczycie pierwszego hełmu: lew złoty, w lewo wyskakujący, w szczycie drugiego: trzy włócznie złote, jak w małej tarczy, między dwoma bawolemi rogami; w szczycie trzeciego: kozieł szary w prawo wyskakujący; a czwartego zaś orzeł czarny. Labry od dwóch środkowych hełmów czerwone, od skrajnych zaś, niebieskie; jedne i drugie złotem podszyte. W pobocznicach dwaj rycerze w zbroi i w hełmach, czerwonemi żółtemi i niebieskiemi piórami strusiemі ozdobionych, na kopijach złotych oparci.

Rodzina Hrabiów z Zamościa Zamojskich, pochodzi ze starożytnéj szlachty Polskiej, której członkowie wysokie Urzędy w kraju piastowali. Téj rodziny potomków: Jana Jakóba, Wojewodę Podolskiego i Andrzeja Wojewodę Inowroclawskiego, Kan-

Короннаго, изъ-Замостья Замойскихъ Императрица Римская, Королева Галиціи и Лодомеріи Марія Терезія возвела въ Графское достоинство, и жалуя въ 1780 году грамоту, изменила родовой гербъ ихъ Елита называемый такъ, какъ выше изображено въ рисункѣ. Сынъ упомянутого Андрея Графъ Станиславъ Костка Замойскій, Ординатъ, Дѣйствительный Тайный Совѣтникъ Россійской Имперіи и Ордена Св. Андрея Первозваннаго Кавалеръ, былъ Предсѣдателемъ Сената Царства Польскаго.

clerza Wielkiego Koronnego, z Zamościa Zamojskich, Cesarzowa Rzymska, Królowa Galicyi i Lodomeryi, Marya Teressa, do godności Hrabiów wyniosła, a udzielając im na taką godność w r. 1780 Dyplom, w tymże herb pierwotny Jelita, zmieniła w sposób, jak rysunek na początku zamieszczony przedstawia. Syn powyższego Andrzeja, Stanisław Kostka Hrabia Zamojski, Ordynat, Rzeczywisty Tajny Radca Państwa Rosyjskiego, Kawaler Orderu Śgo Andrzeja pierwszego wezwania, był Prezesem Senatu Królestwa Polskiego.

ГЕРБЪ
ГРАФОВЪ
ЗБОИНСКИХЪ.

HERB
HRABIOW
ZBOIŃSKICH.

Въ щитѣ овалномъ оправленномъ въ серебро и накрытомъ

Na tarczy owalnej, w srebrze oprawniej, koroną hrabiowską

графскою короною, въ красномъ полѣ, стрѣла золотая, желѣзкомъ вверхъ, на золотой подковѣ. Въ коронѣ двѣ вооруженныя руки, соединенныя въ плечахъ и держащія золотую подкову. Въ опорахъ два великана въ вѣнкахъ на головѣ и бедрахъ, опирающіеся на палицы.

Дворянскій родъ изъ-Кикола Збоинскихъ, употреблявшихъ гербъ Огончикъ, въ бывшей Землѣ Добрыньской, служилъ Польшѣ въ разныхъ должностяхъ. Фамиліи этой Францискъ-Ксаверій изъ-Кикола Збоинскій пожалованъ въ Графское достоинство грамотою Короля Прускаго Фридриха-Вильгельма III, 1798 года Іюня 5 дня, съ измѣненіемъ и украшеніемъ прежняго фамильнаго герба, соотвѣтственно новому достоинству. Ново пожалованный Графъ Збоинскій, Орденовъ Бѣлаго Орла и Св. Станислава Кавалеръ, былъ послѣ 1815 года Сенаторомъ Воеводою Царства Польскаго.

nakrytėj, w polu czerwonym strzała złota żeleźcem do góry na złotej podkowie. W koronie dwie zbrojne ręce, w ramionach z sobą złączone, podkowę złotą trzymające. W pobocznicach dwa olbrzymy, wieńcami na głowach i biodrach przepasane, na maczugach się podpierające.

Rodzina szlachecka z Kikoła Zboińskich herbu Ogończyk używająca, w Ziemi Dobrzyńskiej osiadła. Członkowie onej różne Urzędy w Polsce sprawowali. Z tej rodziny pochodzącego Franciszka Ksawerego z Kikoła Zboińskiego, Król Pruski Fryderyk Wilhelm III do godności hrabiowskiej wyniósł Dyplomem z dnia 5 Czerwca 1798 roku, zmieniając mu godła dawnego herbu, i dodając do niego ozdoby tej nowej godności odpowiednie. Nowomianowany Hrabia Zboiński, Kawaler Orderu Orła Białego i Śgo Stanisława, był po roku 1815 Senatorem Wojewodą Królestwa Polskiego.

ОТДѢЛЕНІЕ II.

ГЕРБЫ

РОДОВЪ ПРИОБРѢВШИХЪ ДВОРЯНСТВО

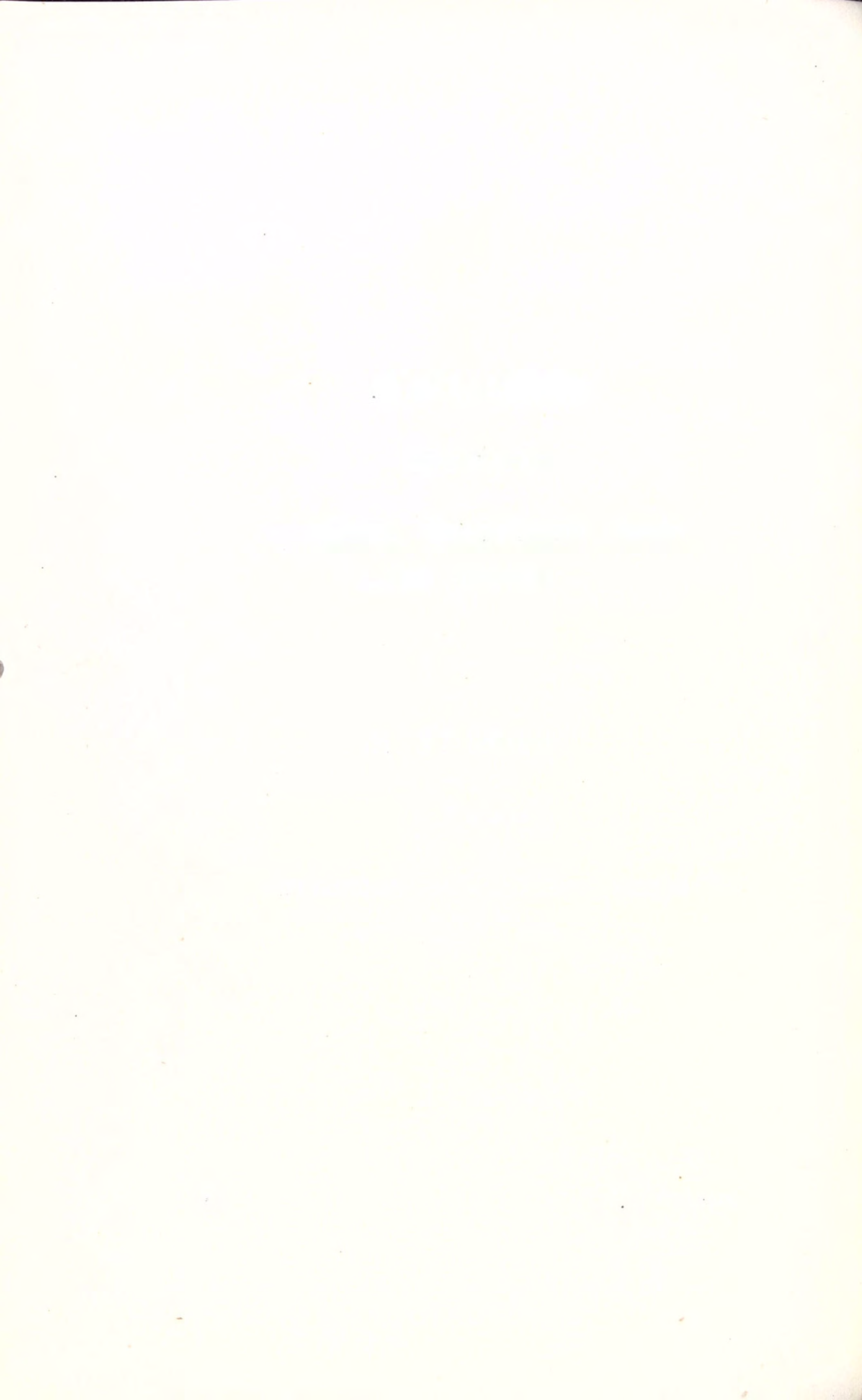
до 16 (28) Августа 1836 года.

ODDZIAŁ II.

HERBY

RODZIN, KTÓRE NABYŁY SZLACHECTWO

przed dniem 16 (28) Sierpnia 1836 r.

ГЕРБЪ

АХИНГЕРЪ.

HERB

ACHINGER.

Въ золотомъ полѣ бѣлка на муравѣ, вправо. Въ наверхъ шлема выходящая бѣлка, между двухъ слоновыхъ хоботовъ.

Употребляютъ его:

Барвинскіе, въ прежнемъ воеводствѣ Виленскомъ осѣдлые. Изъ нихъ Венедиктъ, Подчашій Лидскій, въ 1707 г. купилъ тамъ же деревню Товіаны, которую сынъ его Иванъ продалъ въ 1735 году Косцялковскому.

Ихнатовскіе, осѣдлые въ прежнемъ воеводствѣ Сѣрадскомъ. Гиларій, Чесникъ Цѣхановскій, владелъ тамъ же въ 1728 г. деревнею Пиваки, которая по смерти его досталась сыновьямъ его Франциску и Антону.

W polu złotém wiewiórka na murawie, w prawo. W szczycie hełmu wiewiórka w prawo, między dwiema trąbami słoniowymi.

Używają go:

Barwińscy, w dawném Województwie Wileńskim zamieszkali. Z téj rodziny Benedykt, Podczaszy Lidzki, w roku 1707 nabył tamże wieś Towiany, którą syn jego Jan, sprzedał w roku 1735 Kościałkowskiemu.

Ichnatowscy, rodzina osiadła w dawném Województwie Sieradzkim. Hilary, Cześnik Ciechanowski, posiadał tamże w r. 1728 wieś Piwaki, którą po śmierci jego odziedziczyli synowie Franciszek i Antoni.

ГЕРБЪ
АХМАТЪ.

HERB
ACHMAT.

Въ голубомъ полѣ золотая стрѣла съ раздвоеннымъ ушкомъ, желѣзкомъ внизъ, надъ скалой о трехъ вершинахъ. Въ навершьѣ шлема золотой полумѣсяць рогами вверхъ.

Употребляютъ его :

Ахматовичи, изъ Татаръ въ прежнемъ Великомъ Княжествѣ Литовскомъ осѣдлыхъ и разными привилегіями причисленныхъ къ словію дворянства. Происходятъ отъ Ротмистра Королевскихъ войскъ Мустафы Ахматовича, который въ 1751 году владѣлъ имѣніемъ Вака, иначе Войдаги называемымъ, въ бывшемъ Виленскомъ Воеводствѣ.

W polu niebieskimъ strzała złota z rozdartém skrzydełkiem, żeleźcem na dół, nad skałą o trzech wierzchołkach. W szczycie hełmu złoty księżyc roгами w górę.

Używają go :

Achmatowiczowie, jedna z rodzin Tatarskich w dawném Wielkim Księstwie Litewskimъ osiadłych, i na mocy szczególnych przywilejów do równości z szlachtą przypuszczonych. Pochodzą od Mustafy Achmatowicza, Rotmistrza w Wojsku Jego Królewskiej Mości, który w roku 1751 posiadał dobra Waka inaczéj Wojdagi zwane, w byłém Województwie Wileńskimъ położone.

ГЕРБЪ
АЛЯБАНДА.

HERB
ALABANDA.

Въ буромъ полѣ черная конская голова, влѣво, на серебряномъ полумѣсяцѣ, обращенномъ рогами вверхъ. Въ наверхѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Дулембы, въ прежнемъ Люблинскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Станиславъ Дулемба, Подчашицъ Мариенбургскій, владѣлъ тамъ въ 1778 году деревнею Лазиска.

Фрезеры, фамилія осѣдлая въ прежнемъ Гнѣзненскомъ Воеводствѣ. Матвей Фрезеръ въ 1790 году купилъ у Николая Скорашевскаго земское имѣніе Горжево и Острово, въ томъ же Воеводствѣ лежащее, за 60,000 злотыхъ.

W polu szarém, głowa końska czarna w lewo, na srebrnym księżycu rogami obróconym do góry. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Dulębowie, w dawném Województwie Lubelskiém osiedli. Z téj rodziny Stanisław Dulęba, Podczaszyc Malborski w roku 1778 posiadał tam wieś Łaziska.

Frezerowie, rodzina zamieszkała w dawném Województwie Gnieźnieńskim. Maciej Frezer, w roku 1790 dobra ziemskie Gorzewo i Ostrowo w témże Województwie położone, od Mikołaja Skoraszewskiego za sumę złp. 60,000 nabył

ГЕРБЪ
СКАНДЕРБЕКЪ
 ИЛИ
АЛЕКСАНДРЪ - ПАНЪ.

HERB
SKANDERBEK
 CZYLI
ALEKSANDER - PAN.

Въ красномъ полѣ съ золотою окраиною, голова турецкаго Визиря, въ розовой узорчатой чалмѣ съ зеленымъ верхомъ и голубымъ висящимъ концемъ; на чалмѣ золотой полумѣсяцъ рогами вверхъ, между двухъ золотыхъ перьевъ. Въ навершь шлема три строусовыя пера, пронзенныя серебряною стрѣлою влѣво.

Употребляютъ его:

Чаки, происходящіе отъ Капитана Коронной артиллеріи Франциска Флоріана Чаки, которому на Сеймѣ, начатомъ въ 1767 а конченномъ въ 1768 году, пожаловано было потомственное дворянство, въ награду за службу оказанныхъ государству.

W polu czerwonymъ ze skrajem złotym, głowa tureckiego Wezyra w zawoju różowym w deseń, a czapce zielonej z niebieskim wiszącym końcem; na zawoju księżyc złoty roгами w górę między dwoma złotemi piórkami. W szczycie hełmu trzy pióra strusie, strzałą srebrną w lewo przeszyte.

Używają go:

Czakowie, pochodzący od Franciszka Floryana Czakiego, Kapitana Artylleryi Koronnój, który miał sobie na Sejmie w r. 1767 zaczętyм, а w r. 1768 ukończonym, nadane szlachectwo dziedziczne, w nagrodę zasług dla kraju przez niego położonych.

ГЕРБЪ

АЛЕКСАНДРОВИЧЪ.

HERB

ALEKSANDROWICZ.

Въ красномъ полѣ двѣ косы накрестъ, концами вверху, а остреемъ къ срединѣ щита; въ точкѣ ихъ соединенія сходятся сверху и снизу два меча съ золотыми рукоятками. Въ наверхѣ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Александровичи, съ прозвищемъ Витолдъ, въ Великомъ Княжествѣ Литовскомъ осѣдлые. Члены этой фамиліи исправляли въ государствѣ разныя высшія должности; Оома Александровичъ, въ царствованіе Станислава Августа, былъ Подляскимъ Воеводою, а сынъ его Станиславъ въ 1800 году, дипломомъ Римскаго Императора Франца II, возведенъ въ Графское достоинство.

W polu czerwonym, dwie kosy na krzyż, końcami w górę a ostrzem do środka tarczy; w złączeniu ich schodzą się z góry i z dołu dwa miecze z rękojeściami złotymi. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Aleksandrowiczowie, z przydomkiem Witold, rodzina w dawnym Wielkim Księstwie Litewskim osiadła. Członkowie onej piastowali w kraju wysokie urzędy, a mianowicie Tomasz Aleksandrowicz, był za panowania Stanisława Augusta Wojewodą Podlaskim, a syn jego Stanisław, w roku 1800 przez Cesarza Rzymskiego Franciszka II do godności Hrabiofskiej wyniesionym został.

ГЕРБЪ
АНДРО-ДЕ-БЮИ.

HERB
ANDRAULT DE BUY.

Въ овальномъ наполь-раздѣленномъ, изящно оправленномъ щитѣ, въ правой части, въ красномъ полѣ, половина бѣлаго орла въ коронѣ, съ золотымъ снопомъ въ когтяхъ; въ лѣвой же, наполь-пересѣченной, въ верхнемъ голубомъ полѣ три золотыя звѣзды, а въ нижнемъ красномъ, три серебряныя рѣки поперекъ, пересѣченныя отъ праваго угла голубою половою, на которой три лиліи въ рядѣ.

Употребляютъ его:

Антоновичи. Родоначальникъ ихъ Иванъ Антоновичъ въ 1752 году пожалованъ былъ Королемъ Августомъ III въ Кіевскіе Хоронжіе.

Na owalnej tarczy dwudzielnej, ozdobnie oprawionej, w prawej części w polu czerwonym, pół orła białego w koronie ze złotym snopem w szponach; w lewej zaś części w połowie ścietej, w górnym polu niebieskim trzy gwiazdy złote, w dolnym czerwonym trzy rzeki srebrne w poprzecz, przecięte od prawego kąta wstęgą niebieską, na której trzy lilie jedna za drugą.

Używają go:

Antonowiczowie. Z rodziny tej Jan Antonowicz, w roku 1752 otrzymał od Króla Augusta III Urząd Chorążego Kijowskiego.

ГЕРБЪ

А Р А Ж Ъ.

HERB

A R A Ż.

Въ красномъ полѣ бѣлый конь, вправо, держащій правою переднею ногою бунчукъ. Въ наверхъ шлема корона, надъ которой золотой полумѣсяцъ рогами вверхъ.

Употребляютъ его :

Смольскіе, одна изъ Татарскихъ семей въ Великомъ Княжествѣ Литовскомъ осѣдлыхъ, которымъ, вслѣдствіе Сеймовыхъ конституцій 1768 и 1786 года, за заслуги государству оказанныя, предоставлено въ безусловное владѣніе земское имѣніе, состоявшее у нихъ на разныхъ условіяхъ во владѣніи.

Доказавшіе дворянство члены этой семьи вывели родъ свой отъ Ротмистра Татарскаго Его Королевскаго Величества полка Ильи Смольскаго, который въ 1776 году владѣль имѣніемъ Марготроки, въ прежнемъ Троцкомъ Воеводствѣ лежащимъ.

W polu czerwonymъ koń biały, prawą nogą przednią trzymający buńczuk, i w prawo obrócony. W szczycie hełmu korona, nad nią księżyc złoty roгами w górę.

Używają go :

Smolscy, jedna z rodzin Tatarskich w dawném Księstwie Litewskimъ osiadłych, którym przez Uchwały sejmowe z 1768 i 1786 roku, dobra ziemskie różnemi tytułami posiadane, za zasługi dla kraju położone, na własność bezwarunkową oddane zostały.

Wywiedzeni ze szlachectwa członkowie rzeczonyj rodziny, udowodnili pochodzenie swoje od Eliasza Smolskiego Rotmistrza Jego Królewskiej Mości z pułku Tatarskiego, który w 1776 posiadał dobra Margotroki, w dawném Województwie Trockimъ leżące.

ГЕРБЪ

HERB

АЗУЛЕВИЧЪ.

AZULEWICZ.

Въ красномъ полѣ серебряная стрѣла, желѣзкомъ вверхъ. Въ наверхъ шлема выходящая рука, съ мечемъ въ золото оправленнымъ, вправо.

W polu czerwonym strzała srebrna żelźcem w górz. W szczycie hełmu rzeka zbrojna, z mieczem w złoto oprawnym, do cięcia w prawo.

Употребляютъ его :

Używają go :

Азулевичи, одна изъ Татарскихъ фамилій въ Великомъ Княжествѣ Литовскомъ осѣдлыхъ, которымъ, на основаніи Сеймовыхъ конституцій 1768 и 1786 года, предоставлены были въ потомственное владѣніе земскія имущества, состоявшія у нихъ по разнымъ условіямъ въ арендномъ содержаніи.

Azulewiczowie, jedna z rodzin Tatarskich w dawném Wielkiém Księstwie Litewskim osiadłych, którym na mocy Uchwał Sejmowych z r. 1768 i 1786, dobra ziemskie przez nich różnemi tytułami dzierzonne, oddane były na dziedzictwo.

На основаніи выше означенныхъ конституцій Александръ Азулевичъ владѣль имѣніемъ Лемуцяны-Курманчыки, иначе Понары называемымъ,

Na mocy tego przywileju Alexander Azulewicz, posiadał dobra Lemuciany - Kurmanczyki inaczéj Ponary nazwane, wraz z wsią Miciury,

вмѣстѣ съ деревнею Мищоры, въ
прежнемъ Троцкомъ Воеводствѣ, и
таковое въ 1777 году продалъ Стра-
винскому.

w dawném Województwie Trockiém
leżące, i te w roku 1777 sprzedał
Strawińskiemu.

ГЕРБЪ

HERB

БАЧЧИАРЕЛЛИ.

BACCIARELLI.

Въ щитѣ раздвоенномъ, въ пра-
вомъ красномъ полѣ полъ-орла
бѣлаго въ коронѣ, а въ лѣвомъ,
серебряномъ, четырьмя красны-
ми столпами пересѣченномъ,
осьмиконечная золотая звѣзда,
между двухъ рыбъ обращен-
ныхъ вправо. Въ наверхѣ шле-
ма два бѣлыя орлиныя крыла, а
между нихъ подобная какъ въ
щитѣ звѣзда. Съ обѣихъ сторонъ
шлема, по три строусовыхъ
пера.

Na tarczy rozłupanėj w pra-
wém polu czerwonymъ pół-orła bia-
łego z koroną, w lewém srebrnymъ,
czterma słupami czerwonymi
przeciętém, gwiazda ośmiopro-
mienna złota, między dwiema ry-
bami obróconemi w prawo.
W szczycie hełmu dwa skrzydła
orle białe, a między niemi po-
dobna jak w tarczy gwiazda.
Z obu stron hełmu po trzy pióra
strusie.

Употребляютъ его :

Używają go :

Баччиарелли. Станиславъ Ав-
густъ Король Польскій, награждая
заслуги даровитаго живописца Мар-

Bacciarelli. Stanisław August
Król Polski, nagradzając zasługi
utalentowanego malarza Marcellego

келла Баччіарелли, на основаніи Сеймовой конституціи 1771 года, пожаловалъ ему дипломъ на потомственное дворянство Польское, прибавивъ къ прежнему гербу поль-орла въ красномъ полѣ, какъ выше изображено.

Bacciarelli, na mocy Uchwały Sejmowej z r. 1771 nadał mu dyplom na Szlachectwo dziedziczne Polskie i do herbu jakiego dawniej używał, dodał mu pół orła białego w polu czerwonym, w tym sposobie jak powyżej jest wyobrażony.

ГЕРБЪ

HERB

БАКАЛОВИЧЪ.

BAKAŁOWICZ.

Въ красномъ полѣ золотой полумѣсяцъ рогами вверхъ; надъ нимъ крестообразно, въ правую сторону, стрѣла желѣзкомъ внизъ, а въ лѣвую булатъ остреемъ вверхъ. Въ наверхъ шлема вооруженная рука съ саблею, вправо.

W polu czerwonym, księżyc złoty roгами w górę, nad nim na krzyż, w prawo tarczy, strzała żelazcem na dół, w lewo bułat ostrzem do góry. W szczycie hełmu ręka zbrojna z szablą do cięcia w prawo.

Употребляютъ его :

Używają go :

Бакаловичи. Происходятъ отъ Ивана Бакаловича, инженера, которому Король Станиславъ Августъ, въ изъявленіе особеннаго благоволе-

Bakałowiczowie, pochodzą od Jana Bakałowicza Inżyniera, który szczególném Króla Stanisława Augusta zaufaniem zaszczycony, miał so-

нія за труды его по составленію отчетливой карты Королевства Польскаго, пожаловалъ потомственное дворянство съ вышеописаннымъ гербомъ, грамотою во 2 день Сентября 1775 года.

bie poleconém wykonanie dokładnej mapy ówczesnego Królestwa. W nagrodę położonych w tym zawodzie zasług, otrzymał dyplom na szlachectwo i herb powyzszy pod dniem 2 Września 1775 roku.

**ГЕРБЪ
БАРЖТА.**

Въ щитѣ съ золотымъ ободкомъ, прикрѣпленнымъ золотыми гвоздями, въ красномъ полѣ, отъ праваго угла мечъ, отъ лѣваго ключъ внизъ, крестообразно; въ срединѣ вѣнокъ. Въ наверхъ корона безъ шлема, съ тремя строусовыми перьями. По обѣимъ сторонамъ щита по три знамени, изъ коихъ крайніе голубые съ золотою бахромою, а среднее красное.

**HERB
BARZTA.**

Na tarczy ze skrajem złotym takiemiż gwoździami nabitym, w polu czerwonym, od prawego miecz, od lewego klucz zębem na dół, z sobą przekrzyżowane; na środku wieniec. W szczycie korona bez hełmu z trzema strusimi piórami. Po obu stronach tarczy trzy chorągwie, z których skrajne błękitne ze złotemi frendzlami, a środkowa czerwona.

Употребляютъ его :

Бетхеры. Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилоостивѣйше пожалованъ, за усердную службу, бывшему Президенту города Плоцка Ивану Бетхеру, Высочайшею Грамотою блаженныя памяти Государя Императора и Царя Александра I въ 27 день Генваря (8 Февраля) 1820 года.

Używają go :

Betcherowie. Herb ten miał sobie Najmiłościwiej nadany wraz z szlachectwem dziedzicznym, Jan Betcher były Prezydent Miasta Płocka, za gorliwość w służbie Rządowej okazywaną, a to na mocy Dyplomu Wiekopomnej pamięci NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA I KRÓLA ALEKSANDRA I z dnia 27 Stycznia (8 Lutego) 1820 roku.

ГЕРБЪ

БАСТІОНЪ.

HERB

BASTION.

Въ голубомъ полѣ три лиліи, расположенныя треугольникомъ; по срединѣ столпъ, пересѣченный по поламъ: въ верхнемъ его, серебряномъ полѣ ворота съ тремя башнями, а въ нижнемъ, красномъ, бастіонъ. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера, съ зеленою между двухъ первыхъ вѣткою.

W polu niebieskiem trzy kwiaty lilii w trójkąt; środkiem słup w połowie ścięty, w górnem jego polu srebrnem brama o trzech wieżach, w dolnem zaś czerwonym bastion. W szczycie hełmu trzy strusie pióra, między dwoma pierwszemi zielona gałązka.

Употребляютъ его :

Гранвилль - Маллетскіе.

Фамилія эта происходитъ отъ Іоанна Крестителя Гранвилль де Малле, который будучи Бригаднымъ Генераломъ и Директоромъ Инженернаго Корпуса, за особія заслуги оказанныя по инженерной части, Всемилоствѣйше пожалованъ, грамотою блаженныя памяти Государя Императора и Царя Александра I, въ 3 (15) день Октября 1816 года данною, въ потомственное дворянство, съ вышеозначеннымъ гербомъ и съ правомъ носить фамилію Гранвилль-Маллетскій.

Ужывајą го :

Grandville Malletscy. Z téj rodziny Jan-Chrzciel Grandville de Mallet, Jenerał Brygady i Dyrektor Korpusu Inzenierów byłego wojska Polskiego, za zaszczytne swoje zasługi w służbie inżynierskiej położone, pierwszy miał sobie herb takowy wraz z dziedzicznym szlacheństwem i możliwością używania nazwiska Grandville Malletski Najłaskawiej nadany, przez Wiekopomnej pamięci NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA I KRÓLA ALEKSANDRA I, Dyplomem w dniu 3 (15) Października 1816 roku podpisanym.

ГЕРБЪ

Б Е Ч К А .

HERB

Б Е С З К А .

Въ красномъ полѣ бочка золотая. Въ наверхъ шлема дворянская корона.

Употребляютъ его :

Бечковичи, поселившіеся первоначально въ Дрогичинской землѣ и называвшіеся Бечки. Изъ нихъ Яковъ Бечка, около 1676 г. вла-

W polu czerwonym beczka złota. W szczycie hełmu sama szlachecka korona.

Ужывајą го :

Beczkowiczowie, rodzina pierwotnie w Ziemi Drohickiej zamieszkała i Beczków nosząca nazwisko. Z téj Jakób Beczka, około r. 1676

дѣлъ земскимъ имѣніемъ. Потомки его, прозвавшись Бечковичами, жительствуютъ въ нынѣшней Плоцкой Губерніи.

dobra ziemskie posiadał. Potomkowie jego Beczkowiczami się przewawszy, w dzisiejszej Gubernii Płockiej osiedli.

ГЕРБЪ

HERB

Б Е К Е Ш Ъ.

B E K E S Z.

Въ буромъ полѣ нога орлиная; въ правомъ, верхнемъ, углу щита золотой полумѣсяцъ рогами вправо, а въ лѣвомъ, нижнемъ, золотая осьмиконечная звѣзда. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера.

W polu szarém noga czarnego orła; w prawym górnym kącie tarczy, księżyc złoty roгами w prawo, w lewym dolnym gwiazda ośmiopromienna złota. W szczycie hełmu trzy strusie pióra.

Употребляютъ его:

Używają go:

Мрочкевичи. Происходятъ отъ Станислава Мрочкевича, которому Король Польскій Станиславъ-Августъ, въ награду заслугъ оказанныхъ государству и Монарху, грамотою въ 1775 году пожаловалъ потомственное дворянство вмѣстѣ съ вышеизображеннымъ гербомъ.

Мрочкевичовіе, pochodzą od Stanisława Mroczkiewicza, któremu za zasługi dla kraju i Monarchy położone, Stanisław August ówczesny Król Polski Dyplomem z roku 1775 Szlachectwo dziedziczne wraz z herbem powyższym nadał.

ГЕРБЪ

Б Е Л И Н А .

HERB

B E L I N A .

Въ голубомъ полѣ три подковы, расположенныя треугольникомъ, передками внутрь; на средней мечъ остреемъ внизъ. Въ наверхъ шлема выходящая рука въ золотой бронѣ, съ мечемъ вправо.

Употребляютъ его:

Боржимы, водворившіеся въ прежней Дрогичинской Землѣ. Изъ нихъ Гаспарій Боржимъ владѣль имѣніемъ Гарбасы, половину котораго продалъ въ 1765 году сыну своему Людовику.

Бржозовскіе, въ прежнемъ Подлясѣ осѣдлые. Адамъ Бржозовскій, Хорунжій Бѣльской Земли, владѣль имѣніемъ Пѣтково, Турекъ и Волька, которое по смерти его въ

W polu niebieskiem trzy podkowy w trójkąt, barkami do środka; na środkowej miecz ostrzem na dół. W szczycie hełmu ręka w złotej zbroi, z mieczem do cięcia w prawo.

Używają go:

Borzymowie. Rodzina ta zamieszkiwała w dawniej Ziemi Drohickej; z niej Kasper Borzym posiadał dobra Harbasy, których połowę sprzedał w roku 1765 synowi swemu Ludwikowi.

Brzozowscy, rodzina w dawnym Podlasiu osiadła. Adam Brzozowski, Chorąży Ziemi Bielskiej, posiadał dobra Pietkowo, Turek i Wólka, które po jego śmierci w ro-

1753 году раздѣлили между собою сыновья его Оома, Игнатій и Войтѣхъ.

Другой родъ Бржозовскихъ переходитъ отъ Писаря Задворныхъ Судовъ Антона Бржозовскаго, который въ 1766 году купилъ село Туржиство съ принадлежностями, въ Стэнжицкой Землѣ.

Чеховскіе. Члены сей фамиліи жили въ разныхъ мѣстахъ края.

Францискъ Чеховскій въ 1712 году купилъ имѣніе Весёлово и Зомбки въ Равскомъ Воеводствѣ.

Иванъ - Францискъ владѣлъ въ 1730 году въ Воеводствѣ Краковскомъ деревнею Ярошувкою, которую оставилъ въ наслѣдство тремъ сыновьямъ своимъ Оомѣ, Войтѣху и Франциску.

Иванъ Степановъ сынъ Чеховскій въ 1776 году владѣлъ имѣніемъ Идзиковице - Пѣльгржимы въ Лэнчицкомъ повѣтѣ.

Гродскіе. Изъ рода Гродскихъ Яковъ владѣлъ въ 1641 году имѣніемъ Збилитово, въ Ломжинской Землѣ.

Павелъ исправлялъ въ 1722 году должность Замбровскаго Земскаго Коморника.

Иванъ, Скарбникъ Саноцкій, былъ въ 1733 году Сеймовымъ Посломъ

ку 1753 pomiędzy synów Tomasza, Ignacego i Wojciecha, rozdzielone zostały.

Druga rodzina Brzozowskich, pochodzi od Antoniego, Pisarza Sądów Zadwornych, który w roku 1766 nabył wieś Turzystwo z przyległościami, w ziemi Stężycyckiej leżącą.

Czechowscy. Członkowie tej rodziny różne strony kraju zamieszkiwali.

Franciszek Czechowski, w roku 1712 nabył dobra Wiesiołowo i Ząbki w Województwie Rawskim.

Jan Franciszek, w dawném Województwie Krakowskiém dziedziczył w roku 1730 wieś Jaroszówkę, i tę trzem swoim synom, Tomaszowi, Wojciechowi i Franciszkowi, w puściźnie zostawił.

Jan syn Stefana Czechowski, w roku 1776 dziedziczył dobra ziemskie Idzikowice - Pielgrzyny, w powiecie Łęczyckim.

Grodzcy. Z tej rodziny Jakób, w roku 1641 posiadał dobra Zbilitowo w Ziemi Łomżyńskiej.

Paweł, w roku 1722 sprawował Urząd Komornika Ziemskiego Zambrowskiego.

Jan, Skarbnik Sanocki, był Posłem na Sejm w roku 1733 odbyty,

и въ числѣ другихъ избранъ Королемъ Августомъ II, изъ Посольской Палаты, къ управленію иностранными дѣлами.

Валентинъ, землемѣръ Ломжинской Земли, имѣлъ сыновей: Семена, Скарбника Бѣльской Земли, и Григорія, котораго сынъ Иванъ пріобрѣлъ въ 1751 году отъ дяди своего Семена имѣніе Гродске-Нове и Кулеше-Литва-Стара.

Осипъ въ 1773 году владѣлъ имѣніемъ Демболово въ прежнемъ Познанскомъ Воеводствѣ.

Иванъ, Брянскій Гродскій Вицегерентъ, избранъ былъ въ 1776 году Судьею Суррогатомъ тогожъ Грода.

Кадлубовскіе. Ромуальдъ Кадлубовскій, Подсудокъ Вышгородской Земли, какъ доблестный и заслуженный мужъ, избранъ былъ обывателями той Земли въ Послы на обыкновенный Сеймъ въ 1786 году.

Кэндзѣрскіе, въ Сѣрадскомъ повѣтѣ осѣдлые. Христофоръ Кэндзѣрскій въ 1679 году владѣлъ селомъ Зельгоща, на которомъ обеспечилъ для Вѣленинскаго костела добровольное пожертвованіе 150 злотыхъ польскихъ.

Лещинскіе, поселившіеся въ бывшемъ Равскомъ воеводствѣ.

Андрей изъ-Лещинъ Лещинскій, Равскій Гродскій Судья, владѣлъ

и pomiędzy innymi z grona Izby Poselskiej wybrany przez Króla Augusta II, do załatwienia spraw zagranicznych.

Walenty, Jeometra Ziemi Łomżyńskiej, pozostawił synów: Szymona Skarbnika Ziemi Bielskiej, i Grzegorza, którego syn Jan nabył w roku 1751 od stryja swego Szymona, dobra Grodzkie-nowe i Kulesze-Litwa-Stara.

Józef, w roku 1773 posiadał dobra Dembłowo, w dawném Województwie Poznańskim leżące.

Jan, Vicesgerent Grodzki Brański, w roku 1776 obrany był Sędzią Surrogatem tegoż Grodu.

Kadłubowscy. Z téj rodziny Romuald, Podsędek Ziemi Wyszogrodzkiej, jako mąż z cnoty znany i zasłużony, obrany był przez obywateli téjże ziemi posłem na Sejm zwyczajny w roku 1786 odbyty.

Kędzierscy, w powiecie Sieradzkim osiedli. Krzysztof, posiadał wieś Zelgoszcza w roku 1679, i na niej dla kościoła Wielenińskiego zapewnił dobrowolną ofiarę w kwocie złr. 150.

Leszczyńscy, zamieszkiwali w dawném Województwie Rawskim.

Andrzej z Leszczyn Leszczyński, Sędzia Grodzki Rawski posiadał tam-

въ 1743 году городомъ Бялою съ деревнями Липѣ и Журавѣ.

Осипъ же, Равскій Чесникъ, выбранъ былъ въ 1788 году въ Сеймовые Послы, а въ 1791 году уже въ званіи Равскаго Подчашаго получилъ Орденъ Св. Станислава.

Лоховскіе. Ремигіанъ Лоховскій владѣлъ прежде 1685 года въ Черской Землѣ имѣніемъ Суфчинъ, Воля-Суфчинска, Гадки и Глупянка. Отъ брака съ Анною Подоскою имѣлъ сына Ивана, сдѣлавшагося родоначальникомъ нынѣ живущихъ членовъ этой фамиліи.

Млоховскіе. Родъ Млоховскихъ основалъ издавна пребываніе свое въ Варшавской Землѣ. Уже въ 1520 году Иванъ Бука-изъ-Млохова владѣлъ тамъ имѣніемъ Млохово, Даниенице и Грудово. Правнукъ его Станиславъ имѣлъ сына Петра, который въ 1667 году владѣлъ имѣніемъ Маны. Антонъ Осиповъ сынъ исправлялъ въ 1762 году должность Гродскаго Бургграва, въ Черской Землѣ.

Окуни. Происходятъ изъ Равской земли. Матвей-Станиславъ Окунь владѣлъ имѣніемъ Ковѣсы-Былины, которое въ 1693 году продано имъ и сыновьями его Францискомъ и Станиславомъ Ивану Шимановскому.

же в року 1743 miasto Białę z wsiami Lipie i Żurawie.

Józef zaś Cześnik Rawski, był w roku 1788 Posłem na Sejm obrany, a w roku 1791 już jako Podezaszy Rawski, ozdoby Orderu Śgo Stanisława otrzymał.

Łochowscy. W Ziemi Czerskiej Remigijan Łochowski posiadał przed rokiem 1685 dobra Suffczyn, Wolę Suffczyńską, Gadkę i Głupiankę. W małżeństwie z Anną Podoską spłodził syna Jana, od którego dziś żyjący członkowie téj rodziny pochodzą.

Młochowscy. Rodzina Młochowskich oddawna miała swoje siedlisko w Ziemi Warszawskiej. Jeszcze w roku 1520 Jan Buka z Młochowa dziedziczył w téjże ziemi dobra Młochowo, Danijenice i Grudowo. Prawnuk tego Jana Stanisław, miał syna Piotra, który w roku 1667 posiadał dobra Mamy. Antoni syn Józefa, w roku 1762 sprawował urząd Burgrabiego Grodzkiego w Ziemi Czerskiej.

Okuniowie, pochodzą z Ziemi Rawskiej. Maciej-Stanisław Okuń, posiadał w téj Ziemi dobra Kowiesy Byliny, które w roku 1693 wraz z synami swymi Franciszkiem i Stanisławem sprzedał Janowi Szymonowskiemu.

Пражмовскіе. Нѣкоторые члены этой фамилии имѣли осѣдлость въ Мазовіи. Изъ нихъ Осипъ, Подчашій Черской Земли, владѣль въ 1728 году селомъ Доманиково въ Гостынскомъ повѣтѣ.

Другіе жили въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Оома изъ - Пражмова Пражмовскій, Ржечицкій Ловчій, владѣль селомъ Вѣршховиско, которое въ 1776 году подарилъ сыну своему Степану.

Иные наконецъ поселились въ бывшемъ Плоцкомъ Воеводствѣ. Изъ сихъ послѣднихъ Францискъ, Кастелянъ Закрочимскій, получилъ въ 1790 году отъ Короля Станислава Августа орденъ Бѣлаго Орла.

Скупи, осѣдлые въ Ливской Землѣ. Изъ нихъ Оома Скупъ, сынъ Варооломея, владѣль тамъ въ 1600 году имѣніемъ Скупъ и Мѣнчино.

Скупѣнскіе. Войтѣхъ Пухаликъ Скупѣнскій владѣль въ 1758 году въ прежнемъ Княжествѣ Освѣцимскомъ деревнею Жельчине.

Табульскіе. Изъ этой фамилии Павелъ продалъ въ 1735 году, актомъ у Виленскихъ Гродскихъ дѣлъ явленнымъ, село Лабубѣ.

Вонгровскіе, изъ Равской Земли. Ремигіанъ Вонгровскій до 1750

Пражмовscy. Niektórzy z téj rodziny zamieszkiwali w Mazowszu. Z tych Józef, Podczaszy Ziemi Czerskiej, w roku 1728 dziedziczył wieś Domanikowo w Powiecie Gostyńskim.

Inni téj rodziny członkowie byli mieszkańcami dawnego Województwa Sandomierskiego. Z tych Tomasz z Prażmowa Prażmowski, Łowczy Rzeczycki, dziedziczył wieś Wierzchowisko, którą w roku 1776 synowi swemu Stefanowi darował.

Inni nareszcie osiedli w dawném Województwie Płockiém. Z tych Franciszek, Kasztelan Zakroczymski w roku 1790 przez Króla Stanisława Augusta Orderem Orła białego ozdobiony został.

Skupіowie, w Ziemi Liwskiej osiedli. Z téj rodziny Tomasz Skup' syn Bartłomieja, posiadał tamże w r. 1600 dobra Skupie i Męczyno.

Skupieńscy. Wojciech Puchalik Skupieński, posiadał w r. 1758 w dawném Księstwie Oswiecimskim wieś Żelczyne.

Tabulscy. Z rodziny téj Paweł, sprzedał w roku 1735 przed Aktami Grodzkiemi Wileńskimi wieś Łabubie.

Wągrowscy, w Ziemi Rawskiej. Remigijan Wągrowski przed

года владѣль тамъ имѣніемъ Вонгры и Стршембошевице. Изъ потомковъ его одни остались на мѣстѣ, другіе же переселились въ Воеводства Сѣрадское и Лѣнчицкое.

Венгерскіе. Доброгостъ изъ-Микоржина Венгерскій, Писарь Земскій Вѣльонскій, былъ въ 1638 году Депутатомъ на Радомскомъ Трибуналѣ.

Станиславъ изъ - Венгерки Венгерскій, Стольникъ Ломжинскій и Коморникъ Граничный Сандецкій, владѣль въ бывшемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ имѣніемъ Церекевъ и Затополице, которое въ 1770 году раздѣлилъ между двухъ сыновей своихъ Людовика и Александра.

Вѣрцѣховскіе, водворившіеся въ прежнемъ Воеводствѣ Познанскомъ. Изъ нихъ Осипъ былъ назначенъ въ 1789 году Судьею Депутатомъ на Пѣтрковскій Коронный Трибуналъ.

Здановскіе, также въ Познанскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Францискъ владѣль тамъ въ 1704 году имѣніемъ Уржажево и Свѣцинко-Райске, перешедшимъ по наслѣдству къ сыновьямъ его Войтѣху и Николаю.

роkiem 1750 dziedziczył dobra Wągry i Strzemboszewice. Potomkowie jego, jedni pozostali w Rawskiém, a inni przenieśli się w Województwa Sieradzkie i Łęczyckie.

Węgierscy. Dobrogost z Miko-rzyna Węgierski, Pisarz Ziemi Wieluński, był w roku 1638 Deputatem na Trybunał Radomski.

Stanisław z Węgierki Węgierski Stolnik Łomżyński i Komornik Graniczny Sandecki, posiadał w byłém Województwie Sandomierskiém dobra Cerekiew i Zatopolicy, które w r. 1770 dwóch synów swoich Ludwika i Aleksandra podzielił.

Wierciochowscy. Rodzina ta zamieszkiwała w dawném Województwie Poznańskim. Z téj Józef był w roku 1789 Sędzią Deputatem na Trybunał Koronny Piotrkowski wyznaczony.

Zdanowscy, także w Poznańskim Województwie zamieszkali. Franciszek, posiadał tamże w roku 1704 dobra Urzazewo i Swiecinko Rajskie, które się w spadku synom jego Wojciechowi i Mikołajowi dostały.

ГЕРБЪ

БЕЛИНА 2.

HERB

BELINA 2.

Щитъ съ тѣми же изображеніями, какъ въ Белинѣ первоначальной. Въ наверхъ шлема, вправо, воронъ съ поднятыми крыльями и золотымъ во рту перстнемъ.

Употребляютъ его:

Венсѣрскіе, въ прежней Прусской провинціи осѣдлые. Изъ нихъ Андрей Венсѣрскій владѣлъ тамъ имѣніемъ Замарте, коимъ въ 1736 году подѣлились сыновья его Войтѣхъ и Осипъ.

Tarcza z temi samemi godłami jak w pierwotnym herbie Belina. W szczycie hełmu, w prawo kruk z wzniesionemi skrzydłami i złotym pierścieniem w dziobie.

Używają go:

Węsierscy, w dawnéj Prowincyi Pruskiéj zamieszkali. Z rodziny téj Andrzej Węsierski, posiadał tamże dobra Zamarte, któremi się w r. 1736 dwaj jego synowie Wojciech i Józef podzielili.

ГЕРБЪ

HERB

БЕЛИНА 3.

BELINA 3.

Щитъ съ тѣми же изображе-
ніями, какъ въ Белинѣ перво-
начальной. Надъ рукоятью меча
сова, вправо.

Tarcza z temi samemi godłami
jak w pierwotnym herbie Belina.
Nad rękojeścią miecza sowa
w prawo.

Употребляютъ его:

Używają go:

Скупѣвскіе, жившіе въ Землѣ
Нурской. Яковъ Скупѣвскій вла-
дѣль тамъ имѣніемъ Скупѣ, на ко-
торомъ въ 1721 году обеспечилъ
женѣ своей Агнесѣ урожденной
Ушинской 350 злотыхъ.

Skupiewscy. Rodzina ta żyła
w Ziemi Nurskiej. Jakób posiadał
tamże dobra Skupie, na których dla
żony swój Agnieszki z Uszyńskich
w r. 1721 zabezpieczył złp. 350.

ГЕРБЪ

Б Е Л Т Ы .

HERB

Б Е Ł Т Ы .

Въ красномъ полѣ три стрѣльные болта, звѣздообразно, средней желѣзкомъ вверхъ. Въ наверхъ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Пожарыскіе. Изъ нихъ Александръ Пожарыскій былъ Полковникомъ войскъ Великаго Княжества Литовскаго, и владѣлъ въ 1783 году имѣніемъ Хоцевка и Сарновка въ Цѣхановской Землѣ.

Смѣховскіе, осѣдлые въ Великой Польшѣ. Изъ нихъ Яковъ владѣлъ около 1691 года цѣлымъ селомъ Бенино въ тогдашнемъ Познанскомъ Воеводствѣ.

Снѣховскіе, поселившіеся въ Добрыньской Землѣ. Изъ этой фа-

W polu czerwonymъ trzy bełty ze skrzydełkami w gwiazdę, środkowy żelazcem w górę. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Pożaryscy. Z téj rodziny Aleksander Pułkownik wojsk Wielkiego Księstwa Litewskiego, w roku 1783 posiadał dobra Choszczewka i Sarńówka w Ziemi Ciechanowskiej położone.

Smiechowscy, w Wielko-Polsce osiedli. Z tych Jakób, około roku 1691 był posiadaczem całej wsi Bienino w dawném Województwie Poznańskiem położonej.

Sniechowscy, rodzina w Ziemi Dobrzyńskiej zamieszkała, z której

миліи Павелъ Снѣховскій владѣль въ 1730 году селомъ Снѣхи.

Звѣрковскіе. Казиміръ Звѣрковскій владѣль въ Ошмянскомъ повѣтѣ прежняго Виленскаго Воеводства имѣніемъ Крече, которое въ 1698 году досталось по наследству сыновьямъ его Александру, Товарищу Хоругви Гетмана Огинскаго, и Мартыну.

Paweł Sniechowski w roku 1730 dziedziczył wieś Sniechy.

Zwierkowscy. Z téj rodziny Kaźmirz, posiadał dobra Krecze w dawném Województwie Wileńskim, Powiecie Oszmiańskim leżące, które w roku 1698 synowie jego Aleksander Towarzysz Chorągwi Hetmana Ogińskiego, i Marcin, w spadku odziedziczyli.

ГЕРБЪ

Б Е М Ъ.

HERB

В Е М.

Въ щитѣ наполь-раздѣленномъ, въ правомъ, серебряномъ полѣ грифъ зеленый, влѣво; въ лѣвомъ же красномъ полѣ баранъ поднявшійся на дыбы, вправо. Въ наверхъ шлема грифъ и баранъ, какъ въ щитѣ.

Употребляютъ его:

Бемы. Яковъ Бемъ Каѳедральный Каноникъ Львовскій и братья

Tarcza dwudzielna: w prawém polu srebrném gryf zielony w lewo; w lewém czerwонém, baran wspięty w prawo. W szczycie hełmu gryf i baran jak na tarczy.

Używają go:

Bemowie. Jakób Bem Kanonik katedralny Lwowski, wraz z braćmi

его Иванъ и Андрей пожалованы въ потомственные дворяне грамотою Императора Римскаго Короля Галиціи и Лодомеріи Франца II, данною въ 3-й день Апрѣля 1803 года.

Бѣмы, около 1768 года, владѣли помѣстьями въ Бѣльской Землѣ.

Мончевскіе, въ прежнемъ Воеводствѣ Плоцкомъ осѣдлые. Изъ нихъ Матвей въ 1727 году владѣлъ имѣніемъ Хондзыно-Коски и Боньково-Михаловице, а Фабіанъ въ 1736 году имѣніемъ Грабѣница - мнѣйша въ Недзборскомъ повѣтѣ.

Janem i Andrzejem, dyplomem z daty 3-go Kwietnia 1803 roku, przez Najjaśniejszego Cesarza Rzymskiego, Franciszka II Króla Galicyi i Lodomeryi, mieli sobie szlachectwo dziedziczne nadane.

Böhmowie, w Ziemi Bielskiej około roku 1768 dobra ziemskie posiadali.

Mańczewscy. W dawném Województwie Płockim. Mateusz, w r. 1727 dobra Chądzyno-Koski i Bońkowo-Michałowice, a w roku 1736 Fabijan, dobra Grabienica mniejsza, w powiecie Niedzborskim leżące, dziedziczyli.

ГЕРБЪ
БЕРЕНСЪ.

HERB
BERENS.

Въ серебряномъ полѣ медвѣдь въ коронѣ, поднявшійся на дыбы, вправо. Въ наверхъ шлема два орлиныя крыла, ме-

W polu srebrném niedźwiedz w koronie wspięty w prawo. W szczycie hełmu dwa skrzydła orle; między niemi konstellacya

жду коихъ созвѣдіе медвѣд-
цы. Наметь черный съ серебря-
нымъ подбоемъ.

Употребляютъ его :

Беренсы, родомъ изъ прежней
Пруссіи. Вышеописанный гербъ,
вмѣстѣ съ потомственнымъ дворян-
ствомъ, получилъ Иванъ Беренсъ,
за вѣрность и военныя заслуги, отъ
Фридриха - Вильгельма Курфирета
Брандербурскаго, по грамотѣ 1669
года, и въ послѣдствіи состоя Инже-
неръ-Полковникомъ Польской служ-
бы, на основаніи Сеймоваго поста-
новленія 1683 года, возведенъ въ
Польскіе дворяне.

niedźwiedzicy. Labry czarne sre-
brem podszyte.

Używają go :

Berensowie; pochodzą z da-
wnych Prus. Jan Berens za zasługi
wojenne i wierność, przez Fryderyka
Wilhelma Elektora Brandeburskiego
nobilitowany, miał sobie zarazem na-
dany herb powyższy, dyplomem z r.
1669. Tenże zostając później w słu-
żbie Polskiej, jako pułkownik Inże-
nierów, przez Uchwałę Sejmową z r.
1683 do szlachectwa Polskiego przy-
puszczonym został.

ГЕРБЪ
БЕРНСДОРФЪ.

HERB
BERNSDORFF.

Щитъ разчетверень ; въ
первой и четвертой части, въ
золотомъ полѣ, медвѣдь под-
нявшійся на дыбы, а во вто-
рой и третей, въ красномъ по-
лѣ, клещи накосъ, влѣво. На-
вершье двойное ; въ правомъ

Tarcza przeciwiertowana ;
w pierwszej i czwartej części,
w polu złotém, niedźwiedz
wspięty w lewo, w drugiej zaś
i trzeciej w polu czerwonym,
kleszcze z ukosa w lewo. Szczyt
podwójny ; w prawym pół nie-

· выходящій медвѣдь влѣво, а въ лѣвомъ два слоновыхъ хобота, до половины бѣлые и красные наизворотъ, украшенные бѣлыми и красными перышками.

Употребляютъ его:

Бернсдорфы, происхожденія Нѣмецкаго, въ началѣ прошедшаго вѣка поселившіеся въ Воеводство Познанскомъ.

dźwiedzia w lewo, w lewym zaś dwie trąby słoniowe, w połowie na przemian białe i czerwone, zewnątrz czerwonymi i białymi piórkami ozdobione.

Używają go:

Bernsdorff, rodzina pierwotnie z Niemiec pochodząca, w początku zeszłego wieku w Województwie Poznańskim zamieszkała.

ГЕРБЪ
БЕРШТЕНЬ 2.

HERB
BERSZTEN 2.

Въ красномъ полѣ, надъ палисадомъ, два плуговыя золотыя колесца. Въ наверхъ шлема два орлиныя крыла (*).

(*) Въ старинныхъ Гербовникахъ находится и гербъ Берштенъ I; но ни одна изъ фамилій его употребляющихъ не доказала въ Герольдіи своего дворянства.

W polu czerwonym nad palisadą, dwa kółka pługne złote. W szczycie hełmu dwa orle skrzydła (*).

(*) Dawne Herbarze obejmują jeszcze herb Berszten I; żadna atoli z rodzin herbu tego używających, szlachectwa swego przed Heroldyą Królestwa nie udowodniła.

Употребляютъ его:

Вѣршлейскіе, водворившіеся въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ и Вѣлюнской Землѣ. Изъ нихъ Иванъ, Осипъ, Лаврентій, Николай и Францискъ родные братья Вѣршлейскіе, въ 1724 году, продали наслѣдованныя ими отъ отца Павла, деревни Кршечовъ и Кршковице. Фелиціанъ же, Ловчій Добржинскій, въ 1761 году владѣль селами: Камоцинъ, Воля Камоцка и Островъ въ Пѣтрковскомъ повѣтѣ.

Уżywają go:

Wierzchlejscy, rodzina w dawném Województwie Sieradzkiém i Ziemi Wieluńskiej osiadła. Z téj Jan, Józef, Wawrzyniec, Mikołaj i Franciszek bracia między sobą rodzeni, wsie Krzeczów i Kraszkowice po ojcu Pawle odziedziczone, w roku 1724 sprzedali. Felicjan zaś Łowczy Dobrzyński, w roku 1761, wsie Kamocin, Wolę Kamocką i Ostrów, w powiecie Piotrkowskim dziedziczył.

ГЕРБЪ

Б Я Л Ы Н Я .

HERB

B I A Ł Y N I A .

Въ голубомъ полѣ, въ подковѣ, шипами вверхъ обращенной, золотой кавалерскій крестъ; надъ крестомъ стрѣла, желѣзкомъ вверхъ. Въ наверхѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

W polu niebieskiém w podkowie ocelami w górę przewróconej krzyż kawalerski złoty, nad krzyżem strzała żelazcem w górę. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Употребляютъ его :

Мэнчковскіе. Осипъ на-Мэнчкахъ — и — Витыняхъ Мэнчковскій, Судья Визской Земли, былъ избранъ Сеймовымъ посломъ въ 1736 году.

Бялоблочкие, поселившіеся въ прежнемъ Гродненскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Оома, вмѣстѣ съ женою своею Марѳою, урожденною Адаховскою, владѣль имѣніемъ Вѣршхъ-Лососный, которое въ 1677 году раздѣлили между собою сыновья ихъ Людовикъ, Юрій, Осипъ и Гедеонъ.

Зыжневскіе, въ прежнемъ Гродненскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Викентій, Подчашій Смоленскій, и сынъ его Иванъ, Камергеръ Королевскаго Двора, купили въ 1794 году фольваркъ Яцишки и деревню Бубель.

Узыраją го :

Мѣчкowscy. Józef на Мѣчкахъ и Wityniach Мѣчkowski, Sędzia Ziemi Wizkiéj, był obrany Posłem на Sejm w roku 1736.

Біалоблоссы, rodzina w dawném Województwie Grodzieńskim osiadła. Z téj Tomasz, wraz z żoną swoją Martą z Adachowskich, dobra Wierzch - Łososny posiadał, któreto dobra, ich synowie: Ludwik, Jerzy, Józef i Gedeon, w roku 1677 pomiędzy siebie rozdzielili.

Зыжневscy, rodzina także w dawném Województwie Grodzieńskim osiadła. Z niéj Wincenty, Podczaszy Smoleński i syn jego Jan, Szambelan Dworu Jego Królewskiej Mości, folwark Janiszki i wieś Bubel, w r. 1794 na własność nabyli.

ГЕРБЪ

БИБЕРШТЕЙНЪ.

HERB

BIBERSZTEJN.

Въ золотомъ полѣ оленій рогъ красный, вѣтвями влѣво. Въ наверхъ шлема такой же оленій рогъ.

Употребляютъ его:

Бялковскіе, водворившіеся одни въ Калишскомъ, а другіе въ Лэнчицкомъ Воеводствѣ. Изъ первыхъ, Иванъ Бялковскій въ 1676 году купилъ цѣлую деревню Чарноска за 25,000 злотыхъ; изъ послѣднихъ же, Мартынъ владѣль имѣніемъ Шимонки и Ясѣнки, доставшимся въ 1773 году сыновьямъ его Мартыну и Роху.

Казимѣрскіе. Происходятъ изъ Визской Земли. Оадей Казимѣрскій въ 1759 году введенъ былъ во владѣніе имѣніемъ Случъ и Случина, а около 1780 года исправлялъ должность Скарбника Троцкаго.

W polu złotém róg jeleni czerwony, gałęziami w lewo. W szczycie hełmu podobnyż róg jeleni.

Używają go:

Біалковscy, w Kaliskim i Łęczyckim. Z pierwszych, Jan Białkowski nabył w roku 1676 za sumę 25,000 złr. wieś całkowitą Czarnoska; z drugich, Marcin posiadał wieś Szymonki i Jasionki, które po jego śmierci synowie Marcin i Roch w roku 1773 odziedziczyli.

Kazimierscy. Pochodzą z Ziemi Wizkiej. Tadeusz Kazimierski w roku 1759 wprowadzony został w posiadanie dóbr Słucz i Słuczyna, a następnie około roku 1780 Urząd Skarbnika Trockiego sprawował.

ГЕРБЪ
БЪЛЯКЪ.

HERB
BIEŁAK.

Въ красномъ полѣ двѣ серебряныя колонны. Въ наверхъ дворянская корона безъ шлема.

Употребляютъ его :

Бѣляки, одна изъ Татарскихъ фамилій въ Великомъ Княжествѣ Литовскомъ осѣдлыхъ, и особыми привиллегіями возведенныхъ въ дворянство. Самуилъ Бѣлякъ былъ Ротмистромъ Королевскихъ войскъ и въ 1761 году владѣлъ имѣніемъ Ловчице въ Новогродскомъ Воеводствѣ.

W polu czerwonymъ dwie kolumny srebrne. W szczycie korona szlachecka bez hełmu.

Używają go :

Bielakowie, rodzina Tatarska w dawnymъ Wielkimъ Księstwie Litewskimъ osiadła, i z mocy szczególnychъ przywilejów do prerogatyw szlachectwa Polskiego przypuszczona. Samuel Bielak, był Rotmistrem Jego Królewskiej Mości i w roku 1761 posiadał majątność Łowczyce w Województwie Nowogrodzkimъ położoną.

ГЕРБЪ
БОДУЛА.

HERB
BODULA.

Въ голубомъ полѣ три бѣлыя лилии, одна надъ другой. Въ наверхъ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Встовскіе, жительствовавшіе въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Мартынъ Встовскій въ 1745 году владѣлъ въ томъ Воеводствѣ имѣніемъ Мацишевице и Доманевъ.

W polu niebieskiem trzy lilie biały, jedna nad drugą. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Wstowscy. Rodzina ta zamieszkiwała dawne Województwo Sie-radzkie. Jeden z jej członków Marcin w roku 1745 dobra Maciszewice i Domaniew w témże Województwie posiadał.

ГЕРБЪ

БОГОРЫЯ.

HERB

BOGORYA.

Въ красномъ полѣ двѣ сломанныя стрѣлы вертикально, древками внутрь. Въ наверхъ шлема павлинь, держащій во рту сломанную стрѣлу.

Употребляютъ его :

Квасковскіе, осѣдлые въ Мазовіи. Изъ нихъ Иванъ Квасковскій въ 1761 году получилъ отъ Короля Августа III привиллегію на званіе Чесника Лифляндскаго.

Мокроновскіе, въ Варшавской Землѣ. Людовикъ Мокроновскій былъ Полевымъ Короннымъ Стражникомъ, а въ 1761 году сеймовымъ Посломъ отъ Плоцкаго Воеводства. Сынъ его Антонъ, Староста Злоторыйскій, въ 1791 году пожалованъ Орденомъ Св. Станислава.

W polu czerwonymъ dwa odłamki strzał drzewcami ku sobie w słup. W szczycie hełmu paw w dziobie strzałę złamaną trzymający.

Używają go :

Kwaskowscy. Rodzina w Mazowszu osiadła, z której Jan w roku 1761 otrzymał od Króla Augusta III przywilej na Cześnikostwo Inflant-skie.

Mokronowscy, w Ziemi Warszawskiej. Z tych Ludwik był Strażnikiem Polnym Koronnym i w roku 1761 Posłem na Sejm z Województwa Płockiego. Syn jego Antoni, Starosta Złotoryjski, ozdobiony został w r. 1791 orderem Śgo Stanisława.

Порембскіе, изъ Хелмской Земли. Левъ Порембскій, Вице-Староста Гродовый, въ 1778 году получилъ должность Мечника Красноставскаго.

Скотницкіе, въ Краковскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Андрей, Войскій Краковскій, избранъ былъ въ 1667 году Депутатомъ на Трибуналъ Пётрковскій и Люблинскій. Осипъ Скотницкій, Подчашій Вислицкій, въ 1792 году пожалованъ Орденомъ Св. Станислава.

Волловичи. Выводятъ родъ свой изъ Литвы. Антонъ Волловичъ, Кастелянъ Мерецкій, Кавалеръ орденовъ Бѣлаго Орла и Св. Станислава, возведенъ въ Графское достоинство грамотою Короля Прусскаго Фридриха Вильгельма III, данною 5 Юня 1798 года.

Иные члены фамиліи этой жили въ Цѣхановской Землѣ; изъ нихъ Осипъ, Стольникъ Цѣхановскій, былъ избранъ тамъ Посломъ на Сеймъ въ 1778 году.

Закржевскіе, пишущіеся изъ Закржева или Закржова, водворились въ Малой Польшѣ. Изъ нихъ Александръ въ 1727 году владѣлъ имѣніемъ Старжеховице и Руда-Старжеховска въ Опочинскомъ повѣтѣ. Иванъ, Стольникъ Ливской Земли,

Порѣбсцы, w Ziemi Chełmskiej. Z tych Leon, Vice-Starosta Grodowy, w roku 1778 postąpił na Urząd Miecznika Krasnostawskiego.

Skotniccy, rodzina w Krakowskiém osiadła. Z téj Andrzej Wojski Krakowski, był obrany w roku 1667 Deputatem na Trybunał Piotrkowski i Lubelski. Józef Skotnicki, Podczaszy Wiślicki, w roku 1792 Orderem Śgo Stanisława ozdobiony został.

Wołłowiczowie, ród swój z Litwy wywodzą. Z tych Antoni, Kasztelan Merecki, ozdobiony Orderami Białego Orła i Śgo Stanisława, Dyplomem Fryderyka Wilhelma III, Króla Pruskiego, z dnia 5 Czerwca 1798 roku wyniesiony na godność Hrabiego.

Inni członkowie téj familii przemieszkiwali w Ziemi Ciechanowskiej. Z tych Józef Stolnik Ciechanowski, w roku 1778 Posłem z téjże Ziemi na Sejm został wybrany.

Zakrzewscy, piszący się z Zakrzewa albo Zakrzowa. Rodzina liczna w Mało-Polsce osiadła. Z tych Aleksander, w roku 1727 był dziedziecem dóbr Starzechowic i Rudy Starzechowskiej w Opoczyńskim położonych. Jan Stolnik Ziemi Liw-

около 1728 года, владѣлъ деревнею Улина Велька въ Ксѣнжскомъ повѣтѣ прежняго Краковскаго Воеводства.

Петръ, Мечникъ Новогродскій, въ 1777 году былъ владѣльцемъ имѣнія Кіяны въ Прошовицкомъ повѣтѣ.

skięj, posiadał około roku 1728 wieś Ulinę Wielką, w dawném Województwie Krakowskiém, Powiecie Książskim leżącą.

Piotr, Miecznik Nowogrodzki, w roku 1777 był dziedzicem dóbr Kijany, w Powiecie Proszowskim leżących.

ГЕРБЪ

Б О Й Ч А .

HERB

Б О Ј С З А .

Въ красномъ полѣ, тройной золотой крестъ. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Бабинскіе, въ прежней Дрогичинской Землѣ водворившіеся. Андрей Бабинскій въ 1690 году купилъ имѣніе Жабинець, Кобылино и Цѣшимы, переданное имъ въ наследство сыну Станиславу.

Боравскіе. Жительствовали въ Землѣ Визской. Изъ нихъ Маркъ,

W polu czerwonymъ krzyżъ potrójny złoty. W szczycie hełmu trzy strusie pióra.

Używają go:

Babińscy, rodzina w dawniej Ziemi Drohickej zamieszkała. Z niej Andrzej, nabył w roku 1690 dobra Żabiniec, Kobyliно i Cieszmy, które po tymże, syn jego Stanisław Babiński, odziedziczył.

Borawscy, zamieszkiwali w Ziemi Wizkiej; z tych Marek Komor-

Коморникъ Земскій, въ 1735 году избранъ былъ отъ Визскаго дворянства въ должность Маршалка Посольскаго Кола.

nik Ziemski, w roku 1735 przez Szlachtę téjże Ziemi był obrany Marszałkiem koła Poselskiego.

ГЕРБЪ

HERB

БОЮМИРЪ.

BOJOMIR.

Въ голубомъ полѣ золотой полумѣсяцъ рогами вверхъ; надъ нимъ, противъ роговъ, двѣ шестиконечныя серебряныя звѣзды. Шлемъ украшенъ золотымъ кавалерскимъ крестомъ, висящимъ на такой же цѣпи. Въ наверхъ шлема обнаженная рука съ мечемъ, вправо.

W polu niebieskiem księżyc złoty roгами w górę, na rogach jego dwie gwiazdy sześciopromienne srebrne. Hełm ozdobiony kawalerskim krzyżem złotym, na takimże łańcuchu zawieszonym. W szczycie hełmu ręka obnażona z szablą do cięcia w prawo.

Вышеописанный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Командиру 4 Уланскаго полка Польскихъ войскъ Андрею Руте, за долговременную усердную службу, Высочайшею грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I въ 9 (21) день Февраля 1827 года.

Herb ten wraz z dziedzicznem szlachectwem, Najmiłościwiej nadany został Andrzejowi Ruttie Pułkownikowi, dowódcy 4 pułku Ułanów Wojska Polskiego, za długoletnie zasługi w zawodzie wojskowym, Dyplomem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I w dniu 9 (21) Lutego 1827 roku podpisanym.

ГЕРБЪ
БОМБЕКЪ.

HERB
BOMBEK.

Щитъ наполь раздѣленный; въ правомъ красномъ полѣ золотой левъ, вправо; въ лѣвомъ же, голубомъ, пять розъ на серебряной перевязи, влѣво. Въ наверхъ шлема дворянская корона.

Употребляютъ его:

Малковскіе, водворившіеся въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ. Происходятъ отъ Ивана, который за храбрость и мужество, оказанныя подъ командою Виленскаго Воеводы Великаго Гетмана Литовскаго Княжества Михаила Паца и по ходатайству его, возведенъ въ дворянство на коронномъ Сеймѣ 1673 года.

Tarcza rozłupana; w polu prawém czerwonym lew złoty w prawo; w lewém zaś niebieskiém pięć róż na wstędze srebrnej, w lewo. W szczycie hełmu sama szlachecka korona.

Używają go:

Małkowscy, w dawném Województwie Płockiém osiedli. Pochodzą od Jana, który za waleczność i męstwo pod wodzą Michała Paca Wojewody Wileńskiego, Hetmana Wielkiego Księstwa Litewskiego okazane, za wstawieniem się tegoż Hetmana, na Sejmie w r. 1673 szlachectwo otrzymał.

ГЕРБЪ

Б О Н Ъ Ч А .

HERB

Б О Њ С З А .

Въ голубомъ полѣ единорогъ бѣлый, вправо. Въ наверхъ шлема выходящій бѣлый же единорогъ.

Употребляютъ его :

Бонѣцкіе. Матвей Бонѣцкіи владѣлъ въ Черской Землѣ имѣніемъ Пальчевъ, Ржискова-вѣсь, Боньча, Покршивна и Браньчица, которое въ 1637 году раздѣлили между собою сыновья его Гавріилъ и Мартынъ.

Валентинъ купилъ въ Черской же Землѣ имѣніе Миrowице, Борове и Воля-Боровска въ 1701 году.

Другой родъ Бонѣцкихъ поселился въ Хелмской Землѣ. Антонъ-Людвикъ на-Андржеёвъ Бонѣцкіи, Подсудокъ той Земли, въ 1753 году владѣлъ имѣніемъ Андржеёвъ.

W polu niebieskiem biały jednorożec w prawo. W szczycie hełmu rół takiegoż jednorożca.

Używają go :

Bonieccy. Maciej Boniecki, posiadał w Ziemi Czerskiej, dobra Palczew, Rżyskową wieś, Bończę, Pokrzywnę i Brańczycę, które w roku 1637, pomiędzy synów jego Gabryela i Marcina rozdzielone zostały.

Walenty, nabył tamże w roku 1701 dobra ziemskie Mirowice, Borowe i Wolę Mirowską.

Druga rodzina Bonieckich osiadła była w Ziemi Chełmskiej. Z téj Antoni Ludwik na Andrzejowie Boniecki, Podśudek téjże ziemi, w roku 1753 dziedziczył dobra Andrzejów.

Бржостовскіе, въ Землѣ Визской водворившіеся. Изъ нихъ Омана-Витыняхъ Бржостовскій прежде еще 1686 года исправлялъ должность Мечника Визскаго.

Францискъ въ 1711 году владѣлъ тамъже имѣніемъ Бржостово-Надборы.

Буковскіе. Войтѣхъ около 1691 года владѣлъ имѣніемъ Ржечковъ, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ.

Францискъ, Кастеляницъ Саноцкій, бывъ избранъ Посломъ отъ Саноцкой Земли на Сеймъ 1764 г., подалъ голосъ за избраніемъ въ Короли Станислава Августа.

Михаилъ Буковскій въ 1774 году получилъ въ наслѣдство отъ дяди своего Антона, Подстоля Ломжинскаго, имѣніе Суско, Розворы и Дымусы въ Ломжинской Землѣ.

Хмѣлецкіе, въ прежнемъ Ланчицкомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Францискъ владѣлъ тамъ половиною деревни Ржендкова, другую же половину купилъ въ 1765 году сынъ его Андрей и сдѣлался полнымъ ея владѣльцемъ.

Хросцѣховскіе, въ прежнемъ Люблинскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Иванъ владѣлъ имѣніемъ Розвадовекъ, Шулошинъ и Воля-Скромовска,

Brzostowscy, rodzina w ziemi Wizkiéj zamieszkała. Z téj Tomasz na Wityniach Brzostowski, przed rokiem jeszcze 1686 sprawował urząd Miecznika téjże ziemi.

Franciszek, w roku 1711 posiadał tamże dobra Brzostowo Nadbory.

Bukowscy. Wojciech, około roku 1691 posiadał w dawném Województwie Sieradzkiém dobra Rzeków.

Franciszek, Kasztelan Sanocki, będąc obrany Posłem téjże ziemi na Sejm w roku 1764, głosował za wyborem Króla Stanisława Augusta.

Michał Bukowski, w roku 1774 odziedziczył po stryju swoim Antonim, Podstolim Łomżyńskim, dobra Susko, Rozwory i Dymusy w ziemi Łomżyńskiéj leżące.

Chmielecscy, rodzina w dawném Województwie Łęczyckiém osiadła. Z niéj Franciszek, posiadał tamże połowę dóbr Rzędkowa, których gdy drugą połowę syn jego Andrzej w r. 1765 nabył, tym sposobem stał się tych dóbr wyłącznym posiadaczem.

Chrościechowscy, zamieszkiwali w dawném Województwie Lubelskiém. Z téj rodziny Jan, posiadał dobra Rozwadówek, Szuloszyn

которое по смерти его, въ 1612 году, раздѣлили между собою сыновья его Николай, Прокопій и Петръ.

Домагальскіе, въ прежнемъ Познанскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Владиславъ сынъ Антона, Бурграва Накельскаго, владѣль въ 1746 году имѣніемъ Шишковъ.

Фредры, въ Землѣ Саноцкой осѣдлые. Казиміръ изъ-Плешовицъ Фредро, Чесникъ Сохачевскій, оставилъ сыновьямъ своимъ Николаю и Игнатію имѣніе Лещавка съ принадлежностями, во владѣніе которыхъ они введены въ 1744 году.

Гроховскіе, въ Землѣ Стенжицкой. Адамъ въ 1664 году исправлялъ должность Регента Грода Стенжицкаго.

Другіе Гроховскіе въ Гостынской Землѣ. Изъ нихъ Александръ, Войскій той Земли, владѣль до 1681 года имѣніемъ Хросле и Недзѣльско.

Гулинскіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Маврикій имѣль трехъ сыновей Петра, Николая и Ивана, коимъ еще въ 1596 году бабка ихъ, урожденная Млекицкая, вдова Мартына Гулинскаго, подарила цѣлое имѣніе Гулинъ и Воля Гулинска.

и Волę Skromowską, które po jego śmierci w roku jeszcze 1612 pomiędzy trzech synów Mikołaja, Prokopa i Piotra rozdzielone zostały.

Domagalscy, rodzina w dawném Województwie Poznańskiem zamieszkała. Z téj Władysław, syn Antoniego Burgrabi Nakielskiego, dziedziczył w r. 1746 dobra Szyszków.

Fredrowie, w ziemi Sanockiej osiedli. Z tych Kaźmirz z Pleszowie Fredro, Cześnik Sochaczewski, pozostawił synom swoim Mikołajowi i Ignacemu, dobra Leszczankę z przyległościami, w posiadanie których ciż w r. 1744 wprowadzeni zostali.

Grochowscy, w ziemi Stężyckiej. Adam, piastował w r. 1664 urząd Rejenta Grodu Stężyckiego.

Inni Grochowscy w ziemi Gostyńskiej. Aleksander Wojski téjże ziemi posiadał przed rokiem 1681 dobra ziemskie Chrośle i Niedzielsko:

Gulińscy, rodzina w dawném Województwie Sandomierskiem. Z téj Maurycy, miał trzech synów: Piotra, Mikołaja i Jana, którym w roku jeszcze 1596 babka ich Barbara z Mlekickich, wdowa po Marcynie Gulińskim, dobra całkowite Gulin i Wolę Gulińską na dziedzictwo darowała.

Ижицкіе, поселившіеся издавна въ Люблинскомъ Воеводствѣ. Даниль Ижицкій былъ тамъ Земскимъ Судьею и Посломъ отъ Воеводства на Коронномъ Сеймѣ 1642 года, постановленіемъ коего онъ же назначенъ въ Депутаты на Радомскій Коронный Трибуналъ.

Иванъ, Мечникъ Люблинскій, владѣль въ 1653 году имѣніемъ Ожаровъ и Воля Ожаровска съ принадлежностями.

Александръ-Яцекъ писался Изъ-Ижиць и былъ до 1744 года Суб-делегатомъ Грода Люблинскаго.

Флоріанъ, Ловчій Земли Луковской, владѣль имѣніемъ Богучинъ и Гарбовъ, которое оставилъ въ наслѣдство сыновьямъ своимъ Игнатию и Владиславу въ 1762 году.

Яблонскіе. Никодимъ Яблонскій, Писарь Земскій Нурскій, былъ Посломъ на Сеймѣ 1662 года, на коемъ избранъ изъ Посольской Палаты въ Комисары для разсмотрѣнія споровъ, возникшихъ между Бѣлорусскими жителями Великаго Княжества Литовскаго и войскомъ Короннымъ и Литовскимъ.

Идій Яблонскій, съ прозвищемъ Рыкачь, въ 1711 году купилъ у Сршедницкаго имѣніе Гералты-Старе и Нове, по условію заявленному у Брянскихъ Гродскихъ дѣлъ.

Ізуссу, oddawna zamieszkali w byłém Województwie Lubelskiém. Tam Daniel, był Sędzią Ziemskim i Posłem z tego Województwa na Sejm Koronny w roku 1642, i przez uchwałę tegoż Sejmu Deputatem na Trybunał Koronny Radomski wyznaczonym został.

Jan, Miecznik Lubelski, dziedziczył w roku 1653 dobra Ożarów i Wolę Ożarowską, z przyległościami.

Aleksander Jacek, z Izyc się pisał, i był przed rokiem 1744 Subdelegatem Grodu Lubelskiego.

Floryan, Łowczy Ziemi Łukowskiej, posiadał dobra Bogucin i Garbów, które w roku 1762 synom swoim Ignacemu i Władysławowi w spadku pozostawił.

Jabłońscy. Nikodem Jabłoński, Pisarz Ziemski Nurski, był Posłem na Sejm w r. 1662, na którym z grona Izby Poselskiej wybrany został Kommissarzem do rozpoznania sporów między mieszkańcami Wielkiego Księstwa Litewskiego, Białoruskiemi a wojskiem Koronném i Litewskiém zaszłych.

Idzi Jabłońsk z przydomkiem Rykacz, w roku 1711 na zasadzie umowy przed Aktami Grodzkiemi Brańskimi zawartój, dobra Gierałty stare i nowe od Srzednickiego zakupił.

Карговскіе. Изъ нихъ Казимиръ въ 1699 году заявилъ также у Брянскихъ дѣлъ купчую на имѣніе Каргошинъ; въ послѣдствіи же былъ Гродскимъ Судьею Цѣхановскимъ.

Кршевскіе, въ Визской Землѣ. Изъ нихъ Станиславъ еще въ 1521 году, въ званіи Подкоморія Визскаго, раздѣлилъ имѣніе между Мѣчковскими.

Другіе Кршевскіе, издавна осѣдлые въ прежнемъ Лѣнчицкомъ Воеводствѣ. Станиславъ въ 1629 году владѣлъ имѣніемъ Кршевѣ.

Куницкіе, въ прежнемъ Люблинскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Войтѣхъ, Ловчиць Хелмскій, въ 1737 году владѣлъ родовымъ имѣніемъ Полихна.

Францискъ, Подкоморій Хелмскій, за доблестныя заслуги оказанныя Монарху и государству, получилъ въ 1793 году орденъ Св. Станислава, а потомъ и орденъ Бѣлаго Орла.

Лисовскіе, одна изъ Татарскихъ фамилій, въ Великомъ Княжествѣ Литовскомъ осѣдлыхъ, коимъ на основаніи Сеймовыхъ постановленій дарованы дворянскія права.

Kargowscy. Z téj rodziny Kazimirz, również przed aktami Brańskimi zawarł w roku 1699 umowę o nabycie dóbr ziemskich Kargoszyn nazwanych. Tenże sam był później Sędzią Grodzkim Ciechanowskim.

Krzewscy, w Ziemi Wizkiej. Z téj rodziny Stanisław Podkomorzy Wizki, w roku jeszcze 1521 pełniąc obowiązki swego urzędu, działy majątku pomiędzy Mieczkowskimi sporządzone, zatwierdził.

Druga rodzina Krzewskich, również oddawna osiadła w dawném Województwie Łęczyckiem z niéj Stanisław w roku 1629 posiadał dobra Krzewie.

Kuniccy, w dawném Województwie Lubelskiem zamieszkiwali. Z tych pochodzący Wojciech Łowczyk Chełmski, w roku 1737 posiadał dobra dziedziczne Polichna.

Franciszek Podkomorzy Chełmski, za znakomite zasługi dla Monarchy i kraju położone, w r. 1793, na przód ozdoby orderu Śgo Stanisława, a następnie Orła Białego otrzymał.

Lisowscy, pochodzą z rodzin Tatarskich, w dawném Wielkiem Księstwie Litewskim osiadłych, i na mocy Uchwał Sejmowych, do równego używania przywilejów wraz z szlachtą przypuszczonych.

Изъ нихъ Давидъ Лисовскій, въ 1714 году, владѣль имѣніемъ Студзянки въ Бяльскомъ Повѣтѣ.

Лубковскіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Кантъ Лубковскій въ 1773 году получилъ тамъ во владѣніе имѣніе Глиники, уступленное ему въ полную собственность Княземъ Осипомъ Чарторискимъ.

Марковскіе. Члены фамилиі этой поселились въ Мельницкой и Бѣльской Землѣ, также по границѣ прежней Литвы.

Изъ нихъ Валентинъ прежде 1663 года владѣль имѣніемъ Марковъ, Калечице, Лопѣнь и другими.

Осипъ, Ротмистръ Королевскихъ войскъ, владѣль тамъ имѣніемъ Сасины въ 1688 году.

Станиславъ въ 1728 году подарилъ имѣніе свое Марково, Волька и Груща сыновьямъ своимъ Ивану, Лукѣ и Варооломею.

Владиславъ, Чесникъ Вышгородскій, оставилъ въ наслѣдство сыновьямъ своимъ: Антону Войскому Мельницкому, Михаилу, Осипу Ловчому Земли Дрогичинской и Франциску имѣніе Долубовъ и Быстре, которое они въ 1748 году раздѣлили между собою.

Z nich Dawid Lisowski, od roku 1714 dziedziczył dobra Studzianki, w Powiecie Bialskim leżące.

Łubkowscy, w dawném Województwie Sandomierskiém zamieszkiwali. Z tych Kanty, w roku 1773, odziedziczył tamże dobra Glinki, które na zupełną własność przez Józefa Księcia Czartoryskiego ustąpione mu zostały.

Markowscy. Członkowie téj rodziny w Ziemi Mielnickiej, Bielewskiej i pograniczu dawnéj Litwy osiedli.

Z tych Walenty, przed rokiem 1663 posiadał dobra Marków, Kalczyce, Łopień i inne.

Józef Rotmistrz wojsk Jego Królewskiej Mości, posiadał tamże w r. 1688 dobra Ziemskie Sasiny zwane.

Stanisław, dobra swoje Markowo, Wolka i Hruszcza, w roku 1728 darował synom Janowi, Łukaszowi i Bartłomiejowi.

Władysław Cześnik Wyszogrodzki, pozostawił w puściznie synom swoim: Antoniemu Wojskiemu Mielnickiemu, Michałowi, Józefowi Łowczemu Ziemi Drohickiej i Franciszkowi, dobra Dołubów i Bystre, które ciż w roku 1748 między siebie rozdzielili.

Осипъ, Стольникъ Мельницкій, въ 1776 году избранъ въ Сеймовые Послы.

Антонъ въ 1755 году владѣль имѣніемъ Маркова-велька.

Лаврентій, Мечникъ Дрогичинскій, Сеймовымъ постановленіемъ 1789 года назначенъ въ Коммиссары для установленія подати офяры съ земскихъ имѣній.

Мѣчковскіе, въ Ломжинской Землѣ.

Изъ нихъ Осипъ, въ 1759 году, владѣль имѣніемъ Окурово, Ольшево и Млодзяновъ.

Францискъ Мѣчковскій въ 1765 году былъ Кастеляномъ Конарско-Куявскимъ.

Модзелевскіе, въ Мазовіи осѣдлые. Изъ нихъ Сциборъ на-Модзеляхъ въ 1402 году получилъ отъ Князя Ивана Мазовецкаго привиллегію на десять лановъ лѣса, называемаго Соколя-Лонка, — и на этой землѣ основалъ деревню, которая около 1532 года извѣстна подъ имѣніемъ Модзеле-Старе.

Потомки его Сцибора на-Модзеляхъ только съ 1642 года начали писаться Модзелевскими.

Адамъ Модзелевскій, Коморникъ Граничный Черскій, въ 1750 году владѣль въ Закрочимской Землѣ имѣніемъ Гзово и Свѣшево.

Józef Stolnik Mielnicki, w roku 1776 obrany był Posłem na Sejm.

Antoni, w roku 1755 był dzie-
dzicem dóbr Markowa-Wielkiego.

Wawrzyniec Miecznik Drohicki, uchwałą Sejmu w roku 1789 na Kommissarza do ustanowienia ofiary z dóbr Ziemijskich wyznaczony został.

Mieczkowscy, w Ziemi Łom-
żyńskiej.

Z tych Józef, dziedziczył w roku 1759 dobra Okurowo, Olszewo i Młodzianów.

Franciszek Mieczkowski, w roku 1765 był Kasztelanem Konarsko-Kujawskim.

Modzelewscy, w Mazowszu osiedli. Z tych Scibor na Modzelach, w roku 1402 otrzymał przywiléj na 10 łanów Lasu Sokola łąka zwanego, od Jana Księcia Mazowieckiego. Na tym gruncie założył wieś, która około roku 1532 Modzelami Staremi nazywaną była.

Zstępni rzeczzonego Scibora na Modzelach dopiero w roku 1642 zaczęli używać nazwiska Modzelewskich.

Adam Modzelewski, Komornik Graniczny Czerski, w roku 1750 posiadał dobra Gzowo i Świeszewo w Ziemi Zakroczymskiej.

Осипъ изъ-Модзель-Вондолова-и Чапли Модзелевскій купилъ въ 1761 году въ Визской Землѣ имѣніе Браичево и Хороманы, которое перешло потомъ во владѣніе Яновскихъ, а въ 1766 году выкуплено Войтѣхомъ Модзелевскимъ, Скарбникомъ Визскимъ.

Недабыльскіе, въ Хелмской Землѣ. Изъ нихъ Станиславъ въ 1715 году исправлялъ должность Коморника той Земли.

Осмольскіе, въ Черской Землѣ. Николай Осмольскій, Староста Ульковскій, въ 1772 году купилъ имѣніе Огородзенице и Сломчинъ.

Изъ другихъ Осмольскихъ, Мартынъ въ 1730 году владѣлъ деревнею Миляново въ Мельницкой Землѣ.

Пюры, въ Мельницкой Землѣ. Изъ нихъ Станиславъ Пюро въ 1739 году продалъ Оссолинскому имѣніе свое Ложки.

Покршивницкіе, въ Цѣхановской Землѣ. Оома Покршивницкій въ 1761 году купилъ имѣніе Шлясы-Умѣмы и Шлясы-Згнилки.

Другіе Покршивницкіе, въ прежнемъ Лянчицкомъ Боеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Францискъ прежде 1767 года владѣлъ тамъ имѣніемъ Покршивнице.

Józef z Modzel Wądołowa i Czapli Modzelewski, w roku 1761 nabył dobra Brajczewo i Choromany w Ziemi Wizkiéj, które późniéj przeszły w posiadanie Janowskich, i dopiero w roku 1766 przez Wojciecha Modzelewskiego, Skarbnika téjże Ziemi odkupione zostały.

Niedabyłscy, mieszkali w Ziemi Chełmskiéj. Z tych Stanisław, w roku 1715, sprawował Urząd Komornika téjże Ziemi.

Osmolscy, rodzina w Ziemi Czerskiéj osiadła. Z téj Mikołaj, Starosta Ulkowski, w roku 1772 nabył dobra Ogrodzienice i Słomeczyn.

Inni, jako to: Marcin, w r. 1730 posiadał wieś Milanowo w Ziemi Mielnickiéj.

Piórowie, rodzina w Ziemi Mielnickiéj osiadła. Z niéj Stanisław Pióro, w roku 1739, dobra swoje Łózki, Ossolińskiemu sprzedał.

Pokrzywniccy, w Ziemi Ciechanowskiéj. Z téj rodziny Tomasz, w roku 1761 nabył dobra Szlasy-Umiemy i Szlasy-Zgniłki.

Inni Pokrzywniccy, w dawném Województwie Łęczyckiém osiedli. Z tych Franciszek, przed rokiem 1767 posiadał tamże dobra Pokrzywnicę.

Рутковскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Валентинъ въ 1686 году купилъ имѣніе Кроничинъ и Кроничинекъ.

Феликсъ-Владиславъ Рутковскій, Бургравъ Гродскій Бобровницкій, прежде 1727 года владѣлъ тамъ имѣніемъ Тлухово.

Сѣнницкіе, въ Малой Польшѣ осѣдлые. Веспасіанъ, Подчашій Хелмскій, былъ въ 1676 году Посломъ на Краковскомъ Сеймѣ, на которомъ избранъ отъ Посольской Палаты Коммисаромъ для распространенія дѣйствій Монетнаго Двора.

Скаржинскіе, въ Мазовіи. Иванъ изъ - Скаржина еще въ 1436 году, на основаніи привилегіи Князя Владислава Мазовецкаго, купилъ имѣніе Юржець. Потомки Ивана только съ 1665 года стали писаться Скаржинскими.

Севастьянъ Скаржинскій въ 1668 году владѣлъ имѣніемъ Глинно.

Антонъ, Подвоеводзый Цѣхановскій, въ 1722 году подарилъ сыну своему Станиславу Бурграву Цѣхановскому имѣніе Высоцке.

Войтѣхъ въ 1758 году купилъ имѣніе Слустово.

Павелъ въ 1744 году былъ Бургравомъ Грода Замбровскаго.

Rutkowscy, w dawném Województwie Płockiém. Z tych Walenty, w roku 1686 nabył dobra Kroniczyn i Kroniczynek.

Feliks Władysław, Burgrabia Grodzki Bobrownicki, przed rokiem 1727, posiadał dobra Tłuchowo.

Sienniccy, rodzina w Małej-Polsce zamieszkała. Wespazyan Podczaszy Chełmski, był w roku 1676 Posłem na Sejm Krakowski i na tymże z grona Izby Poselskiej do rozwinięcia działań mennicy krajowej, na Kommissarza wyznaczony.

Skarzyńscy, w Mazowszu; Jan ze Skarzyna w roku jeszcze 1436 za przywilejem Władysława Księcia Mazowieckiego nabył dobra Jurzec. Zstępni rzeczonoego Jana dopiero od roku 1665 zaczęli się pisać Skarzyńskimi.

Sebastian Skarzyński w r. 1668 posiadał tamże dobra Glinno.

Antoni Podwojewodzy Ciechanowski, w roku 1722 dobra Wysockie darował synowi swemu Stanisławowi, Burgrabiemu Ciechanowskiemu.

Wojciech, w roku 1758 nabył dobra Słustowo.

Paweł, w roku 1744 był Burgrabią Grodu Zambrowskiego.

Семень изъ-Скаржина Скаржинскій, Ломжинскій Писарь Земскій и Гродскій, въ 1757 году купилъ имѣніе Богущице-Старе, Кисіолки, Шульки и Корытки;— потомъ въ 1764 г. былъ Посломъ отъ Ломжинской Земли на Сеймъ Варшавскомъ.

Иванъ, Подкоморій Ломжинскій, въ 1790 году получилъ орденъ Св. Станислава.

Оаддей-Семень, Скарбникъ Ломжинскій, въ 1793 году былъ Посломъ на Гродненскомъ Сеймѣ.

Станиславъ, поселившійся въ прежнемъ Лэнчицкомъ Воеводствѣ, владѣлъ тамъ въ 1706 году имѣніемъ Гумины-Сэндки.

Нѣкоторые Скаржинскіе жили въ прежнемъ Троцкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Иванъ, Архитекторъ, въ 1788 году избранъ въ томъ же Воеводствѣ Посломъ на Варшавскій Сеймъ.

Скршинецкіе, въ прежнемъ Лэнчицкомъ Воеводствѣ.

Войтѣхъ Скршинецкій въ 1767 году владѣлъ тамъ имѣніемъ Козубы-Среднѣ.

Матвей въ 1780 году исправлялъ должность Вице-Регента Гродскаго Остршешовскаго.

Шабловскіе, въ Ломжинской Землѣ. Изъ нихъ Владиславъ продалъ въ 1704 году имѣніе Шаблы

Szymon ze Skarzyna Skarzyński Pisarz Ziemi i Grodzki Łomżyński, w roku 1757 kupił dobra Boguszyce Stare, Kisiołki, Szulki i Korytki. Tenże w roku 1764 był z Ziemi Łomżyńskiej Posłem na Sejm Warszawski.

Jan Podkomorzy wyżej rzeczonej Ziemi, w roku 1790 ozdoby orderu Śgo Stanisława otrzymał.

Tadeusz-Szymon Skarbnik Łomżyński, w roku 1793 był Posłem na Sejmie Grodzieńskim.

W dawném Województwie Łęczyckім osiadł Stanisław, i tam w roku 1706 dziedziczył dobra Guminy-Sędki zwane.

Niektórzy Skarzyńscy w dawném Województwie Trockiém mieszkali. Z nich Jan Budowniczy, w roku 1788 był z tegoż Województwa Posłem na Sejm Warszawski.

Skrzynecy, w dawném Województwie Łęczyckім.

Z tych Wojciech, w roku 1767 dziedziczył tamże dobra Kozuby-Średnie.

Maciěj, w roku 1780 sprawował Urząd Vice-Rejenta Grodzkiego Ostrzeszowskiego.

Szabłowscy, w Ziemi Łomżyńskiej. Władysław, dobra Szabły i Zawady po ojcu swoim Marcynie

и Завады, доставшееся ему отъ отца его Мартына-Казимира, Войскаго Ржечицкаго.

Шаревичи, въ прежнемъ Подольскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Станиславъ - Осипъ, на основаніи условія заключеннаго въ 1688 году въ Мельницкомъ Гродѣ, купилъ имѣніе Бутейки.

Томашевскіе, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Лука изъ-Томашевиць Томашевскій въ 1684 году купилъ имѣніе Кленники.

Доминикъ въ 1768 году купилъ тамъ же отъ брата своего Бернарда имѣніе Бодаки и Ольшево.

Изъ другихъ Томашевскихъ, въ прежнемъ Русскомъ Воеводствѣ водворившихся, Иванъ владѣлъ тамъ же въ 1776 году цѣлою деревнею Лукашувка.

Трушковскіе, въ прежнемъ Лэнчицкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Оедоръ изъ - Трушекъ Трушковскій въ 1761 году купилъ имѣніе Доманевъ и Доманевекъ.

Туробойскіе, въ прежнемъ Равскомъ Воеводствѣ, изъ коихъ Францискъ въ 1774 году получилъ тамъ же отъ Короля Станислава Августа, по пожалованію, имѣніе Подскарбице.

Каźmirzu Wojskim Rzeczyckim odziedziczone, w r. 1704 sprzedał.

Szarewiczowie, w dawném Województwie Podolskiém. Z tych Stanisław Józef, na zasadzie umowy w roku 1688 w Grodzie Mielnickim zawartéj, nabył dobra Butejki.

Tomaszewscy, rodzina w dawném Województwie Podlaskiém osiadła. Z niéj Łukasz z Tomaszewic Tomaszewski w roku 1684 nabył dobra Klenniki.

Dominik, w roku 1768 kupił tamże dobra Bodaki i Olszewo, od brata swego Bernarda.

Druga rodzina Tomaszewskich w dawném Województwie Ruskiém zamieszkała. Tam Jan, w r. 1776 posiadał wieś całkowitzą Łukaszówkę.

Truszkowscy, w dawném Województwie Łęczyckiém osiedli. Z tych Teodor z Truszek Truszkowski, w roku 1761 nabył dobra Domaniew i Domaniewek.

Turobojscy, w dawném Województwie Rawskiém zamieszkali. Z tych Franciszek, w roku 1774 miał sobie tamże nadane dobra Podskarbiце, przez Króla Stanisława Augusta.

Уздовскіе, въ Закрочимской Землѣ. Изъ нихъ Иванъ въ 1775 году владѣль имѣніемъ Бродово-Куце.

Васьневскіе. Андрей Васъневскій, вмѣстѣ съ сыномъ своимъ Антономъ, купилъ въ 1726 году имѣніе Коце въ Мельницкой Землѣ.

Адамъ, жившій въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ, оставилъ по смерти своей имѣніе Васънево-Гвоздзѣ, которое въ 1773 году раздѣлили между собою сыновья его Матвей и Антонъ.

Зимнохи, въ Мельницкой Землѣ. Изъ нихъ Мартынъ Зимнохъ въ 1770 году совершилъ у дѣль Мельницкаго Грода актъ о продажѣ имѣнія своего Боратынецъ Рускій и Лядскій.

Uzdowscy, w Ziemi Zakroczymskiej osiedli. Z tych Jan, w roku 1775 dziedziczył dobra Brodowo-Kuce.

Waśniewscy. Andrzej Waśniewski, wraz z synem swoim Antonim, w r. 1726 nabył dobra Kopec w Ziemi Mielnickiej.

Adam, w Płockim zamieszkały, zostawił w spadku dobra Waśniewo-Gwoździe, któremi się w roku 1773 synowie jego Maciej i Antoni podzielili.

Zimnochowie, w Ziemi Mielnickiej osiedli. Z tych Marcin Zimnoch, w roku 1770 przed aktami Grodu Mielnickiego, zeznał sprzedaż dóbr swoich Boratyniec, Ruśki i Ladzki zwanych.

ГЕРБЪ

БОНЬЧА 2.

HERB

BOŃCZA 2.

Въ голубомъ полѣ бѣлый единорогъ, пересѣченный золотымъ полумѣсяцомъ, рогами вправо, нѣсколько вверхъ обращеннымъ; у верхняго рога три золотыя шестиконечныя звѣзды, въ видѣ треугольника обращеннаго основаніемъ внизъ.

Въ наверхъ шлема выходящій бѣлый единорогъ, вправо.

Употребляютъ его :

Мясковскіе, поселившіеся въ Великой Польшѣ. Войтѣхъ изъ-Мяскова Мясковскій, въ 1642 году, владѣлъ имѣніемъ Сѣржпово, Вольшево и Неташково.

Левъ, Кастеляничъ Лендскій, въ 1761 году купилъ тамъ же имѣніе Осѣкъ.

W polu niebieskiem biały jednorożec przecięty złotym księżycem, rogami w prawo nieco ku górze obróconym; przy górnym rogu trzy gwiazdy sześciopromienne złote, w trójkąt, podstawą ku dołowi ułożone.

W szczycie hełmu pół jednożca białego w prawo.

Używają go :

Miaskowscy, w Wielkopolsce. Wojciech z Miaskowa Miaskowski, w roku 1642 posiadał dobra Sierzpowo, Wolszewo i Nietaszkowo.

Leon, Kasztelan Łędzki w roku 1761 nabył tamże dobra Osiek.

Стемпинскіе, первоначально въ Бѣльской Землѣ осѣдлые. Изъ нихъ Войтѣхъ Павловъ сынъ еще въ 1694 году владѣлъ тамъ земскимъ имѣніемъ Тршедины и Гоголе.

Stępińscy, rodzina w Ziemi Bielskiej pierwotnie osiadła. Z nich Wojciech syn niegdy Pawła, w roku jeszcze 1694 dziedziczył tamże dobra ziemskie Trzeciny i Gogole.

ГЕРБЪ

БОНЬЧА 3.

HERB

BOŃCZA 3.

Въ голубомъ полѣ единорогъ бѣлый, на шеѣ котораго зеленый вѣнокъ. Въ наверхъ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Рутковскіе, происходящіе отъ Секретаря Короля Станислава Августа, Станислава Рутковскаго, коему за отличныя заслуги пожалованъ вышеописанный гербъ, вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ, Королевскою грамотою данною 13 Декабря 1782 года.

W polu niebieskimъ biały jednorożec, z zielonymъ wieńcemъ na szyi. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Rutkowscy. Pochodzą od Stanisława Sekretarza Królewskiego, któremu herb powyższy wraz z dziedzicznymъ szlacheństwemъ за znakomite zasługi nadany został, dyplomemъ Króla Stanisława Augusta z dnia 13 Grudnia 1782 roku.

ГЕРБЪ

БОНЬЧА 4.

HERB

BOŃCZA 4.

Въ красномъ полѣ единорогъ бѣлый, вправо. Въ наверхѣ шлема выходящій бѣлый же единорогъ, вправо.

Употребляютъ его:

Скаржинскіе, въ прежнемъ Равскомъ Воеводствѣ поселившіеся. Изъ нихъ Александръ, Ловчій Бржезинскій, съ 1755 года владѣлъ имѣніемъ Студзѣнице и Лазиска.

Юрій Скаржинскій, Подстароста Сохачевскій, въ 1790 году пожалованъ кавалеромъ ордена Св. Станислава.

W polu czerwonymъ biały jednorożec w prawo. W szczycie hełmu pół jednorożca białego w prawo.

Używają go:

Skarzyńscy, rodzina w dawném Województwie Rawskiém rozkrzewiona. Z téj Aleksander Łowczy Brzeziński, od roku 1755 dziedziczył dobra Studzienice i Łaziska.

Jerzy Podstarosta Sochaczewski, w roku 1790 ozdoby Orderu Śgo Stanisława otrzymał.

ГЕРБЪ

БОНТАНИ.

HERB

BONTANI.

Въ голубомъ полѣ рука въ бѣломъ рукавѣ, влѣво, держащая стрѣлу желѣзкомъ вверху; надъ локтемъ руки красный кавалерскій крестъ, подъ локтемъ же золотой полумѣсяцъ рогами вправо. Въ наверхъ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его :

Бонтани, предки которыхъ издавна пользовались дворянскими правами и, на основаніи оныхъ, не только владѣли землями, но и роднились съ другими значительными въ краѣ фамиліями. Формально однако возведены въ дворянство Михаилъ и Казиміръ только въ 1785 году, грамотою Короля Станислава Августа.

W polu niebieskiem ręka w białem ubraniu, w lewo, strzałę ostrzem ku górze trzymająca; nad łokciem krzyż kawalerski czerwony, pod łokciem zaś księżyc złoty roгами w prawo. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go :

Bontaniowie, rodzina ta od dawna używała w Królestwie Polskiem przywilejów szlacheckich, i nietylko że na ich zasadzie dobra ziemskie posiadała, ale i ze znakomitemi w kraju innemi rodzinami w związku pokrewieństwa wchodziła. Formalne atoli nadanie szlachectwa, otrzymali dopiero Michał i Kazimirz bracia Bontaniowie Dyplomem Króla Stanisława Augusta z roku 1785.

ГЕРБЪ

БОРКЕВИЧЪ.

HERB

BORKIEWICZ.

Щитъ разсѣченъ по поламъ; въ верхнемъ его золотомъ полѣ полъ-орла чернаго, вправо; въ нижнемъ же, красномъ, оленья голова. Въ наверхшѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ; изъ нихъ первое, третее и пятое желтыя, второе черное, а четвертое красное.

Употребляютъ его:

Боркевичи, въ прежнемъ Краковскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Таковой гербъ, вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ, пожалованъ Осипу-Каласантию, Михаилу и Франциску братьямъ Боркевичамъ, грамотою Франциска II Императора Римскаго Короля Галиціи и Лодомеріи, данною 28 Генваря 1802 года.

Tarcza w połowie ścięta; w górném polu złotém, pół-orła czarnego w prawo, w dolném zaś czerwonym głowa jelenia.— W szczycie hełmu pięć piór strusich; z tych pierwsze, trzecie i piąte żółte, drugie czarne, a czwarte czerwone.

Używają go:

Borkiewiczowie, w dawném Województwie Krakowskiém zamieszkali. Z tych Józef Kalasanty, Michał i Franciszek trzej bracia Borkiewiczowie, Dyplomem Cesarza Rzymskiego Króla Galicyi i Lodomerji Franciszka II z dnia 28 Stycznia 1802 roku, mieli sobie nadane szlachectwo dziedziczne wraz z powyższym herbem.

ГЕРБЪ

БОРМАНЪ.

HERB

BORMANN.

Въ голубомъ полѣ золотой левъ въ коронѣ, на лугу, влѣво, держащій стрѣлу желѣзкомъ вверхъ. Въ наверхъ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Борманы, доказавшіе происхождение свое отъ Христіяна-Августа Бормана, Капитана Пинскаго Регимента, котораго Король Польскій Станиславъ Августъ возвелъ въ потомственные дворяне, за непоколебимую вѣрность Престолу и военныя заслуги, грамотою данною 26 Апрѣля 1769 года, и пожаловалъ ему вышеописанный гербъ.

W polu niebieskiem lew złoty z koroną, na murawie w lewo, strzałę ostrzem do góry trzymający. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Bormanowie, wywiedli swoje pochodzenie od Krystyana-Augusta Bormann Kapitana w Regimencie Pińskim, któremu Stanisław August Król Polski, za niezachwianą werność do Tronu i zasługi wojskowe, Dyplomem z dnia 26 Kwietnia 1769 roku, szlachectwo dziedziczne wraz z powyżej opisanym herbem nadał.

ГЕРБЪ
БОРСКІЙ.

HERB
BORSKI.

Въ красномъ полѣ нога до колѣна, вправо, пронзенная сверху внизъ стрѣлою влѣво. Въ наверхъ шлема орлиное крыло ребромъ вправо.

Употребляютъ его:

Борскіе, въ прежнемъ Калишскомъ Воеводствѣ водворившіеся. Изъ нихъ Войтѣхъ владѣль въ Гнѣзенскомъ Повѣтѣ имѣніемъ Сѣнна, которое въ 1753 году продалъ Монковскому.

W polu czerwonym noga po kolano, w prawo, strzałą z góry na dół ku lewemu przeszyta. W szczycie hełmu skrzydło orle barkiem w prawo.

Używają go:

Borscy, w dawnym Województwie Kaliskim. Z tych Wojciech Borski, posiadał dobra Sienna w Powiecie Gnieźnieńskim leżące, które w r. 1753 sprzedał Mąkowskiemu.

ГЕРБЪ
БОСАКЪ.

HERB
B O S A K.

Въ щитѣ пересѣченномъ на двѣ части, изъ коихъ верхняя голубаго, а нижняя золотого цвѣта, левъ полузолотой и полуголубой, вправо, держащій передъ собою багоръ. Въ наверхъ шлема выходящій золотой левъ съ багромъ, вправо.

Вышеописанный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ за доблестныя заслуги тремъ братьямъ Гауке: Маврикію Генераль-Лейтенанту Польскихъ войскъ, Осипу Подполковнику Главнаго Штаба тѣхъже войскъ и Людовику Статсъ-Реферндарію, Высочайшею грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I данною во 2 (14) день Февраля 1826 года.

Na tarczy w połowie ściętej, od góry niebieskiej, od dołu złotej, lew w połowie złoty, w połowie niebieski, w prawo, trzymający przed sobą bosak. W szczycie hełmu pół lwa złotego z bosakiem w prawo.

Herb powyższy wraz z dziedzicznym szlachectwem Najłaskawiej nadany został trzem braciom Hauke, to jest: Maurycemu Jenerałowi Dywizyi, Józefowi Podpułkownikowi Sztabu Głównego byłych Wojsk Polskich, i Ludwikowi Referendarzowi Stanu, za znakomite ich zasługi dla kraju, Dyplomem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I dnia 2 (14) Lutego 1826 roku.

ГЕРБЪ
БОЖАВОЛЯ.

HERB
BOŻAWOLA.

Въ голубомъ полѣ подкова передкомъ вверхъ; на передкѣ и въ подковѣ по серебряному кавалерскому кресту; внизу золотой полумѣсяцъ, рогами вверхъ. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Гонсецкіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Антонъ въ 1731 году владѣлъ имѣніемъ Гонски.

Гурскіе. Александръ Гурскій, Писарь Гродскій Гостыньскій, въ послѣдствіи же Мечникъ Бржезинскій, владѣлъ имѣніемъ Піотровъ, Горки и Стршегоцинъ, которое по его смерти, въ 1768 году, раздѣлили между собою сыновья его Тома, Валентинъ и Карлъ.

W polu niebieskiem podkowa barkiem do góry; na barku i w podkowie krzyż kawalerski srebrny, niżej księżyc złoty rogami w górę. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Gąseccy, w dawném Województwie Płockiém zamieszkali. Z tych Antoni, dobra Gąski w roku 1731 posiadał.

Górszy; Aleksander, Pisarz Grodzki Gostyński, a później Miecznik Brzeziński, dziedziczył dobra Piotrów, Górki i Strzegocin, któremi się w roku 1768 synowie: Tomasz, Walenty i Karól po śmierci ojca podzielili.

Казиміръ Гурскій въ 1790 году избранъ обывателями Земли Рожанской въ Послы на Сеймъ.

Коморовскіе, изъ коихъ Адамъ изъ — Коморова Коморовскій былъ прежде 1694 года Ловчимъ Земли Буской.

Ровинскіе, въ прежнемъ Познанскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Матвей въ 1791 году владѣль деревнею Свиняры.

Ржечковскіе, въ прежнемъ Мазовецкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Степанъ изъ — Ржечекъ — Ржимовъ Ржечковскій купилъ въ 1690 году имѣніе Рембовко — Жачки, въ Цѣхановской Землѣ состоявшее.

Kaźmirz, w roku 1790 wybrany został Posłem na Sejm przez Obywateli Ziemi Rożańskiej.

Komorowscy. Z téj rodziny Adam z Komorowa Komorowski, był przed rokiem 1694 Łowczym Ziemi Buskiej.

Rowińscy, w dawném Województwie Poznańskim. Z tych Maciej, w roku 1791 wieś Swiniary posiadał.

Rzeczkowscy, rodzina w dawném Województwie Mazowieckim osiadła. Z téj Stefan z Rzeczek Rzymów Rzeczkowski, w roku 1690 dobra Rębowko-Rzaczki w ziemi Ciechanowskiej położone, nabył.

ГЕРБЪ
БОЖАВОЛЯ 2.

HERB
BOŻAWOLA 2.

Въ красномъ полѣ подкова передкомъ вверхъ; на передкѣ и въ подковѣ по серебряному кавалерскому кресту. Въ наверхъ шлема дворянская корона.

W polu czerwonym podkowa barkiem do góry; na barku i w podkowie krzyż kawalerski srebrny. W szczycie hełmu sama korona szlachecka.

Употребляютъ его :

Познанскіе, происходящіе отъ Осипа-Павла Познанскаго, которому оный гербъ пожалованъ въ 1765 году, вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ, грамотою Короля Польскаго Станислава Августа.

Używają go :

Poznańscy, pochodzący od Józefa-Pawła Poznańskiego Cześnika Parnawskiego, któremu herb powyższy wraz z dziedzicznym szlachectwem, nadany został w roku 1765 Dyplomem Króla Polskiego Stanisława Augusta.

ГЕРБЪ

БОЖЕЗДАРЖЪ.

HERB

BOŻEZDARZ.

Въ голубомъ полѣ серебряный крестъ, на концахъ котораго по одной черной лиліи. Въ наверхъ шлема пять павлиньихъ перьевъ, а на нихъ подобный какъ въ щитѣ крестъ съ лиліями.

Употребляютъ его :

Вечорковскіе, въ прежней Великой Польшѣ осѣдлые, изъ нихъ Мартынь въ 1717 году исправлялъ тамъ должность Регента Земскаго Кцынскаго.

W polu niebieskiem krzyż srebrny; na jego ramionach po jednej lilii czarnej. W szczycie hełmu pięć piór pawich, a na nich podobny jak w tarczy krzyż z liliami.

Używają go :

Wieczorkowscy. Rodzina ta zamieszkiwała w dawniej Wielkopolsce, gdzie w roku 1717 Marcin urząd Regenta ziemskiego Kcyńskiego sprawował.

ГЕРБЪ
БРЕЗА.

HERB
BREZA.

Щитъ трехпольный; правое поле красное, лѣвое голубое, а нижнее серебряное. Надъ щитомъ дворянская корона безъ шлема.

Употребляютъ его:

Брезы, родомъ изъ прежняго Калишскаго Воеводства, въ которомъ Иванъ-Доминикъ Бреза, сынъ Адама Кастеляна Саноцкаго, владѣль имѣніемъ Домброва въ 1717 году.

Tarcza ku dołowi roztrojona; w prawej części czerwona, w lewej niebieska, w klinie srebrna. Nad nią korona szlachecka bez hełmu.

Używają go:

Brezowie, pochodzący z dawnego Województwa Kaliskiego, w którym Jan Dominik syn niegdy Adama Brezy Kasztelana Sanockiego, w roku 1717 dobra Dąbrowę dziedziczył.

ГЕРБЪ
БРИНКЕНЪ.

HERB
BRINCKEN.

Въ голубомъ полѣ три бѣлыя розы, расположенныя треугольникомъ, коего вершина внизъ. Въ наверхъ шлема два орлиныя крыла, справа бѣлое, а слева голубое; между ними бѣлая роза.

Употребляютъ его:

Бринкены, происходящіе отъ Юлія Бринкена, который состоя Форштмейстеромъ на службѣ въ Герцогствѣ Брауншвейгскомъ, былъ вызванъ оттуда по распоряженію Намѣстника Царства Польскаго въ 1818 году, какъ опытный и искусный лѣсоводъ, и назначенъ Главнымъ Лѣсничимъ въ Царствѣ.

Въ дворянскія же книги Царства внесенъ на основаніи 17 статьи, пункта *a*, Положенія о Дворянствѣ

W polu niebieskiem trzy róże białe w trójkąt, wierzchołkiem na dół zwrócony. W szczycie hełmu dwa skrzydła orle, prawe białe, a lewe niebieskie; pomiędzy nimi róża biała.

Używają go:

Brinckenowie. Z téj rodziny Juliusz Brincken, Nadleśny Rządowy w Księstwie Brunświckiém jako biegły w zawodzie Leśnictwa, przez rozporządzenie Księcia Namiestnika Królewskiego, w roku 1818 na urząd Naczelnego Nadleśnego powołany został.

Tenże jest do Ksiąg Szlachty Królestwa wpisany, na zasadzie Artykułu 17 ustępu *a*, prawa o Szlache-

1836 года, какъ состоявшій въ числѣ Бароновъ по списку въ 1824 году обнародованному.

ctwie z roku 1836, jako znajdujący się na liście Baronów w roku 1824 ogłoszonej.

ГЕРБЪ

БРОХВИЧЪ 2 (а).

HERB

BROCHWICZ 2 (a).

Въ серебряномъ полѣ олень, вправо. Въ наверхъ шлема павлиный хвостъ.

Употребляютъ его:

Рогойскіе, изъ коихъ Адамъ въ 1761 году назначенъ Королемъ Августомъ III въ должность Скарбника прежняго Хелминскаго Воеводства. Александръ, Ловчій Быдгощскій, купилъ въ 1769 году деревню Калембина въ Сандомирскомъ Воеводствѣ.

(а) Въ прежнихъ Гербовникахъ находится также гербъ Брохвичъ 1-й различающийся тѣмъ отъ втораго, что въ немъ олень влево и съ короною на шеѣ; но съ такимъ гербомъ никто въ Герольди дворянства своего не доказывалъ.

W polu srebrném, jelen w prawo. W szczycie hełmu, ogon pawi.

Używają go:

Rogójscy. Z rodziny téj Adam, w roku 1761 mianowany był Skarbnikiem dawnego Województwa Chełmińskiego, przez Króla Augusta III. Aleksander Łowczy Bydgoski, w roku 1769 kupił wieś Kalembinę, w dawném Województwie Sandomierskiém leżącą.

(а) W dawnych herbarzach umieszczony jest także herb Brochwicz I, tém się od drugiego różniący, że ma jelenia w lewo z koroną na szyi. Z tym herbem atoli nikt się przed Heroldyą Królestwa nie legitymował.

Вояковскіе. Иванъ Вояковскій въ 1669 году былъ Ротмистромъ, а въ 1695 году Подкоморіемъ Перемышльской Земли. Другой Иванъ Вояковскій, Подстолій Новгородскій, въ 1744 году купилъ тамъ имѣніе Подгородце, Сопоть и Емельницу. Гаспарій Капитанъ, Яцекъ Поручикъ Коронныхъ войскъ и Иванъ Стольникъ Венденскій, наслѣдовавъ послѣ отца своего Сигизмунда изъ — Ржеплина Вояковского Стольника Заторскаго имѣніе Талубы и Руды въ Черской Землѣ, продали оное въ 1774 году.

Осипъ Вояковскій въ 1788 году былъ Субделегатомъ и Бургравомъ Остршешовскаго Грода.

Wojakowscy. Jan Wojakowski w roku 1669 był Rotmistrzem, a w roku 1695 Podkomorzym Ziemi Przemyślskiej. Inny Jan Wojakowski, Podstoli Nowogrodzki, w roku 1744 nabył tamże dobra Podhorodce, Sopot i Jemielnicę. — Kasper Kapitan, Jacek Porucznik Wojsk Koronnych, i Jan Stolnik Wendeński, odziedziczywszy po ojcu swym Zygmuncie z Rzeplina Wojakowskim Stolniku Zatorskim, dobra Taluby i Rudy w Ziemi Czerskiej leżące, takowe w roku 1774 sprzedali.

Józef Wojakowski, w roku 1788 był Subdelegatem i Burgrabią Grodu Ostrzeszowskiego.

ГЕРБЪ

БРОХВИЧЪ 2 в.

HERB

BROCHWICZ 2 в.

Щитъ съ тѣми же изображеніями, какія въ гербѣ Брохвичъ 2. Въ наверхъ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

W tarczy te same godła jak w herbie Brochwicz 2. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Употребляютъ его :

Парасѣвичи, въ прежнемъ Волинскомъ Воеводствѣ осѣдлые, изъ коихъ Яковъ въ 1707 году купилъ имѣніе Терещовъ.

Потканскіе, родомъ изъ Сандомирскаго Воеводства, гдѣ исправляли разныя должности. Осипъ, въ 1757 году, былъ Кастеляномъ Радомскимъ. Антонъ изъ — Потканы Потканскій, Подкоморій Сандомирскаго Воеводства, пожалованъ въ 1774 году Кавалеромъ ордена Св. Станислава. Александръ, Староста Радомскій, въ 1778 году былъ избранъ Посломъ на Варшавскій Сеймъ.

Używają go :

Parasiewiczowie, rodzina w dawném Województwie Wołyńskim zamieszkała. Z téj Jakób, w r. 1707 nabył dobra Tereszczów.

Potkańscy, pochodzący z Województwa Sandomierskiego, gdzie różne piastowali urzędy. Józef, w roku 1757 był Kasztelanem Radomskim. Antoni z Potkany Potkański Podkomorzy Sandomierskiego Województwa, w roku 1774 ozdoby Orderu Śgo Stanisława otrzymał. Aleksander Starosta Radomski, w roku 1778 obrany był Posłem na Sejm Warszawski.

ГЕРБЪ

БРОХВИЧЪ 3.

HERB

BROCHWICZ 3.

Въ золотомъ полѣ, полѣ-оле-
ня золотого, вправо, на золотомъ
полумѣсяцѣ, обращенномъ рога-
ми къ нижнему лѣвому углу

W polu złotém, pół jelenia
złotego w prawo, na złotym
księżycu rogami ku lewemu dol-
nemu kątowi tarczy skierowa-

щита; подъ полумѣсяцемъ золотая шестиконечная звѣзда. Въ наверхъ шлема три павлиныя пера; на нихъ золотой полумѣсяцъ рогами внизъ, а подъ полумѣсяцемъ такаяже звѣзда.

Употребляютъ его:

Левинскіе, родомъ изъ прежней Прусской провинціи. Мартынъ Левинскій, въ 1733 году, былъ Посломъ отъ той Провинціи на Варшавскомъ Сеймѣ и подалъ голосъ въ пользу Короля Августа III.

nym; pod księżycem złota gwiazda sześciopromienna. W szczycie hełmu trzy pióra pawie, na nich złoty księżyc roгами na dół, a pod nim także gwiazda.

Używają go:

Lewińscy, rodzina z dawniej Prowincyi Pruskiej pochodząca. Marcin Lewiński, w roku 1733 był Posłem na Sejmie Warszawskim, na którym za wyborem Króla Augusta III głosował.

ГЕРБЪ

БРОДЗИЦЪ.

HERB

BRODZIC.

Въ красномъ полѣ три золотые креста, выходящіе изъ золотого кольца, два къ верхнимъ угламъ щита, а третій прямо внизъ. Въ наверхъ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

W polu czerwonym trzy krzyże złote, dwa ku górnym kątom tarczy, trzeci zaś prosto na dół, ze złotej obręczy wychodzące. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Употребляютъ его:

Боньковскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Валентинъ, Скарбникъ того Воеводства, въ посѣдствіи Чесникъ Земли Завскршинской, въ 1765 году владѣль имѣніемъ Радзымовице и Гелчинко

Францискъ, Подстолій Рационжскій, въ 1786 году, получилъ должность Подчашаго Завскршинской Земли.

Бородзичи, въ прежнемъ Троцкомъ Воеводствѣ, изъ коихъ Михаилъ-Казиміръ Бородзичъ, Подчашій Брацлавскій, въ 1697 году исправлялъ должность Каптуроваго Судьи Троцкаго Воеводства.

Дыбовскіе. Иванъ Дыбовскій въ Варшавской Землѣ владѣль имѣніемъ Мокре, которое въ 1663 году раздѣлено между сыновьями его Иваномъ и Мартыномъ.

Куржонтковскіе, въ Земляхъ принадлежавшихъ къ прежней Мазовіи. Изъ нихъ Лука въ 1678 году владѣль въ Землѣ Варшавской земскимъ имѣніемъ Пошѣле.

Павель, Каликстъ, Оома и Семень, родные братья, продали въ 1759 году доставшееся имъ отъ

Уżywają го:

Bońkowscy, rodzina w dawném Województwie Płockim osiadła. Z téj Walenty, Skarbnik tegoż Województwa, a później Cześnik Ziemi Zawskrzyńskiej, w roku 1765 posiadał dobra Radzymowice i Giełczynko.

Franciszek Podstoli Raciążski, w roku 1786 otrzymał urząd Podczaszego Ziemi Zawskrzyńskiej.

Borodziezowie, w dawném Województwie Trockim zamieszkali. Z tych Michał-Kazimirz Borodziez Podezaszy Braclawski, w roku 1697 sprawował urząd Sędziego Kapturowego Województwa Trockiego.

Dybowscy. W Ziemi Warszawskiej Jan posiadał dobra Mokre, które w roku 1663 pomiędzy synów jego Jana i Marcina rozdzielone zostały.

Kurzątkowscy, w Ziemiach do dawnego Mazowsza należących osiedli. Łukasz Kurzątkowski, w roku 1678 posiadał dobra ziemskie Popiele w Ziemi Warszawskiej.

Paweł, Kalikst, Tomasz i Szymon bracia rodzeni, sprzedali w r. 1759 dobra Kurzątki, Byczki i Rogale,

отца Войтѣха, имѣніе Куржонтки, Бычки и Рогале въ Ломжинской Землѣ.

Липинскіе, въ прежнемъ Мазовецкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Станиславъ, Каменецкій Подписарь Гродскій и Земскій, въ 1765 году продалъ имѣніе Здѣборжъ - велькій и малый, иначе Скорки, наслѣдованное имъ послѣ отца своего Ивана, Войскаго Нурской Земли.

Лоскіе, въ Варшавской Землѣ. Францискъ-Алоизій, Судья и Подстароста Варшавскаго града, въ 1699 году былъ Сеймовымъ Посломъ, а въ 1726 году исправлялъ должность Подкоморія Земли Варшавской.

Нойшевскіе, изъ коихъ Адамъ въ 1786 году, назначенъ Королемъ Станиславомъ - Августомъ въ должность Скарбника Городельскаго.

Остршиковскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Иванъ въ 1726 году владѣлъ имѣніемъ Сатково-вельке, доставшимся ему отъ отца его Маркіана.

Валентинъ и Казиміръ въ 1763 году наслѣдовали тамъ же, послѣ отца своего Мартына, имѣніе Остршиковъ и Остршиковко.

Пилитовскіе, изъ коихъ Матвей прежде 1754 года владѣлъ

по оцу своему Wojciechu одзiedziczone, a w Ziemi Łomżyńskiej leżące.

Lipińscy, w dawném Województwie Mazowieckim. Stanisław Podpisarz Grodzki i Ziemski Kamieniecki, w roku 1765 sprzedał dobra Zdzieborz wielki i mały, albo Skórki zwane, po ojcui swym Janie Wojskim Ziemi Nurskiej, na siebie spadłe.

Łoscy, w Ziemi Warszawskiej. Franciszek Alojzy Sędzia i Podstarosta Grodu Warszawskiego, w roku 1699 był Posłem na Sejm. Tenże sam w roku 1726 piastował urząd Podkomorzego téjże Ziemi.

Nojszewscy. Z téj rodziny Adam, w roku 1786 przez Króla Stanisława Augusta, był mianowany Skarbnikiem Horodelskim.

Ostrzykowscy, w dawném Województwie Płockim. Z tych Jan w roku 1726 posiadał dobra Satkowo wielkie, po ojcui swym Marcyanie odziedziczone.

Walenty zaś i Kaźmirz, w roku 1763 odziedziczyli tamże po ojcui swoim Marcinie, dobra Ostrzyków i Ostrzykówko.

Pilitowscy, w Ziemi Zakroczymskiej. Mateusz, do roku 1754

въ Закрочимской Землѣ имѣніемъ Высоцке съ принадлежностями.

Пинскіе, въ прежнемъ Калишскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Осипъ въ 1756 году купилъ тамъ земское имѣніе Дембовець.

Ржимскіе, предки коихъ владѣли имѣніемъ Мыстки-Ржимъ въ Дрогичинской Землѣ.

Восинскіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ. Тамъ Войтѣхъ, Стольникъ Гостыньскій, въ 1768 году купилъ имѣніе Сулишовъ.

Врочинскіе. Изъ нихъ Иванъ, Чесникъ Луковскій, въ 1728 году, владѣлъ земскимъ имѣніемъ Вроцѣне въ Бѣльской Землѣ.

Захаркевичи. Изъ нихъ Осипъ-Лаврентій, исполняя обязанность возложенную Сеймовымъ постановленіемъ 1768 года на отца его Войтѣха Регента Земскаго Бржесць-Куявскаго, доказалъ дворянское происхожденіе свое въ бывшей Депутации Сената Царства Польскаго, опредѣленіе которой удостоилось Высочайшаго утвержденія Блаженныя памяти Государя Императора и Царя Александра I въ 10 (22) день Февраля 1820 года.

posiadał dobra Wysockie z przyległościami.

Pińscy, rodzina w dawném Województwie Kaliskim osiadła. Z téj Józef w roku 1756 nabył tamże dobra Ziemskie Dembowiec.

Rzymscy, w Ziemi Drohickiej, dobra Ziemskie Mystki-Rzym posiadali.

Wosińscy, w dawném Województwie Sandomierskim zamieszkali. Tam Wojciech Stolnik Gostyński, w roku 1768 kupił dobra Suliszów.

Wroczyńscy. Jan Cześnik Łukowski, w roku 1728 posiadał dobra Ziemskie Wrocienie w Ziemi Bielskiej położone.

Zacharkiewiczowie. Z téj rodziny Józef Wawrzyniec, dopełniając obowiązku Uchwałą Sejmu z roku 1768 na ojca jego Wojciecha Zacharkiewicza Rejenta Ziemskiego Brzesko-Kujawskiego włożonego, pochodzenie swoje z dawnéj Szlachty, przed była Deputacją Senatu Królestwa Polskiego udowodnił. Przychylna w tym względzie decyzja rzeczonyj Deputacji przez Wiekopomnéj pamięci NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA ALEKSANDRA I w dniu 10 (22) Lutego 1820 roku potwierdzoną została.

Завадскіе, въ Цѣхановской Землѣ. Оома владѣль тамъ, съ правомъ полной собственности, дворянскимъ имѣніемъ Вильковуе-мнѣйше, которое въ 1768 году пожаловано ему Королевскою привилегіею по такъ называемому выморочному праву (Jure Caduco).

Жоховскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Николай, Мечникъ Цѣхановскій, въ 1674 году подалъ голосъ въ пользу избранія Яна Собѣскаго на Польскій престолъ.

Францискъ, въ 1706 году, владѣль тамъ имѣніемъ Жохувекъ-Косцѣльный.

Оома, въ 1733 году, владѣль имѣніемъ Жоховко.

Матвей, Подстолій Стародубовскій, въ 1728 году владѣль земскимъ имѣніемъ Жохи-вельке, Жохи-мале, Шостаки и Бродзенцино.

Изъ другихъ Жоховскихъ: Христофоръ въ 1677 году владѣль имѣніемъ Жохи-старе, Жохи-нове и Жохи-Тыборы въ Бѣльской Землѣ.

Яковъ, въ 1713 году, продалъ имѣніе свое Хроновекъ въ Сандомирскомъ Воеводствѣ.

Францискъ, въ 1730 году, былъ владѣльцемъ земскаго имѣнія Волька, состоявшаго въ Дрогичинской Землѣ.

Zawadzcy, z Ziemi Ciechanowskiej. Tomasz, posiadał tamże prawem zupełnej własności dobra szlacheckie Wilkowuje mniejsze, które mu w roku 1768 przywilejem Królewskim prawem Kaduka (Jure Caduco) zwanym, nadane zostały.

Żochowscy, w dawném Województwie Płockiem. Z téj rodziny Mikołaj Miecznik Ciechanowski, w roku 1674 za wyborem Jana Sobieskiego na Króla Polskiego głosiwał.

Franciszek, w roku 1706 dziedziczył tamże dobra Żochówek-Kościelny.

Tomasz, w roku 1733 posiadał dobra Żochówko.

Maciej Podstoli Starodubowski, w roku 1728 posiadał dobra ziemskie Żochy-wielkie, Żochy-małe, Szostaki i Brodzięcino.

Z innéj rodziny: Krzysztof, w roku 1677 dziedziczył dobra Żochy-stare, Żochy-nowe i Żochy-Tyborgy, w Ziemi Bialskiej.

Jakób, w roku 1713 sprzedał dobra swoje Chronówek, w dawném Województwie Sandomierskiém leżące.

Franciszek zaś, do roku 1730 był dziedzicem dóbr Ziemskich Wólka, w Ziemi Drohickiej położonych.

ГЕРБЪ
БРОНИКОВСКІЙ
 ИЛИ
ОСЕНКЪ.

HERB
BRONIKOWSKI
 CZYLI
O S Ę K.

Въ красномъ полѣ багоръ, крюкомъ къ правому верхнему углу щита. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера.

W polu czerwonym, osęk żelcem ku prawemu górnemu kątowni tarczy skierowany. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Употребляютъ его :

Używają go :

Брониковскіе, въ прежнихъ Калишскомъ и Сѣрадскомъ Воеводствахъ. Изъ нихъ Владиславъ въ 1730 году владѣль имѣніемъ Ковальске съ принадлежностями.

Bronikowscy, w dawnych Województwach Kaliskim i Sieradzkim. Z téj rodziny Władysław, w roku 1730 dobra Kowalskie z przyległościami posiadał.

Иванъ, въ 1754 году, получилъ патентъ на должность Чесника Остршешовскаго.

Jan, w roku 1754, otrzymał Patent na Cześnikostwo Ostrzeszowskie.

Адамъ изъ-Броникова Брониковскій, въ 1766 г. купилъ отъ Жихлинскаго имѣніе Жихлинъ, Яновице, Липины, Кронголе и Карсы-Зджары.

Adam z Bronikowa Bronikowski, dobra Żychlin, Janowice, Lipiny, Krągole i Karsy-Zdzary, w r. 1766 od Żychlińskiego nabył.

Андрей, въ 1781 году исправлялъ должность Войскаго Вѣлюнскаго; Самуиль же въ званіи Камергера

Andrzej, w roku 1781 sprawował Urząd Wojskiego Wieluńskiego; Samuel zaś, jako Szambelan Dworu

Двора Короля Станислава - Августа
получилъ въ 1786 году Орденъ Св.
Станислава.

Króla Stanisława Augusta, ozdobiony
został w roku 1786 Orderem Śgo
Stanisława.

**ГЕРБЪ
БРОНИСЛАВЪ.**

**HERB
BRONISŁAW.**

Въ красномъ полѣ двѣ руки
въ бронѣ, сомкнутыя въ пле-
чахъ, и съ саблями обнаженны-
ми къ взаимному бою; въ пле-
чахъ серебряный полуторный
крестъ, надъ которымъ Лелива,
т. е. золотой полумѣсяцъ, съ се-
ребряною надъ нимъ звѣздою.
Въ наверхъ шлема дворянская
корона.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомствен-
нымъ дворянствомъ пожалованъ Ива-
ну Кузничову, грамотою Фридриха-
Августа Короля Саксонскаго, Герцо-
га Варшавскаго, данною 18 Генваря
1812 года.

W polu czerwonym, dwie ręce
zbrojne, w ramionach złączone,
i z pałaszami do cięcia ku sobie
zwrócone; między ramionami sre-
brne półtora krzyża, wyżej gwia-
zda nad księżycem, to jest, Leli-
wa w księżycu złota, a w gwia-
ździe srebrna. W szczycie hełmu
sama szlachecka korona.

Herb ten wraz z dziedzicznym
szlacheństwem, nadany został Janowi
Kuźniczów, Dyplomem Fryderyka
Augusta Króla Saskiego, Księcia
Warszawskiego, z dnia 18 Stycznia
1812 roku.

ГЕРБЪ
БУДЗИШЪ
ИЛИ
ПАПАРОНА.

HERB
BUDZISZ
ALBO
PAPARONA.

Въ голубомъ полѣ лебедь сидящій на лугу, вправо. Въ наверхъ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его :

Петроконскіе, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Лаврентій изъ - Тондова Петроконскій, Подстароста Сѣрадскій, въ 1595 году владѣлъ тамъ имѣніемъ Воля Липицка, иначе Тондовска, Кробановъ-венкши и Свѣдѣневице. Францискъ же, съ прозвищемъ Будзишъ, Хорунжій Петровскій, въ 1758 году продалъ Гомолинскому имѣніе свое Роговъ; сверхъ того оставилъ въ наслѣдство сыну своему Теофилу имѣніе Ропоцице съ принадлежностями въ Сандомирскомъ Воеводствѣ, Росошице и Устковъ въ Воеводствѣ Сѣрадскомъ.

W polu niebieskiem, łabędź na murawie siedzący, w prawo. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go :

Pstrokońscy, w dawném Województwie Sieradzkiem zamieszkali. Z téj rodziny Wawrzyniec z Tądowa Pstrokoński, Podstarosta Sieradzki, w roku 1595 posiadał tamże dobra Wolę Lipicką czyli Tądowską, Krobanów większy i Swiedzieniewice. Franciszek zaś, przydomku Budzisz, Chorąży Piotrkowski, w roku 1758 sprzedał dobra własne Rogów Gomołińskiemu; prócz tego, pozostawił w spadku synowi swemu Teofilowi, dobra Ropocice z przyległościami, w Województwie Sandomierskiem, a Rososzycę i Ustków w Województwie Sieradzkiem.

Воюцкіе, изъ коихъ Войтѣхъ въ 1669 году владѣль деревнею Сидница во Всховской Землѣ прежняго Познанскаго Воеводства, а Ѳедоръ съ прозвищемъ Ракушъ-Воюцкій, въ 1772 году, былъ Бургравомъ Краковскаго Замка и владѣльцемъ имѣнія Гнойникъ.

Wojussy. Z téj rodziny Wojciech, w roku 1669 wieś Sidnicę w dawném Województwie Poznańskim, Ziemi Wschowskiej leżącą, posiadał.

Teodor, przydomku Rakusz Wojucki, w roku 1772 był Burgrabią Zamku Krakowskiego i dziedzicem dóbr Gnojnik.

ГЕРБЪ

HERB

БУКОВЧИКЪ.

BUKOWCZYK.

Въ голубомъ полѣ половина шахматной бѣлой съ краснымъ доски, надъ которою рука въ бронѣ съ саблею, вправо. Въ наверхшѣ шлема, наискось вправо, бѣлое знамя двуконечное, а на немъ красная буква L.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ пожалованъ капитану 9 полка Коронныхъ войскъ Осипу Леманскому за вѣрность и

W polu niebieskiém, pół szachownicy biało-czerwonej, nad nią ręka zbrojna z pałaszem do cięcia, w prawo. W szczycie hełmu, skośnie w prawo, chorągiew biała o dwóch końcach, na niej litera L czerwona.

Herb ten wraz z dziedzicznym szlacheństwem, nadany został Józefowi Lemańskiemu, Kapitanowi 9 Regimentu Wojsk Koronnych, za wier-

отличіе въ военной службѣ, грамотою Польскаго Короля Станислава-Августа, данною 29 Марта 1794 года.

ność i zasługi w zawodzie wojskowym, Dyplomem Króla Polskiego Stanisława Augusta w dniu 29 Marca 1794 roku podpisanym.

ГЕРБЪ
БУЛАТЪ.

HERB
BUŁAT.

Въ щитѣ съ золотою окраиною, въ голубомъ полѣ, мечъ съ золотою рукояткою, остриемъ внизъ;— на мечѣ два золотые полумѣсяца, рогами внутрь. Надъ щитомъ дворянская корона.

Употребляютъ его:

Булгарины, въ Литвѣ осѣдлые. Изъ нихъ Павелъ Булгаринъ, Регентъ Казенныхъ дѣлъ Великаго Княжества Литовскаго, будучи Посломъ Воеводства Лифляндскаго на избирательномъ Сеймѣ 1764 года, подалъ голосъ въ пользу избранія Короля Станислава Понятовскаго.

Na tarczy ze skrajem złotym, w polu niebieskiem, miecz z rękojeścią złotą, ostrzem na dół; na nim dwa księżyce złote, rogami ku sobie zwrócone. Nad tarczą sama korona szlachecka.

Używają go:

Bułharynowie, rodzina w Litwie osiadła, z której Paweł Bułharyn, Regent Skarbowy Wielkiego Księstwa Litewskiego, na Sejmie elekcyjnym w roku 1764, jako Poseł Województwa Inflantskiego, głosował na wybór Króla Stanisława Poniatońskiego.

ГЕРБЪ
БУРГАРДЪ.

HERB
BURGHARD.

Въ голубомъ полѣ серебряный поясъ; надъ нимъ черный орелъ влѣво, а подъ нимъ рука въ бронѣ, держащая монету, вправо. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Бургарды, осѣдлые въ прежнемъ Воеводствѣ Познанскомъ. Изъ нихъ Иванъ Бургардъ въ 1763 году былъ Подсудкомъ Кцынскимъ.

W polu niebieskiem pas srebrny, nad nim orzeł czarny, w lewo, pod nim ręka zbrojna, trzymająca pieniądz, w prawo. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Burghardowie, w dawném Województwie Poznańskim zamieszkali. Jan Burghard, był w roku 1763 Podśędkiem Kcyńskim.

**ГЕРБЪ
БУТЛЕРЪ.**

Въ расчетверенномъ нѣмецкомъ щитѣ накинута щитокъ, въ золотомъ полѣ котораго черный коронованный орелъ, вправо; на груди орла также щитокъ, въ красномъ полѣ котораго серебряная кружка съ золотыми обручами, называемая по нѣмецки Gutten, ручкою влѣво.

Въ поляхъ щита, черныхъ и красныхъ накрестъ, въ первомъ: четыре золотыя ступени; во второмъ и третьемъ по два скрещенныхъ трезубца, острыми вверхъ; въ четвертомъ круглое зеркало.

Надъ щитомъ три стальные шлема въ дворянскихъ коро-

**HERB
BUTLER.**

Na tarczę przeciwiertowaną niemiecką rzucona mniejsza tarcza, na niej w polu złotém ukoronowany orzeł czarny, w prawo, z tarczą małą na piersiach, na której, w polu czerwonym dzban srebrny ze złotymi obręczami, uchem w lewo, po niemiecku zwany Gutten.

W polach tarczy, naprzemian czarnych i czerwonych: w pierwszym, schody złote o czterech stopniach; w drugim i trzecim, po dwa trójzęby w krzyż skośny zębami w górę; w czwartym okrągłe zwierciadło.

Nad tarczą trzy hełmy stalowe, w koronach szlacheckich, z krat-

нахъ, съ золотыми рѣшетками и медалями на такихъ же цѣпяхъ, середній прямо, а крайніе къ нему въ поль-оборота. Въ наверхьяхъ, перваго шлема: выходящій черный песъ, головою влѣво, безъ ногъ, съ бѣлыми крыльями, въ серебряномъ ошейникѣ, съ круглымъ зеркальцемъ на груди;— втораго шлема: серебряный охотничій рогъ, повѣшенный на красной колоннѣ, стоящей на двухъ серебряныхъ ступеняхъ и увѣчанной тремя строусовыми перьями, изъ коихъ среднее краснаго цвѣта;— третьяго шлема: два орлиныя крыла, правое золотое, а лѣвое черное. Наметь: отъ средняго шлема красный, отъ перваго же и третьяго черный, первый и второй съ серебрянымъ, а послѣдній съ золотымъ подбоемъ.

Употребляютъ его:

Бутлеры, нѣмецкаго происхожденія, издавна водворившіеся въ Польшѣ. Иванъ Бутлеръ прославился военными подвигами еще въ царствованіе Стефана Баторія. Внукъ Ивана Готардъ-Вильгельмъ Бутлеръ служилъ сперва при Дворѣ Короля Сигизмунда III, потомъ былъ

kami i medalionami złotemi, na takichże łańcuchach, środkowy wprost, skrajne ku środkowemu obrócone. W szczytach: pierwszego hełmu, połowa psa czarnego głową w lewo, bez nóg o dwóch białych skrzydłach, w srebrnej obroży, z okrągłym zwierciadłem na piersiach; drugiego: srebrny róg myśliwski zawieszony na czerwonej kolumnie, na dwóch srebrnych schodach stojącej i trzema strusimi piórami uwieńczonej, z których środkowe czerwone; trzeciego hełmu: dwa skrzydła orle, prawe złote, a lewe czarne. Labry: od środkowego hełmu czerwone, od pierwszego i trzeciego czarne, pierwsze i drugie srebrem, ostatnie zaś złotem podszyte.

Używają go:

Butlerowie, rodzina niemiecka oddawna w Polsce osiadła. Jan Butler, za panowania jeszcze Króla Stefana Batoriego czynami wojennymi się wślawił. Wnuk tegoż, Gotard-Wilhelm Butler, służył najprzód na Dworze Króla Zygmunta III, następnie był Szambelanem Cesarza Rzymskie-

Камергеромъ Императора Римскаго Фердинанда II; наконецъ вступя вновь въ Польскую службу, исправлялъ должность Великаго Подкоморія при Дворѣ Короля Яна-Казимира, и въ семъ званіи, въ 1651 году, получилъ отъ Императора Фердинанда III грамоту на Графскій титулъ Римской Имперіи.

go Ferdynanda II, wrócił się później do służby Królów Polskich i sprawował Urząd Wielkiego Podkomorzego na Dworze Króla Jana Kazimierza. Na tym stopniu będąc, otrzymał od Cesarza Ferdynanda III w roku 1651 dyplom na godność Hrabiego Cesarstwa Rzymskiego.

ГЕРБЪ
БЫДАНТЬ.

HERB
BYDANT.

Въ голубомъ полѣ шахматный, бѣлый съ голубымъ поясъ; надъ нимъ двѣ кабаньи головы золотыя, вправо, а подъ нимъ одна такая же голова. Въ наверхшѣ шлема выходящій олень, вправо.

W polu niebieskiem pas biało i niebiesko szachowany; nad nim dwie dzicze głowy złote w prawo, a pod nim podobna jedna. W szczycie hełmu pół jelenia bez nóg w prawo.

Употребляютъ его:

Гордоны. Родоначальникъ ихъ Петръ Гордонъ, Суперинтендентъ Краковскій, происходилъ изъ ино-

Używają go:

Gordonowie. Z téj rodziny Piotr Gordon, Superintendent Krakowski, z Szlachty zagranicznej po-

странныхъ дворянъ, и въ награду заслугъ возведенъ въ Польскіе дворяне Сеймовымъ постановленіемъ 1768 года; грамота же на дворянство, съ дозволеніемъ употреблять прежній фамильный гербъ, пожалована Королемъ Станиславомъ Августомъ потомкамъ упомянутаго Петра Гордона въ 1783 году.

chodzący, w nagrodę swych zasług dla kraju, przez Uchwałę Sejmu z roku 1768 do używania przywilejów Szlachectwa Polskiego był przypuszczony. Potomkowie tego Piotra dopiero w roku 1783 Dyplom na Szlachectwo i używanie dawnego herbu rodzinnego, od Króla Stanisława Augusta pozyskali.

ГЕРБЪ
КАМПИОНИ.

HERB
CAMPIONI.

Въ разчетверенномъ щитѣ, накинута красный щитокъ, въ которомъ бѣлый орелъ, влѣво. Въ первой части щита три звѣзды золотыя горизонтально, въ голубомъ полѣ; во второй и третьей бѣгущій левъ, вправо, въ золотомъ полѣ; а въ четвертой бѣлая лилія въ красномъ полѣ. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера.

W sercu tarczy przeciwierutowanej, mniejsza tarcza czerwona, a na tej orzeł biały w lewo. W częściach tarczy: w pierwszej trzy gwiazdy złote poziomo w polu niebieskim; w drugiej i trzeciej lew bieżący, w prawo, w polu złotym, a w czwartej biała lilia w polu czerwonym. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Употребляютъ его:

Кампіони. Родоначальникъ ихъ Филиппъ-Антонъ Кампіони, за оказанныя государству заслуги, получилъ грамоту Польскаго Короля Станислава - Августа, 21 Декабря 1791 года, на потомственное дворянство съ вышеописаннымъ гербомъ.

Używają go:

Campioni. Z téj rodziny Filip-Antoni Campioni, mając sobie nadane dziedziczne szlachectwo za zasługi dla kraju, przez Króla Polskiego Stanisława Augusta Dyplomem z dnia 21 Grudnia 1791 roku, zarazem herb powyższy otrzymał.

ГЕРБЪ

КАРОСИ.

HERB

CAROSI.

Щитъ наполь-раздѣленный; въ правой его части наполь-пересѣченной, въ верхнемъ черномъ полѣ выходящій левъ красный, вправо; въ нижнемъ же три золотые пояса, расположенные въ перемежку съ голубыми; въ лѣвой голубой части щита красно-золотая перевязь, отъ середины влево. Въ наверхъ шлема красный выходящій левъ, вправо.

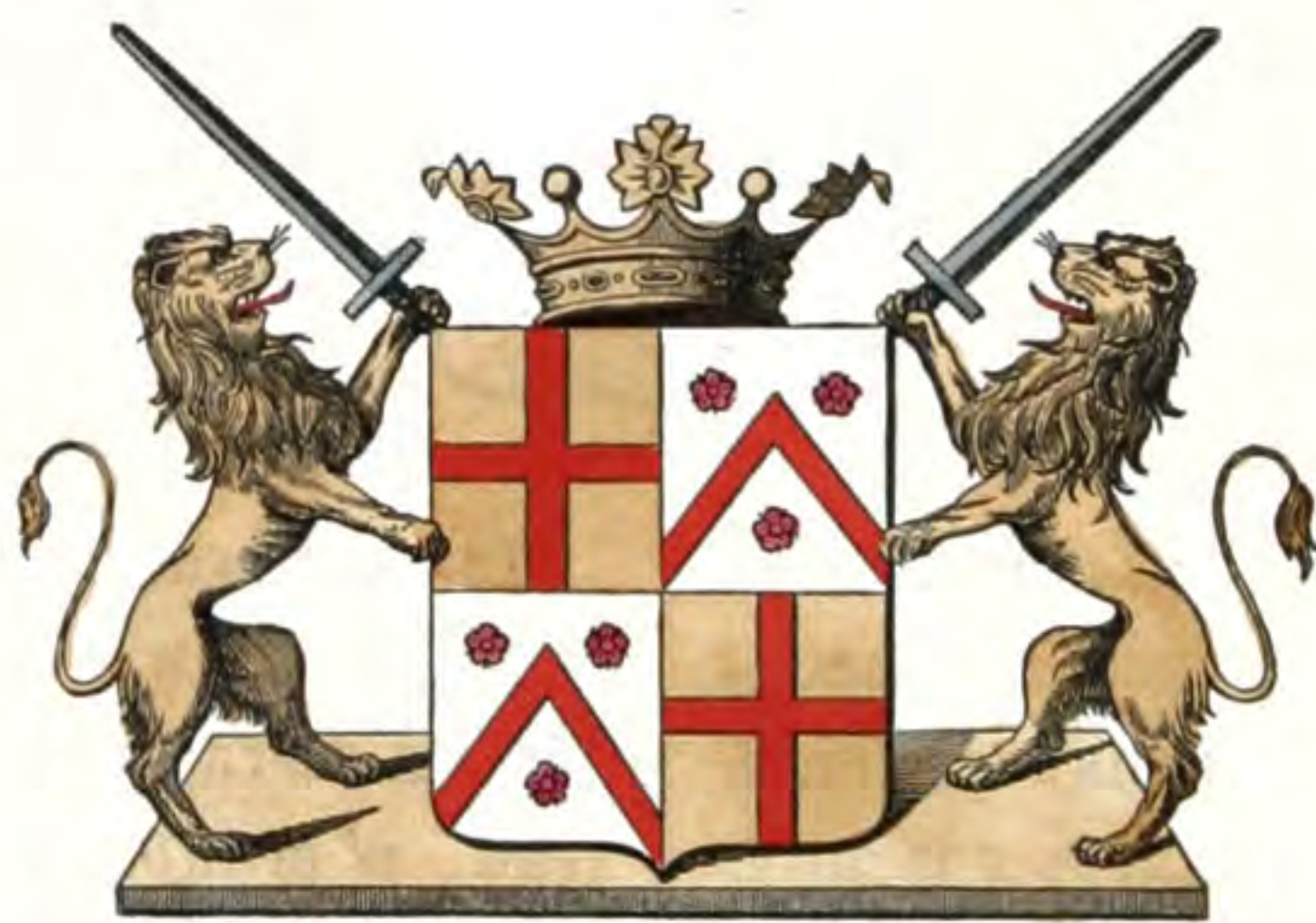
Tarcza dwudzielna; w prawej części w połowie ściętej, w polu górném czarném pół lwa czerwonego, w prawo; w dolném trzy pasy złote naprzemian z niebieskimi ułożone;—w lewej połowie tarczy niebieskiej, od środka wstęga czerwono-złota skośnie w lewo. W szczycie hełmu pół lwa czerwonego w prawo.

Употребляютъ его:

Кароси, фамилія вышедшая изъ Италіи. Филиппъ Кароси въ 1787 году пожалованъ отъ Князя Михаила Понятовскаго, Примаса Епископа Краковскаго и Князя Сѣверскаго, грамотою на пользование правами и преимуществами дворянства и гражданства въ Княжествѣ Сѣверскомъ. Такое пожалованіе утверждено Сеймовымъ постановленіемъ 1790 года, коимъ Дворяне Княжества Сѣверскаго сравнены въ правахъ и обязанностяхъ съ Дворянами Королевства Польскаго.

Używają go:

Carosi albo **Karosi**, rodzina z Włoch pochodząca. Z niej Filip Karosi, w roku 1787 otrzymał Indigenat od Michała Księcia Ponia-towskiego, Prymasa Biskupa Kra-kowskiego, a zarazem Księcia Sie-wierskiego, na używanie przywilejów szlachectwa i obywatelstwa w témże Księstwie Siewierskiém. Nadanie takowe potwierdzone zostało przez Uchwałę Sejmu z roku 1790, która Szlachtę Księstwa Siewierskiego we wszystkich przywilejach i obowiąz-kach z szlachtą ówczasowego Króle-stwa Polskiego porównała.

ГЕРБЪ

КАЗАФРАНКА.

Въ щитѣ разчетверенномъ, съ дворянскою короною, въ поляхъ накрестъ золотыхъ и се-

HERB

CASA FRANCA.

Na tarczy przeciwiertowanej i samą koroną szlachecką pokrytej, w polach na krzyż zło-

ребряныхъ, въ первомъ и четвертомъ по красному кресту, а во второмъ и третьемъ по красному же стропилу между трехъ розъ. Въ опорахъ: львы съ обнаженными мечами въ правыхъ лапахъ, къ щиту обращенными.

Употребляютъ его:

КазаФранкиде Сенъ-Поль.

Древняя Испанская фамилія, называвшаяся первоначально Инфанzone де Кафранга, переселясь во Францію, приняла названіе Казафранка де Сенъ-Поль. Въ позднѣйшее время члены фамиліи этой состояли въ подданствѣ Прусскомъ и одинъ изъ нихъ былъ Маіоромъ въ войскахъ Короля Фридриха Вильгельма II; вдова же его Максимилианна фонъ-Пирхъ въ 1799 году получила права потомственного гражданства въ той части южной Пруссіи, которая принадлежитъ нынѣ къ Царству Польскому.

тыхъ і сребрныхъ, въ первомъ і четвертомъ крестѣ червонъ; въ другомъ за і третьимъ крокiew червонъ, между двумя рѣзами. Въ поборникахъ: лвы з мечами въ правыхъ лапахъ до сѣча ку тарчы.

Ужыраја го:

Casafranca de Saint Paul.

Starożytna rodzina Hiszpańska, nazywająca się pierwotkowo Infanzone de Cafranga, przeniosłszy się następnie do Francji, zmieniła nazwę Cafranga, na Casafranca de Saint Paul. W późniejszym czasie członkowie tej rodziny byli poddanymi Królów Pruskich; z tych jeden był Majorem w wojsku Króla Fryderyka Wilhelma II, a wdowa po nim Maksymilianna von Pirsch, w roku 1799 prawo obywatelstwa w prowincji Pruss południowych, obecnie część Królestwa Polskiego składającej, wraz z potomstwem otrzymała.

ГЕРБЪ
Ш О Д У А Р Ъ .

Въ щитѣ нѣмецкомъ, подѣ баронскою короною, въ голубомъ полѣ, внизу два золотые пояса, изъ коихъ на верхнемъ вороной конь, скачущій вправо. Надъ короною два шлема съ золотыми рѣшетками, увѣнчанные золотыми дворянскими коронами; въ наверхъ перваго сирена, влѣво, съ обнаженнымъ мечемъ вправо; въ наверхъ втораго, выходящій вороной конь, вправо, между двухъ слоновыхъ золотыхъ хоботовъ. Наметь голубой съ золотымъ подбоемъ. Въ опорахъ: на каменномъ под-

HERB
С Ч А У Д О И Р .

Na tarczy niemieckiej koroną baronowską przykrytą, w polu niebieskimъ dwa pasy złote u dołu, z tych na górnymъ koń kary w prawo biegnący. Nad koroną dwa hełmy z kratkami złotymi, koronami szlacheckimi nakryte, ku sobie zwrócone; w szczycie pierwszego: syrena w lewo, z pałaszem do cięcia, w prawo; w szczycie drugiego: pół konia karego, w prawo, między dwiema słoniowemi trąbami złotymi. Labry niebieskie złotemъ podszyte. W pobocznicach: na podstawie kamienną, dwa

кладъ два лежащіе вороные коня, головами къ щиту оборотившіеся.

Употребляютъ его:

Шодуары, фамилія переселившаяся въ Польшу изъ Королевства Баварскаго. Фамиліи этой Осипу-Ивану и сыну его Станиславу дарованы права гражданства и дворянства въ Царствѣ Польскомъ Высочайшими Постановленіями Блаженной памяти Государя Императора и Царя Александра I, первому 17 (29) Ноябра 1819 года, а послѣднему 10 (22) Февраля 1820 года.

konie kare, leżące, ku tarczy się obracające.

Używają go:

Chaudoir (Szoduar), rodzina z Królestwa Bawarskiego do Polski przybyła. Z téj pochodzący Józef-Jan i syn jego Stanisław Chaudoir przez Postanowienia Wiekopomnej pamięci NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA ALEKSANDRA I, względem pierwszego pod dniem 17 (29) Listopada 1819 roku, a co do drugiego w dniu 10 22 Lutego 1820 roku wydane; przywileje Szlachectwa i Obywatelstwa w Królestwie Polskiem pozyskali.

ГЕРБЪ

ХОЛЕВА.

HERB

CHOLEWA.

Въ красномъ полѣ мечъ въ золото оправленный, остриемъ внизъ, между двумя скобами,

W polu czerwonym miecz w złoto oprawny, ostrzem na dół, między dwiema klamrami na

обращенными наружу. Въ на-
вершь шлема пять строусо-
выхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Харчевскіе, родоначальникъ
копхъ Владиславъ, Кастелянъ Слон-
скій, въ 1764 году былъ Сеймовымъ
Посломъ Земли Перемышльской.

Холевицкіе, изъ копхъ Ни-
колай, въ 1790 году, владѣлъ имѣ-
ніемъ Семіоны въ прежнемъ Брже-
ско-Куявскомъ Воеводствѣ.

Худзынскіе. Изъ нихъ Петръ
въ 1736 году владѣлъ имѣніемъ
Вержбица и Худзыно, въ прежнемъ
Плоцкомъ Воеводствѣ.

Войтѣхъ въ 1766 году купилъ
имѣніе Стршенёвку въ Варшавской
Землѣ.

Антонъ въ 1770 году владѣлъ
имѣніемъ Ястршембѣ въ Черской
Землѣ.

Черминскіе. Михаиль, Пол-
ковникъ Коронныхъ войскъ, сынъ
Өомы, Стольника Земли Добржин-
ской, въ 1762 году, продалъ имѣ-
ніе свое Росле въ прежнемъ Лэнчиц-
комъ Воеводствѣ.

Матвей, Староста Збышевскій,
въ 1766 году уступилъ сыну свое-
му Каетану имѣніе свое Добре,

zewnątrz zwróconemi. W szczy-
cie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Charczewscy. Z tych Włady-
sław, Kasztelan Słoński, w r. 1764
był Posłem na Sejm z Ziemi Prze-
myślskiej.

Cholewiccy. Mikołaj, w roku
1790 był właścicielem dóbr Siemio-
ny, w dawném Województwie Brze-
sko-Kujawskiem leżących.

Chudzyńscy. Piotr, w r. 1736
posiadał dobra Wierzbicę i Chudzyno,
w dawném Województwie Płockiem.

Wojciech, w roku 1766 nabył
dobra Strzeniówkę w Ziemi War-
szawskiej.

Antoni, w roku 1770 dziedziczył
dobra Jastrzębie w Ziemi Czerskiej.

Czermińscy. Michał, Pułko-
wnik wojsk Koronnych syn Tomasza
Stolnika Ziemi Dobrzyńskiej, w ro-
ku 1762 sprzedał dobra swoje Rośle
w dawném Województwie Łęczy-
kiem położone.

Maciej, Starosta Zbyszewski,
w roku 1766 dobra swoje Dobre,
inaczéj Duszoty nazwane, w Ziemi

иначе Душоты называемое, въ Землѣ Добржинской состоявшее.

Антонъ въ 1792 году былъ Коморникомъ Земли Добржинской.

Данишевскіе, въ прежнемъ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ осѣдлые.

Антонъ — Цедро Данишевскій въ 1748 году владѣлъ имѣніемъ Дзѣвчополе-Вельке.

Добросѣльскіе. Происходятъ отъ Станислава, который Сеймовымъ постановленіемъ 1658 года назначенъ былъ Депутатомъ на Радомскій Трибуналъ.

Гнѣвковскіе, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Войтѣхъ въ 1614 году владѣлъ тамъ имѣніемъ Рекле.

Каминскіе, происходящіе отъ Казимира, Коморника Земскаго Цѣхановскаго, который въ 1776 году купилъ имѣніе Тулишковъ и Гольчевъ въ Калишскомъ Воеводствѣ и Држевицу съ принадлежностями въ Сандомирскомъ.

Клечковскіе, изъ коихъ Флоріанъ въ 1756 году владѣлъ имѣніемъ Емелите въ Ломжинской Землѣ.

Иванъ и сынъ его Станиславъ въ 1770 году владѣли тамъ же земскимъ имѣніемъ Суско.

Dobrzyńskiej leżące, synowi swemu Kajetanowi ustąpił.

Antoni, w roku 1792 był Komornikiem Ziemi Dobrzyńskiej.

Daniszewscy. W dawném Województwie Brzesko-Kujawskiem. Antoni Cedro Daniszewski, w roku 1748 dobra Dziewczo-pole wielkie posiadał.

Dobrosielscy, pochodzący od Stanisława, który w roku 1658 przez Uchwałę Sejmową na Deputata do Trybunału Radomskiego, wyznaczony został.

Gniewkowscy, w dawném Województwie Sieradzkim osiedli. Z tych Wojciech w roku 1614 posiadał także dobra Rekle.

Kamieńscy, Kazmirz, Komornik Ziemi Ciechanowski, w roku 1776 nabył dobra Tuliszków i Goleczew, w dawném Województwie Kaliskim, tudzież dobra Drzewica z przyległościami, w dawném Województwie Sandomierskim leżące.

Klczkowscy. Floryan, w roku 1756 dobra Jemielite w Ziemi Łomżyńskiej posiadał.

Jan i syn jego Stanisław, w roku 1770 dziedziczyli także dobra Ziemskie Susko.

Котарскіе, водворившіеся въ прежнемъ Гнѣзненскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Михаилъ изъ-Кутарчина Котарскій въ 1788 году владѣль имѣніемъ Пршециславъ.

Крамковскіе, изъ коихъ Антонъ - Алоизій доказалъ дворянство свое въ Герольдіи Имперіи и на основаніи Указа Правительствующаго Сената 1837 года Октября 8 дня № 8,881, равно 27 статьи Положенія о дворянствѣ 1836 года, записанъ въ Дворянскія книги Царства Польскаго.

Квасеборскіе, родомъ изъ Вышгородской Земли. Изъ нихъ Оома въ 1763 году владѣль имѣніемъ Цыбулинко.

Милодровскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Щенный, Станиславъ, Мартынъ и Дмитрій, въ 1641 году, раздѣлили между собою имѣніе Сребрна и Вышины, доставшееся имъ послѣ отца ихъ Станислава.

Мочульскіе, въ прежнемъ Брестъ - Литовскомъ Воеводствѣ. Казиміръ и Терезія урожденная Заулицкая, супруги Мочульскіе, въ 1758 году уступили сыну своему Степану имѣніе Чернево-Мѣховиче и часть деревни Ультаи.

Котарscy, w dawném Województwie Gnieźnieńskim zamieszkali. Z tych Michał z Kutarczyna Kotarski, w roku 1788 dobra Przecisław dziedziczył.

Kramkowscy. Antoni Aloizy, udowadniał swoje Szlachectwo przed Heroldyą Cesarstwa Rosyjskiego i na zasadzie Ukazu Rządzącego Senatu z dnia 8 Października 1837 roku № 8,881 oraz w myśl Artykułu 27 Prawa o Szlachectwie z r. 1836 do Ksiąg Szlachty Królestwa Polskiego wpisany został.

Kwasieborscy, rodzina ta w Ziemi Wyszogrodzkiej zamieszkała. Z téj Tomasz, w roku 1765 dobra Cybulinko posiadał.

Miłodrowscy, w dawném Województwie Płockim osiedli. Z tych Szczesny, Stanisław, Marcin i Dymitry, odziedziczone po ojcu swym Stanisławie, dobra Srebrna i Wyszyny, pomiędzy sobą w roku 1641 podzielili.

Moczulscy, w dawném Województwie Brzesko - Litewskim. Kazmirz i Teressa z Zaulickich małżonkowie Moczulscy w roku 1758 dobra Czerniewo-Miechowicze i części we wsi Ultajach synowi swemu Stefanowi ustąpili.

Морачевскіе. Мартынь въ 1695 году владѣль въ Лэнчицкомъ Воеводствѣ имѣніемъ Пнево-венкше.

Яковъ въ 1751 году продалъ сыну своему Франциску имѣніе Собота съ принадлежностями въ Воеводствѣ Познанскомъ.

Лука, Чесниковичъ Лэнчицкій, въ 1758 году, купилъ имѣніе Бржозовка въ Равскомъ Воеводствѣ и половину деревни Папулицъ.

Обрембскіе, въ Закрочимской Землѣ. Мартынь въ 1722 году владѣль имѣніемъ Моры, иначе Обрембъ-Малый называемымъ

Въ Цѣхановской Землѣ, Андрей въ 1742 году владѣль имѣніемъ Таньскъ-Выдрживилькъ.

Антонъ же въ 1769 году владѣль имѣніемъ Тарковъ съ принадлежностями.

Папроцкіе, изъ коихъ Войтѣхъ владѣль въ Добржинской Землѣ имѣніемъ Папротки Пультынки, которое въ 1740 году оставилъ въ наслѣдство сыновьямъ своимъ Станиславу и Мартыну.

Павликовскіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Станиславъ, въ 1698 году былъ Регентомъ Радомскаго града.

Moraczewscy, w dawném Województwie Łęczyckім. Marcin, w roku 1695 był dziedzicem dóbr Pniewa większego.

Jakób, w roku 1751 dobra Sobota z przyległościami w dawném Województwie Poznańskim leżące. synowi swemu Franciszkowi sprzedał.

Łukasz, Cześnikowicz Łęczycki, w roku 1758 nabył w dawném Województwie Rawskim dobra Brzozówkę i połowę wsi Parulic.

Obreńscy. W Ziemi Zakroczymskiej. Marcin, w roku 1722 posiadał dobra Mory, inaczej Obrąb mały nazwane.

W Ziemi Ciechanowskiej Andrzej, w roku 1742 posiadał dobra Ziemskie Tańsk-Wydrzywilk zwane.

Antoni, w roku 1769 był dziedzicem dóbr Tarkowa z przyległościami.

Paprossy. Wojciech, posiadał w Ziemi Dobrzyńskiej dobra Paprotki Pultynki, które w roku 1740 synom swoim Stanisławowi i Marciniowi w spadku pozostawił.

Pawlikowscy, w dawném Województwie Sandomierskim. Stanisław, w roku 1698 był mianowany Rejentem Grodu Radomskiego.

Осицъ на-Павликовицахъ Павликовскій въ 1746 году владѣль имѣніемъ Нѣнковъ.

Пеншинскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Севастьянъ въ 1698 году былъ владѣльцемъ имѣнія Зглиницъ.

Роевскіе. Яковъ изъ-Роева Роевскій былъ Хорунжимъ Перновскимъ, а сынъ его Иванъ, послѣ 1729 года, владѣль имѣніемъ Собяновице въ Люблинскомъ Воеводствѣ.

Андрей Роевскій владѣль въ томъ же Воеводствѣ, въ 1740 году, имѣніемъ Мѣльна.

Соколовскіе, издавна въ Мазовіи осѣдлые. Станиславъ изъ-Соколова, Судья Ломжинскій, владѣль деревнею Соколово-Ксенжеполе, которое, по смерти его въ 1531 году, продали сыновья его: Оома, Станиславъ, Николай, Иванъ и Яковъ. Потомки сихъ послѣднихъ около 1570 года приняли отъ имѣнія Соколова прозваніе Соколовскихъ.

Тлуховскіе, въ Добржинской Землѣ, изъ коихъ Гаспарій въ 1604 году уступилъ сыну своему имѣніе Тлухово-венкше и мнѣйше.

Убыши. Станиславъ Михаилъ Убышъ въ 1674 году былъ Хорун-

Józef na Pawlikowicach Pawlikowski, w roku 1746, dziedziczył dobra Ziemskie Nienków.

Рęszyńscy. W dawném Województwie Płockiem, Sebastian, w roku 1698 był dziedzicem dóbr Zglinic.

Rojewscy. Z téj rodziny Jakób z Rojewa Rojewski, był Chorążym Parnawskim. Syn zaś jego Jan, po roku 1729 posiadał dobra Sobianowice w dawném Województwie Lubelskiem.

Andrzej, w tymże Województwie w roku 1740 wieś Mielna dziedziczył.

Sokołowscy, rodzina oddawna w Mazowszu osiadła. Z niej Stanisław z Sokołowa, Sędzia Łomżyński, dzierzył wieś Sokołowo-Księżepole; którą po śmierci tegoż w roku 1531 synowie jego: Tomasz, Stanisław, Mikołaj, Jan i Jakób sprzedali. Potomkowie tych, około roku 1570 przybrali od dóbr Sokołowa nazwisko rodzinne Sokołowskich.

Tłuchowscy, w Ziemi Dobrzyńskiej. Z tych Kasper, w r. 1604, ustąpił synowi swemu dobra Tłuchowo większe i mniejsze.

Ubyszowie. Stanisław i Michał Ubysz w roku 1674 Chorąży Ziemi

жимъ Земли Гостынской, а потомъ исправлялъ должность Подкоморія той Земли.

Станиславъ, Стольникъ Кіевскій, въ 1710 году владѣлъ имѣніемъ Бониславъ въ Плоцкомъ Воеводствѣ состоявшимъ, которое въ 1739 году подарилъ сыну своему Войтѣху.

Уминскіе. Изъ нихъ Казиміръ, Коморникъ Граничный Бржеско-Куявскій, въ 1746 году купилъ имѣніе Высоцинъ-венкшій и Высоцинекъ въ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ.

Доминикъ, въ 1787 году продалъ имѣніе свое Храбово-Лазево въ Плоцкомъ Воеводствѣ состоявшее.

Закроцкіе, въ Добржинской Землѣ, изъ коихъ Войтѣхъ Закроцкій въ 1740 году владѣлъ тамъ же Земскимъ имѣніемъ Годзишевы.

Гостыньскіей, рѣднѣе пиастоваѢ урззз Podkomorzego тѣже Ziemi.

Stanisław Ubysz, Stolnik Kijowski, od roku 1710 dziedziczył dobra Bonisław w dawném Województwie Płockim, które w roku 1739 synowi swemu Wojciechowi na własność ustąpił.

Umińscy. Kazimirz Komornik Graniczny Brzesko-Kujawski, w roku 1746 nabył dobra Wysocin większy i Wysocinek, w dawném Województwie Brzesko-Kujawskim.

Dominik, w roku 1787 sprzedał dobra swoje Chrabowo - Łazewo, w dawném Województwie Płockim leżące.

Zakroscy, w Ziemi Dobrzyńskiej. Wojciech Zakrocki, w roku 1740 dziedziczył tamże dobra Ziemskie Godziszewy.

ГЕРБЪ

ХОЛЕВА 2.

HERB

CHOLEWA 2.

Въ красномъ полѣ мечъ съ золотою рукояткою остреемъ вверхъ, между двумя скобами обращенными наружу. Въ наверхшѣ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Хлюдзинскіе, въ Ломжинской Землѣ осѣдлые, изъ коихъ Иванъ въ 1660 году купилъ тамъ же земское имѣніе Хлюдне-Бргеетна.

W polu czerwonym miecz z rękojeścią złotą ostrzem do góry, między dwiema klamrami na zewnątrz zwróconemi. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Chludzińscy, w Ziemi Łomżyńskiej. Jan w roku 1660 nabył tamże dobra Ziemskie Chludnie-Brzegetna.

ГЕРБЪ
ХОМОНТО.

HERB
СНОМАТО.

Въ серебряномъ полѣ хомуть, наось къ правому боку щита. Въ наверхъ шлема дворянская корона.

Употребляютъ его:

Орловскіе, происходящіе изъ прежней Прусской Провинціи. Изъ нихъ Антонъ въ 1773 году былъ Сеймовымъ Посломъ, а Матвей, Францискъ, Феликсъ, Осипъ, Михаилъ и Казиміръ, родные братья, въ 1766 году раздѣлили между собою имѣніе Плужница и Квятки, наслѣдованное ими въ Хелминскомъ Воеводствѣ, послѣ отца ихъ Ивана Орловскаго, Стольника Перновскаго.

Залѣскіе, изъ коихъ Андрей въ 1720 году купилъ имѣніе Рышки иначе Фальки называемое, въ тогдешнемъ Люблинскомъ Воеводствѣ.

W polu srebrném, chomąto skośnie ku prawemu boku tarczy. W szczycie hełmu sama korona szlachecka.

Używają go:

Orłowscy, z dawnéj prowincyi Pruskiéj pochodzący. Z tych Antoni, w roku 1773 był Posłem na Sejm; w roku zaś 1776 Mateusz, Franciszek, Feliks, Józef, Michał i Kazimierz, bracia rodzeni, podzielili się dobrami Płużnica i Kwiatki, w dawném Województwie Chełmińskim położonemi, a po ojcu ich Janie Orłowskim, Stolniku Parnawskim, pozostałemi.

Zalescy. W roku 1720 Andrzej Zaleski, nabył dobra Ryszki albo Falki nazwane, w dawném Województwie Lubelskim położone.

ГЕРБЪ

HERB

ХРЫНИЦКІЙ.

CHRYNICKI.

Въ красномъ полѣ серебряный опрокинутый крестъ, изъ котораго выходитъ вверхъ удка, съ двумя крючками. Въ наверхшѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его :

Хычевскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Николай въ 1704 году владѣлъ тамъ же имѣніемъ Оржешки и Хычево.

W polu czerwonym krzyż srebrny przewrócony, z krzyża wychodzi w górę węda podwójna. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go :

Chyczewscy, rodzina w dawnym Województwie Płockim zamieszkała. Z tej Mikołaj, w roku 1704 dobra Orzeszki i Chyczewo tamże dziedziczył.

ГЕРБЪ

ЦЪЛѢНТКОВА.

HERB

CIELĄTKOWA.

Въ голубомъ полѣ золотой полумѣсяцъ рогами вверхъ, съ золотыми при нихъ звѣздами; изъ подъ него выходитъ такой же полумѣсяцъ съ звѣздою, рогами вправо. Въ наверхъ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его :

Орлевскіе, жительствовавшіе въ прежнемъ Мазовецкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Осипъ изъ-Орлева на-Контахъ Орлевскій, Подстолій Черской Земли, въ 1764 году подписался на актъ избранія въ Короли Станислава Понятовскаго.

W polu niebieskiem złoty księżyc roгами do góry, przy rogach po jednej złotej gwiazdzie. Z niego wychodzi na dół pół takiegoż księżycy z gwiazdą w prawo. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go :

Orlewscy, w dawném Województwie Mazowieckim zamieszkali. Z tych Józef z Orlewa na Kątach Orlewski, Podstoli Ziemi Czerskiej, w roku 1764 elekcję Króla Stanisława Poniatońskiego podpisał.

ГЕРБЪ

ЦѢТРШЕВЪ.

HERB

CIETRZEW.

Въ красномъ полѣ тетеревъ, вправо. Въ наверхъ шлема золотой полумѣсяцъ рогами вверхъ; надъ нимъ двѣ золотыя же звѣзды вертикально.

Употребляютъ его:

Сикорскіе. Фамиліи этой Антонъ въ 1764 году владѣлъ имѣніемъ Шишино въ Калишскомъ Воеводствѣ. Теофилъ, Подчашій Венденскій, владѣлъ въ тогдашнемъ Иновлоцлавскомъ Воеводствѣ имѣніемъ Осьна, которое въ 1778 году промѣнялъ на имѣніе Куявскаго Капитула Седлиминъ, въ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ состоявшее. Викентій, около 1790 года, владѣлъ земскимъ имѣніемъ въ Мельницкой Землѣ, Людовикъ же въ 1792 году получилъ должность Подстоля Поморскаго.

W polu czerwonymъ cietrzew w prawo. W szczycie hełmu księżyc złoty roгами w górę; nad nim pionowo dwie także gwiazdy.

Używają go:

Sikorscy. Z rodziny téj Antoni, w roku 1764 dobra Szyszyno w dawném Województwie Kaliskimъ dziedziczył. Teofil, Podczaszy Wendencki, posiadał dobra Ośna zwane, w ówczesnymъ Województwie Inowłocławskimъ, które w roku 1778 zamienił z Kapitułą Kujawską, na dobra Siedlimin w Województwie Brzesko-Kujawskimъ leżące. Wincenty, około roku 1790 dobra ziemskie w dawnéj Ziemi Mielnickiej posiadał; Ludwik zaś w roku 1792 urząd Podstolego Pomorskiego otrzymał.

**ГЕРБЪ
ЦЪНЖОСИЛЬ.**

Въ щитѣ съ золотою окраиною, въ голубомъ полѣ серебряный треугольникъ, вершиною внизъ, съ такими же по угламъ звѣздами; надъ нимъ золотая пчела, а въ срединѣ его подобная какъ по угламъ звѣзда. Въ наверхъ шлема, за ножками золотого разомкнутаго циркуля, лебедь влѣво, а подъ лебедемъ двѣ лавровыя вѣтки между собою скрещенныя. Наметь голубой подложенный серебромъ.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ пожалованъ Войтѣху Лянге, за заслуги по управленію водяными сооруже- ніями въ краѣ,

**HERB
CIĘŻOSIŁ.**

Na tarczy ze skrajem złotym, w polu niebieskiem, srebrny trójkąt wierzchołkiem na dół, takież gwiazdami przy kątach zakończony; nad nim pszczoła złota, a w pośród niego podobnaż jak po kątach gwiazda. W szczycie hełmu po za ramionami roztwartego cyrkla złotego łabędź w lewo, pod łabędziem dwie gałęzie wawrzynu skośnie z sobą pokrzyżowane. Labry niebieskie srebrem podszyte.

Herb ten, wraz z dziedzicznym szlacheństwem, nadany został Wojciechowi Lange, za zasługi w kierowaniu budowami wodnemi w kraju,

Высочайшею грамотою Блаженныя памяти Государя Императора и Царя АЛЕКСАНДРА I, данною въ 7 день Октября 1816 года.

Dyplomem Wiekopomnej pamięci NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA ALEKSANDRA I z dnia 7 Października 1816 roku.

ГЕРБЪ

HERB

Ц Ё Л Е К Ъ .

С І О Љ Е К .

Въ серебряномъ полѣ, на лугу, красный телець, вправо. Въ наверхъ шлема такой же выходящій телець, вправо.

W polu srebrnym na murawie cielec czerwony, w prawo. W szczycie hełmu rół takiegoż cielca w prawo.

Употребляютъ его:

Używają go:

Бзицкіе, въ прежней Хелмской Землѣ осѣдлые. Изъ нихъ Бернардъ Бзицкій въ 1516 году купилъ у брата своего Ивана деревню Старе-Хойно.

Bzicczy, w dawniej Ziemi Chełmskiej osiedli. Z tych Bernard Bzicki, w roku 1516 nabył od brata swego Jana wieś Stare-Chojno nazwaną.

Хондзынскіе. Фамиліи этой Мартынь, въ 1742 году, владѣль имѣніемъ Хондзыно-Коски въ тогдашнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ. Иванъ Петровъ сынъ владѣль тамъ

Chądzyńscy. Z tej rodziny Marcini, w roku 1742 dobra Chądzyno-Koski w ówczesnym Województwie Płockim leżące posiadał. Jan po Piotrze, dziedziczył tamże w r. 1747

же имѣніемъ Зѣлѣминко и Хондзыно-Круше въ 1747 году. Иванъ Валеріановъ сынъ, Чесникъ Завкршенскій, въ 1763 году купилъ имѣніе Ходечекъ въ тогдашнемъ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ состоявшее; Матвей же въ 1784 году получилъ отъ Короля Станислава Августа мѣсто Скарбника Мщоновскаго.

Чарнолускіе, въ прежней Хелмской Землѣ. Изъ нихъ Войтѣхъ въ 1621 году исправлялъ должность Коморника Земскаго, а около 1639 года былъ Войскимъ Грабовецкимъ.

Глускіе, осѣдлые съ давнихъ временъ въ прежнемъ Люблинскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Викторинъ Глускій въ 1512 году владѣлъ имѣніемъ Глуско, Ковале и Волица.

Яцекъ, Чесникъ Ломжинскій, купилъ тамъ въ 1742 году, у брата своего ксендза Франциска, цѣлую деревню Глуско.

Гутовскіе. Александръ изъ Вылежина Гутовскій, иначе Вылежинскій, въ 1624 году владѣлъ имѣніемъ Яржембачъ въ Вѣлюнской Землѣ, которое продалъ въ 1624 году Дрошевскому.

Яковъ, въ 1733 году былъ Бургравомъ Гродскимъ Рожанскимъ и Маковскимъ.

добра Zielomiuko i Chądzyno-Krusze. Jan po Waleryanie, Cześnik Zawskrzeński, nabył w roku 1763 dobra Chodeczek, w dawném Województwie Brzesko-Kujawskiém położone. Maciej, w roku 1784 otrzymał od Króla Stanisława Augusta, urząd Skarbnika Mszczonowskiego.

Czarnołусcy, w dawnėj Ziemi Chełmskiej. Z tych Wojciech w roku 1621 sprawował urząd Komornika Ziemskiego, i tenże sam około roku 1639 był Wojskim Grabowieckim.

Глуscy, od najdawniejszych czasów w dawném Województwie Lubelskiém osiedli. Wiktoryn Głuski, w roku 1512 posiadał dobra Głusko, Kowale i Wolice.

Jacek, Cześnik Łomżyński, nabył tamże w roku 1742 od brata swego Księdza Franciszka całą wieś Głusko.

Gutowscy. Aleksander z Wyleżyna Gutowski albo Wyleżyński, w Ziemi Wieluńskiej dziedziczył dobra Jarzębacz, które w roku 1624 Droszewskiemu sprzedał.

Jakób, w roku 1733 był Burgrabią Grodzkim Rozańskim i Makowskim.

Осипъ на Гутахъ — Гутовскій, Скарбникъ Белзкій, въ 1764 году продалъ Сускому доставшееся ему по наслѣдству отъ дяди Франциска Скарбника Сохачевскаго имѣніе: Замосьце, Рабены, Мержеево-Запечне, Нагорки, Брыски, Янки и Лазы, въ Ломжинской Землѣ состоявшее.

Коморовскіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Станиславъ, Подчашій Подольскій, призванъ былъ на Сеймъ 1694 года собственноручнымъ письмомъ Короля Яна III Собѣскаго.

Корыцкіе, происходящіе изъ прежняго Подляскаго Воеводства. Фамиліи этой Гавріиль, Стольникъ Визскій, въ 1728 году владѣль имѣніемъ Неводница.

Мацѣвскіе. Происходятъ отъ Николая, бывшаго въ 1696 году Обознымъ Гродненскимъ и владѣльцемъ имѣнія Свислочь. Отъ него вывели свое дворянство родные братья Викторъ и Доминикъ Мацѣвскіе, первый въ Герольдіи Имперіи, а послѣдній въ Герольдіи Царства.

Мѣленцкіе, изъ коихъ Александръ, Мечниковичъ Веховскій, въ 1752 году купилъ у Хлѣбовскаго имѣніе Реклинъ, Карна и Олендры-Реклинскіе, въ тогдашнемъ Познанскомъ Воеводствѣ.

Józef na Gutach Gutowski, Skarbnik Belzki, dobra Zamoście, Rabędy, Mierzejewo-Zapieczne, Nagórki, Bryski, Janki i Łazy w Ziemi Łomżyńskiej położone, a po stryju swym Franciszku, Skarbniku Sochaczewskim, w spadku odziedziczone, w r. 1764 Suskiemu sprzedał.

Komorowscy, w dawném Województwie Sandomierskiém osiedli. Z tych Stanisław, Podczaszy Podolski, własnoręcznym listem Króla Jana III Sobieskiego, w roku 1694 na Sejm był wezwany.

Koryscy, pochodzą z dawnego Województwa Podlaskiego. Z téj rodziny Gabryel, Stolnik Wizki, do r. 1728 dobra Niewodnicę posiadał.

Maciejowscy. Pochodzą od Mikołaja w roku 1696 Oboźnego Grodzieńskiego i dziedzica dóbr Swisłocz. Od niego udowodnili swoje szlachectwo rodzeni bracia Wiktor i Dominik Maciejowscy, pierwszy przed Heroldyą Cesarstwa, ostatni przed Heroldyą Królestwa.

Miełeccy. Aleksander, Miecznikiewicz Wschowski, w roku 1752 nabył od Chlebowskiego dobra Reclin, Karnę i Olendry Reklińskie, w dawném Województwie Poznańskim leżące.

Пилецкіе. Изъ нихъ Осипъ купилъ въ 1793 году имѣніе Семоне и часть деревни Семонка въ Лэнчицкомъ Воеводствѣ.

Влостовскіе, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Лаврентій владѣль тамъ имѣніемъ Влосты-Ольшанки, которое въ 1646 г. подарилъ сыну своему Матвею.

Брониславъ владѣль тамъ же имѣніемъ Влосты, Плевки, Мыстки и Сршедница, которое по смерти его въ 1763 году раздѣлили между собою сыновья его Григорій, Тибурцій и Иванъ.

Другіе члены фамиліи сей жительствоваши въ прежнемъ Лэнчицкомъ Воеводствѣ, гдѣ Александръ Влостовскій въ 1731 году купилъ имѣніе Упале, Упаликъ и Яблонну.

Возницкіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Иванъ въ 1742 году купилъ имѣніе Цѣлково-Вельке.

Антонъ Святославовъ сынъ, въ 1764 году, владѣль имѣніемъ Возники; Антонъ же Ивановъ сынъ, Регентъ Гродскій Плоцкій, въ 1769 году купилъ имѣніе Залѣсье.

Зѣлинскіе, изъ коихъ Владиславъ прежде 1754 года владѣль имѣніемъ Марковице въ тогдашнемъ Калишскомъ Воеводствѣ.

Pileccy. Z téj rodziny Józef, nabył w roku 1793 dobra Siemonie i części na wsi Siemonce w Województwie Łęczyckim położone.

Włostowscy, w dawném Województwie Podlaskim osiedli. Wawrzyniec, posiadał tam dobra Włosty-Olszanę, które w roku 1646 synowi swemu Maciejowi na własność ustąpił.

Bronisław, w témże Województwie dziedziczył dobra Włosty, Plewki, Mystki i Szrednicę, które po jego śmierci synowie Grzegorz, Tyburcy i Jan w roku 1763 pomiędzy siebie rozdzielili.

Inni téj rodziny członkowie w dawném Województwie Łęczyckim osiedli, gdzie Aleksander Włostowski, nabył w r. 1731 dobra Upale, Upalik i Jabłonnę.

Woźniessy, w dawném Województwie Płockim. Z tych Jan, w roku 1742 dobra Ciołkowo-wielkie nabył.

Antoni, syn Świętosława, w roku 1764 posiadał wieś Woźniki.

Antoni syn Jana Woźnicki, Regent Grodzki Płocki, w roku 1769 dobra Zalesie nabył.

Zielińscy. Z téj rodziny Władysław, przed rokiem 1754 posiadał dobra Markowice, w dawném Województwie Kaliskim położone.

Желеховскіе, древняя фамилія въ Мазовіи осѣдлая. Святополкъ помѣщикъ на-Желиховѣ, Горжеѣвѣ и Любичкѣ, рыцарь временъ Болеслава Князя Краковскаго и Сандомирскаго, заключилъ съ нимъ въ 1284 году условіе о замѣнѣ нѣкоторыхъ обоюдныхъ помѣстьевъ, для удобнѣйшаго размѣщенія своихъ пасѣкъ. Потомокъ его Николай изъ Желихова, помѣщикъ, исходатайствовалъ у Короля Сигизмунда I въ 1519 году утвержденіе вышеупомянутаго условія.

Желенскіе, родомъ изъ прежняго Сандомирскаго Воеводства, гдѣ Михаилъ Желенскій, Чесникъ Ржечицкій, въ 1774 году купилъ деревню Пршевлока.

Жулинскіе, въ прежнемъ Краковскомъ Воеводствѣ осѣдлые, изъ коихъ Михаилъ изъ-Жулина-Цѣлекъ Жулинскій, Чесникъ Бускій, въ 1728 году купилъ имѣніе Марцинковице и Бѣдачовъ.

Жилинскіе, происходящіе отъ Матвея Жилинскаго, Обознаго Волковнскаго, которому Король Августъ III въ 1735 году пожаловалъ въ потомственное владѣніе фольваркъ Клусовщизну.

Żelechowscy, starożytna familia w Mazowszu osiadła. Z téj Świętopełk na Żelichowie, Gorzejowie i Lubiczku dziedzic, rycerz za Bolesława Księcia Krakowskiego i Sandomierskiego, w roku 1284 zrobił z tymże Księciem ugodę o zamianę niektórych z obu stron posiadłości, dla dogodniejszego swych pasiek pomieszczenia. Potomek jego Mikołaj z Żelichowa dziedzic, od Zygmunta I Króla Polskiego w r. 1519 zatwierdzenie powyższej ugody pozyskał.

Żeleńscy, ród swój z dawnego Województwa Sandomierskiego wywodzą. Michał Żeleński, Cześnik Rzezycki, nabył w roku 1774 wieś Przewłokę tamże leżącą.

Żulińscy, w dawném Województwie Krakowskiém osiedli. Michał z Żulina Ciołek-Żuliński, Cześnik Buski, w roku 1728 dobra Marcinowice i Biedaczów nabył.

Żylińscy, pochodzą od Mateusza Żylińskiego, Oboźnego Wołkowyskiego, któremu Król Polski August III w roku 1735 folwark Kłusowszczyznę na dziedzictwo nadał.

ГЕРБЪ

ЧЕРВНЯ.

HERB

CZERWNIA.

Въ красномъ полѣ стальной щитъ четвероугольный. Въ на-
вершьѣ шлема пять строусо-
выхъ перьевъ.

Употребляютъ его :

Червяковскіе, происходящіе
отъ Рафаила, который состоя съ
1780 года въ теченіе 17 лѣтъ Про-
фессоромъ Медицины, Хирургіи и
Повивальнаго искусства въ Краков-
скомъ Ягеллонскомъ Университетѣ,
пріобрѣлъ право на потомственное
дворянство, по силѣ привилегій да-
рованныхъ въ 1535 году Королемъ
Сигизмундомъ I, и Сеймоваго поста-
новленія 1793 года.

W polu czerwonymъ stalowa
tarcza czworoboczna. W szczycie
hełmu pięć piór strusich.

Używają go :

Czerwiakowscy, pochodzący
od Rafała, który od roku 1780 będąc
przez lat 17 Proffessoreмъ Medycyny,
Chirurgii i Akuszeryi, w Uniwersy-
tecie Jagiellońskimъ w Krakowie, z mo-
cy przywilejów z roku 1535 Króla
Zygmunta I i Uchwały Sejmowéj
z roku 1793, nabył prawa do szla-
chectwa dziedzicznego.

ГЕРБЪ
Ч О Х Р О Н Ъ.

Въ щитѣ увѣнчанномъ дворянскою короною, въ серебряномъ полѣ красное стропило между тремя кабаньими головами, обращенными вправо. Надъ короною, на черной съ серебромъ перекладинѣ, конь бѣлый влѣво. Въ опорахъ, двѣ бѣлыя борзья собаки на сворахъ. Подъ щитомъ девизъ: Virtute et labore.

Употребляютъ его:

Чохроны, въ прежнемъ Познанскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Станиславъ Чохонъ въ 1694 году владѣль имѣніемъ Пунино въ Косцянскомъ Повѣтѣ.

HERB
C Z O C H R O N.

Na tarczy koroną szlachecką przykrytą, w polu srebrnym krowek czerwona, pomiędzy trzema głowami dziczemi obróconemi w prawo; nad koroną, na podstawie na przemian czarnej i srebrnej, koń biały w prawo. W pobocznicach: dwa charty białe na smyczach. Pod tarczą godło: „Virtute et labore“.

Używają go:

Czochronowie, w dawnym Województwie Poznańskim, Stanisław Czochron, w roku 1594 wieś Punino w Powiecie Kościańskim posiadał.

ГЕРБЪ
ДАНГЕЛЬ.

HERB
DANGIEL.

Въ зеленомъ полѣ овальный серебряный щитъ, съ серебрянымъ же поясомъ, на которомъ два виноградные листа. Въ наверхшѣ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его :

Дангели. Родоначальникъ ихъ Оома-Михаилъ Дангель, за оказанныя въ краѣ заслуги, возведенъ въ 1792 году Королемъ Станиславомъ Августомъ въ потомственное дворянство, и получилъ на оное дипломъ съ вышеописаннымъ гербомъ.

W polu zieloném owalna tarcza srebrna, na téj na takimże pasie dwa liście winne. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go :

Danglowie. Jeden z członków téj rodziny Tomasz-Michał Dangel, za zasługi dla kraju, przez Stanisława Augusta Króla Polskiego do godności szlacheckiej wyniesiony, w r. 1792 Dyplom z herbem powyższym otrzymał.

ГЕРБЪ
ДАНГЕЛЬ 2.

HERB
DANGIEL 2.

Въ зеленомъ полѣ серебряный поясъ, на которомъ два золотые виноградные листа, верхушками одинъ къ другому. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Данѣлецкіе, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ осѣдлые, изъ коихъ Оома въ 1771 году былъ полнымъ владѣльцемъ имѣнія Пукаржевъ, Пержаки и Мосты.

W polu zieloném na pasie srebrnym, dwa liście winne złote wierzchołkami ku sobie zwrócone. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Danieleccy, rodzina w dawném Województwie Sieradzkiém zamieszkała. Z téj Tomasz, w roku 1771 dobra Pukarzew, Pierzaki i Mосты, prawem zupełnej własności posiadał.

ГЕРБЪ

ДОМБРОВА.

HERB

DĄBROWA.

Въ голубомъ полѣ серебряная подкова, на ребрѣ которой золотой орденскій крестъ; отъ шиповъ ея выходятъ такіе же два креста паружу, косвенно вверхъ. Въ наверхъ шлема коршунье правое крыло, пронзенное стрѣлою влѣво.

Употребляютъ его :

Будзинскіе, изъ коихъ Францискъ въ 1650 году владѣлъ имѣніемъ Пнѣвко-Климонтове въ Лэнчицкомъ Воеводствѣ; Павелъ же въ 1687 году былъ Коморникомъ Земли Маковской.

Дамѣнцкіе, въ Закрочимской Землѣ. Изъ нихъ Войтѣхъ въ 1701 году владѣлъ имѣніемъ Чайки.

W polu niebieskiem, na barku podkowy srebrnej krzyż złoty kawalerski i także dwa krzyże u dołu z ocelów na zewnątrz, skośnie ku górze wychodzące. W szczycie hełmu skrzydło sępie prawe, strzałą w lewo przeszyte.

Używają go :

Budzyńscy, z których Franciszek, w roku 1650 posiadał dobra Pniewko-Klimontowe w Województwie Łęczyckim. Paweł w roku 1687 był Komornikiem Ziemi Makowskiej.

Damięscy, w Ziemi Zakroczymskiej. Z tych Wojciech, w r. 1701 dobra Czajki dziedziczył.

Домбровскіе. Петръ, Ловчій Брацлавскій, въ 1655 году назначенъ былъ на Сеймѣ изъ Посольской Палаты Депутатомъ въ Комиссію учрежденную для усмиренія Украины. Станиславъ, возведенъ въ дворянство за военныя заслуги Сеймовымъ постановленіемъ 1676 года. Изъ той же фамиліи, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ осѣдлые: Петръ, владѣль въ 1617 году имѣніемъ Вноры, Воля, Пажохи и Вихи; Яковъ, въ 1701 году, продалъ Павлу Домбровскому имѣніе свое Домброва-Камень; Иванъ, въ 1702 году, владѣль имѣніемъ Краево-Бяле; Францискъ и Осипъ владѣли имѣніемъ Домброва, Двораки, Серафиды и Каски съ принадлежностями, которое въ 1715 году продали Ивану Домбровскому. Иванъ, оставилъ въ наслѣдство сыновьямъ своимъ Валентину и Михаилу имѣніе: Домброва, Творки, Соболево и Домброва-Волька-Бернатовская, которое они раздѣлили между собою въ 1744 г.

Изъ водворившихся въ Закрочимской Землѣ: Андрей, въ 1727 году, владѣль имѣніемъ Виляны. Въ Черской Землѣ: Игнатій, въ 1749 году, владѣль имѣніемъ Камѣнки.

Въ Рожанской Землѣ: Войтѣхъ въ 1757 году уступилъ сыну

Дąbrowscy. Piotr Łowczy Braclawski w roku 1655 przez Stany Sejmowe wyznaczony był z Koła Poselskiego, na Deputata do Kommissyi, dla uspokojenia Ukrainy ustanowionej. Stanisław, przez Uchwałę Sejmową z r. 1676, za zasługi w zawo-dzie wojskowym, do godności szlacheckiej wyniesiony został. Z rodziny Dąbrowskich w dawném Województwie Podlaskiem rozrodzonej: Piotr w roku 1617 dziedziczył dobra ziemskie Wnory, Wola, Pażochy i Wichy. Jakób w roku 1701, sprzedał dobra swoje Dąbrowa-Kamień Pawłowi Dąbrowskiemu. Jan, w roku 1702 dobra Krajowo-białe posiadał. Franciszek i Józef, byli dziedzicami dóbr Dąbrowa, Dworaki, Serafidy i Kaski z przyległościami, które w roku 1715 Janowi Dąbrowskiemu na własność ustąpili. Jan, pozosta-wił w spadku synom swoim Walentemu i Michałowi dobra Dąbrowę, Tworki, Sobołewo i Dąbrowę-Wolkę-Bernatowską, któremi się ciż synowie w roku 1744 podzielili.

W Ziemi Zakroczymskiej: Andrzej Dąbrowski, w roku 1727, dobra Willany posiadał. Ignacy, w roku 1749 był dziedzicem dóbr Kamionki w Ziemi Czerskiej.

W Ziemi Rożańskiej Wojeiech, w roku 1757 dobra Dąbrówkę i Soję

своему Андрею имѣніе Домбровка и Сое.

Домбровичи, въ прежнемъ Троцкомъ Воеводствѣ, изъ коихъ Гаспарій Домбровичъ владѣлъ имѣніемъ Буда, которое по смерти его продали сыновья его Андрей и Францискъ.

Яблонскіе. Станиславъ, Коморникъ Бѣльской Земли, въ 1658 году владѣлъ имѣніемъ Яблонь-Домброва съ принадлежностями и Добки, въ Подляскомъ Воеводствѣ состоявшимъ;—Рафаиль оставилъ въ наследство сыновьямъ своимъ Ивану и Давиду купленное имъ въ 1719 году въ Воеводствахъ Троцкомъ и Виленскомъ имѣніе Ковлопаны иначе Меляховиче называемое, и фольваркъ Козакляры.

Караси. Казиміръ Карась, Кастилянъ Визскій, въ 1773 году пожалованъ орденомъ Бѣлаго Орла.

Карасинскіе, изъ коихъ Францискъ въ 1747 году исправлялъ должность Субдеlegates Радомскаго Грода. Павелъ, въ 1769 году, владѣлъ земскимъ имѣніемъ въ Дрогичинской Землѣ.

Карнѣвскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Михаилъ на-Карнѣвѣ Карнѣв-

synowi swemu Andrzejowi na własność ustąpił.

Dąbrowiczowie, w dawném Województwie Trockiém. Kasper Dąbrowicz posiadał dobra Bude, które w roku 1744 po jego śmierci synowie Andrzej i Franciszek sprzedali.

Jabłońscy. Stanisław, Komornik Ziemi Bielskiej, w roku 1658 dziedziczył dobra Jabłoń-Dąbrowa z przyległościami, Dobki, w Województwie Podlaskiém. Rafał nabył w roku 1719 dobra Kowłopany, inaczej Melachowicze zwane, oraz folwark Kozaklary w Województwach Trockiém i Wileńskiem leżące, w spadku synom swoim Janowi i Dawidowi pozostawił.

Karaś. Z téj rodziny Kazimirz Karaś, Kasztelan Wizki, w r. 1773 był ozdobiony orderem Orła Białego.

Karasińscy. Franciszek w roku 1747 urząd Subdelegata Grodu Radomskiego sprawował. Paweł, w roku 1769 posiadał w Ziemi Drohickej dobra ziemskie.

Karniewscy, w dawném Województwie Płockiém. Z tych Michał na Karniewie Karniewski, Wojski

скій, Войскій Земли Рожанской, въ 1753 г. уступилъ сыну своему Казимиру деревню Карнѣвъ-Тлусенице.

Другой Казимиръ Адамовъ сынъ Карнѣвскій, въ 1757 году, владѣль имѣніемъ Карнѣво и Яртулы. Панкратій, владѣя съ 1768 года имѣніемъ Новавесъ, Піончинъ и частью деревни Данишева, подарилъ оное въ 1804 г. сыну своему Викентію.

Лясковскіе. Сягизмундъ, сынъ Станислава Ляковского, Воеводы Плоцкаго, въ 1667 году продалъ въ Бѣльской Землѣ имѣніе свое Тыборы-Камѣнка, Жулавка, Вулька, Тыборы-Ольшево и Хощовка съ принадлежностями, а въ 1680 году купилъ въ Замбровскомъ Повѣтѣ имѣніе Вѣржбово-Замбржице; Станиславъ же въ 1789 году владѣль имѣніемъ Ляковецъ и Обидзино въ Ломжинской Землѣ.

Лѣбковскіе, изъ коихъ Осипъ въ 1713 году владѣль имѣніемъ Вержбица-Яцьки въ Плоцкомъ Воеводствѣ. Яковъ, Войскій Ржечицкій, въ 1767 году владѣль имѣніемъ Мѣшки, Бардуны, Пернаки и Руськи въ Цѣхановской Землѣ.

Лоси. Мартынъ изъ-Гродкова Лось, Подсѣдокъ Земли Львовской, въ 1768 году купилъ имѣніе Задаровъ и Красѣвъ въ Галицкой Землѣ.

Ziemi Rożańskiej w roku 1753 wieś Karniewo-Tłusienice, synowi swemu Kaźmirzowi ustąpił.

Inny Kaźmirz Karniewski syn Adama, w roku 1757 dobra Karniewo i Jarłuty dziedziczył. Pankracy od r. 1768 posiadając dobra Nowawieś, Piączyn i części na wsi Daniszewie, takowe w r. 1804 synowi swemu Wincentemu na własność oddał.

Laskowscy. Zygmunt syn Stanisława Laskowskiego, Wojewody Płockiego, w roku 1667 dobra swoje w Ziemi Bielskiej Tybory-Kamionka, Żuławka, Wólka, Tybory-Olszewo i Choszczówka z przyległościami sprzedał, a w roku 1680 nabył dobra Wierzbowo-Zambrzyce w Powiecie Zambrowskim. Stanisław zaś w r. 1789 dobra, Laskowiec i Obidzino w Ziemi Łomżyńskiej dziedziczył.

Łebkowscy. Józef w r. 1713 posiadał dobra Wierzbica-Jacki, w Województwie Płockim. Jakób Łebkowski Wojski Rzeczycki, w r. 1767, posiadał dobra Mieszki Barduny, Pernaki i Ruški w Ziemi Ciecchanowskiej.

Łoś. Marcin z Grodkowa Łoś, Podśedek Ziemi Lwowskiej, w roku 1768 nabył dobra Zadarów i Krasiejów w Ziemi Halickiej.

Млодзяновскіе, въ Цѣхановской Землѣ. Александръ, въ 1761 году, владѣль деревнею Волька-Ланенца, а Станиславъ, Судья Гродскій Цѣхановскій, имѣніемъ Пилитово въ 1774 году.

Моравскіе. Изъ нихъ Валентинъ въ 1719 году былъ владѣльцемъ имѣнія Лады въ Закрочимской Землѣ. Матвей въ 1726 году владѣль имѣніемъ Моравске-Чахи въ Нурской Землѣ. Семень, прежде 1734 года, оставилъ въ наслѣдство сыновьямъ своимъ Варѳоломею и Осипу имѣніе Моравы-Ляски въ Цѣхановской Землѣ. Оома, въ 1783 году, былъ Бургравомъ Нурскаго Грода.

Муравскіе, въ Нурской Землѣ, изъ коихъ Оома въ 1728 году владѣль имѣніемъ Шульборже.

Поржицкіе, въ Цѣхановской Землѣ. Войтѣхъ въ 1787 году былъ владѣльцемъ имѣнія Гонсечина.

Ростковскіе, въ прежнемъ Калишскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Оома, въ 1687 году, продалъ имѣніе свое Славосево. Мартынь и Михаилъ, родные братья, продали въ 1701 году имѣніе, наслѣдованное ими въ Брянскомъ Повѣтѣ, послѣ отца ихъ Семена. Оома, въ 1723 году, владѣль

Млодзianowscy, w Ziemi Ciechanowskiéj. Aleksander, w roku 1761 wieś Wólkę Łanięcą, a Stanisław, Sędzia Grodzki Ciechanowski, do r. 1774 dobra Pilitowo posiadał.

Morawscy. Walenty, w roku 1719 był dziedzicem dóbr Łady w Ziemi Zakroczymskiéj. Maciej, w r. 1726 dobra Morawskie-Czachy w Ziemi Nurskiéj dziedziczył. Szymon, dobra Morawy-Laski w Ziemi Ciechanowskiéj, synom swoim Bartłomiejowi i Józefowi przed rokiem 1734 w spadku pozostawił. Tomasz, w roku 1783 był Burgrabią Grodu Nurskiego.

Murawscy, w Ziemi Nurskiéj. Tomasz, w roku 1728 dobra Szulborze posiadał.

Porzyccy, w Ziemi Ciechanowskiéj. Wojciech, był w roku 1787 dziedzicem dóbr Gąseczyna.

Rostkowscy, w dawném Wójewództwie Kaliskiém. Z tych Tomasz, w roku 1687 dobra swoje Sławoszewo sprzedał. Marcin i Michał, bracia rodzeni, odziedziczone po ojcu swym Szymonie, dobra Ziemskie w dawném Powiecie Brańskim leżące, w roku 1701 sprzedali. Tomasz,

въ Закрочимской Землѣ имѣніемъ Ростки-Мале.

Изъ поселившихся въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ: Яковъ, въ 1729 году владѣлъ имѣніемъ Недрожь-Старый, а Иванъ въ 1732 г. имѣніемъ Здзяръ-вельки и Здзяръ-малый съ деревнею Лопатки.

Въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ: Карлъ, Ловчій Смоленскій, въ 1763 году купилъ деревню Примусова-воля. Феликянъ, Скарбникъ Городельскій и Староста Копайгородскій, въ 1764 году былъ Сеймовымъ Посломъ Белзскаго Воеводства. Войтѣхъ изъ-Кульшанъ Ростковскій, Подсудокъ Земли Визской, оставилъ тамъ-же въ наслѣдство сыну своему Оомѣ имѣніе Высоке, которое послѣдній продалъ въ 1769 году.

Ржеховскіе, въ Рожанской Землѣ, изъ коихъ Адамъ, Жупникъ той Земли, въ 1774 году владѣлъ имѣніемъ Ржехово и Залесѣ-вельке.

Сѣршпутовскіе, въ прежней Ломжинской Землѣ осѣдлые. Адамъ-Егоръ изъ-Сѣршпутова Сѣршпутовскій, Подстароста Гродскій Ломжинскій, въ 1639 году купилъ имѣніе Пончиковизна, Богущице и Смлодово съ принадлежностями, а сынъ его Иванъ продалъ Смлодово въ 1661 году. Адамъ изъ-Сѣршпутова Сѣрш-

въ 1723 году былъ posiadaczem dóbr Rostki-małe w Ziemi Zakroczymskiej.

W dawném Województwie Płockiem: Jakób, w roku 1729 dobra Niedroż-stary, a Jan w roku 1732, dobra Zdziar-wielki i Zdziar-mały, oraz wieś Łopatki posiadali.

W dawném Województwie Sandomierskiem: Karól Rostkowski, Łowczy Smoleński, w roku 1763 wieś Prymusową-Wolę nabył. Felicyan, Skarbnik Horodelski i Starosta Kopajgrodzki, w roku 1764 był Posłem na Sejm z Województwa Bełzkiego. Wojciech z Kulszan Rostkowski, Podsędek Ziemi Wizkiej, pozostawił w spadku synowi swemu Tomaszowi, dobra Wysokie tamże leżące, które tenże w roku 1769 sprzedał.

Rzechowscy, w Ziemi Rożańskiej. Z tych Adam, Żupnik téjże Ziemi, w roku 1774 dobra Rzechowo i Zalesie-wielkie posiadał.

Sierzputowscy, w dawnéj Ziemi Łomżyńskiej osiedli. Adam Jerzy z Sierzputowa Sierzputowski, Podstarosta Grodzki Łomżyński, w roku 1639 nabył dobra Pączkowiznę, Boguszyce i Smłodowo z przyległościami, z których dobra Smłodowo syn jego Jan Sierzputowski, w r. 1661 sprzedał. Adam także z Sierzputowa

путовскій въ 1727 году владѣль имѣніемъ Ромашки.

Жельковскіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ поселившіеся. Изъ нихъ Максимъ изъ-Домбровыхъ-Желекъ-Жельковскій, Вицесгерентъ Гродскій Стенжицкій, въ 1740 году купилъ имѣніе Высоке и Загоржице.

Sierzputowski, w roku 1727 dobra Romaszki posiadał.

Żelkowscy, w dawném Województwie Sandomierskiém. Z tych Maksym z Dąbrowych Żelek Żelkowski, Vicesgerent Grodzki Stężycki, w roku 1740 dobra Wysokie i Zagórzyce nabył.

ГЕРБЪ

ДОМБРОВА 2.

HERB

DAWBROWA 2.

Въ щитѣ тѣ же изображенія, какія въ Домбровѣ первообразной, съ тою разницею, что подкова краснаго цвѣта; въ наверхъ же шлема, пять черныхъ строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Табенцкіе, въ прежнемъ Белзскомъ Воеводствѣ осѣдлые, изъ коихъ Николай Карлъ Юрчикъ-Та-

W tarczy te same godła jak w pierwotnym herbie Dąbrowa z tą odmianą: że podkowa jest czerwona; w szczycie zaś hełmu pięć piór strusich czarnych.

Używają go:

Tabęccy, w dawném Województwie Belzkiém. Z téj rodziny Mikołaj-Karól Jurczyk-Tabęcki, Skar-

бенцкій, Скарбникъ Черниговскій, въ 1766 году купилъ имѣніе Гутка-Стара-Зелена.

bnik Czernichowski, w roku 1766 nabył dobra ziemskie Hutka-stara-zielona.

ГЕРБЪ

HERB

ДОМБРОВСКІЙ.

DĄBROWSKI.

Въ красномъ полѣ дѣвица въ бѣлой одеждѣ, съ распущенными волосами и въ золотой коронѣ, трубящая въ двѣ золотыя трубы на обѣ стороны. Въ наверхъ шлема подобная же выходящая дѣва, между двухъ золотыхъ трубъ, за которыя она держится руками.

Употребляютъ его :

Домбровскіе, изъ коихъ Матвей въ 1727 году исправлялъ должность Субдеlegates Лянчицкаго Грода. Осипъ Домбровскій, Войскій Иновлоцлавскій, въ 1753 году дядѣль имѣніемъ Вольне въ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ.

W polu czerwonym, panna w białej szacie z rozpuszczonym warkoczem i koroną złotą na głowie, dmąca we dwie trąby złote na prawo i lewo tarczy. W szczycie hełmu panna podobnie ubrana, między dwiema złotymi trąbami i tych się rękami trzymająca.

Używają go :

Dąbrowscy. Z téj rodziny Maciej, w roku 1727, urząd Subdelegata Grodu Łęczyckiego sprawował. Józef Dąbrowski, Wojski Inowłocławski, w roku 1753 dobra Wólne, w dawném Województwie Brzesko-Kujawskiem leżące, posiadał.

Тѣмъ же гербомъ пользуются еще Домбровскіе происходящіе отъ Станислава, который за военныя заслуги возведенъ въ дворянство въ 1676 году Королемъ Польскимъ Яномъ III Собѣскимъ.

Tym samym herbem pieczętują się również Dąbrowscy, pochodzący od Stanisława, którego nagradzając za waleczność i męstwo, Jan III Sobieski Król Polski, w roku 1676 do godności szlacheckiej wyniósł.

ГЕРБЪ
ДЕБОЛИ.

HERB
DEBOLI.

Въ серебряномъ полѣ два льва, другъ къ другу обращенные, держатъ церковный подсвѣчникъ. Надъ щитомъ дворянская корона.

W polu srebrném dwa lwy ku sobie zwrócone trzymające świecznik kościelny. Nad tarczą sama szlachecka korona.

Употребляютъ его :

Деболи, вышедшіе изъ Франціи во время царствованія Яна-Казимира и сопричисленные къ польскому дворянству, съ переменною фамиліи *de Beaulieu* въ Деболи. Изъ нихъ многіе въ послѣдствіи исправляли разныя должности. Августинъ Деболи, въ 1787 году, былъ Посломъ и Полномочнымъ Министромъ Рѣчи Посполитой при Императорско-Россійскомъ Дворѣ, и въ томъ-же году

Уżywają go :

Deboli, rodzina pochodząca z Francyi, za panowania Króla Jana Kazmirza w Polsce osiadła, i tu do przywilejów szlactwa przypuszczona; przyczém pierwotne nazwisko De Beaulieu, na Deboli przemieniła. Członkowie téj rodziny w następnych czasach różne urzędy w kraju piastowali. Augustyn Deboli, był w roku 1787 Posłem i Ministrem Pełnomocnym Rzeczypospolitéj przy Dworze

награжденъ орденомъ Бѣлаго Орла; Оома же, Хорунжій Любачевскій, въ 1792 году получилъ орденъ Св. Станислава.

Cesarsko-Rossyjskim, i w tymże roku orderem Orła Białego zaszczycony. Tomasz, Chorąży Lubaczowski, w r. 1792 ozdoby orderu Śgo Stanisława otrzymał.

ГЕРБЪ

HERB

ДЕМБНО.

DĘBNO.

Въ красномъ полѣ серебряный крестъ, подъ лѣвымъ концемъ котораго серебряный же знакъ W, какъ въ гербѣ Габданкъ. Въ наверхъ шлема золотой лучезарный крестъ, между двухъ буйволовоу роговъ.

W polu czerwonymъ krzyżъ srebrny; pod lewymъ ramieniemъ krzyża znakъ W także srebrny jak w herbie Habdank. W szczycie hełmu złoty krzyżъ promienisty między dwoma bawolemi rogami.

Употребляютъ его:

Używają go:

Бочарскіе, изъ коихъ Иванъ Андреевъ сынъ владѣлъ имѣніемъ Точекъ въ прежнемъ Кіевскомъ Воеводствѣ.

Boczarscy. Jan syn Andrzeja Boczarski, posiadał wieś Toczek w dawnymъ Województwie Kijowskimъ.

Чайковскіе, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ

Czajkowscy, w dawnymъ Województwie Podlaskimъ. Z téj rodzi-

нихъ Оома владѣлъ имѣніемъ Чайки, Рошки-Хрщоны и Рошки-Трояны.

Кршижановскіе, большею частию въ Землѣ Добржинской осѣдлые, изъ коихъ Михаилъ, Валентинъ, Игнатій и Францискъ, родные братья, въ 1766 году раздѣлили между собою деревню Брудзень, полученную ими въ наслѣдство отъ отца Франциска.

Потворовскіе, въ прежнемъ Познанскомъ Воеводствѣ водворившіеся. Александръ и Андрей, родные братья, изъ Рѣнна Потворовскіе, въ 1753 году, раздѣлили между собою имѣніе Чарлеево и Бѣлево, наслѣдованное ими отъ отца Ивана.

Позовскіе, въ прежнемъ Краковскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Иванъ изъ-Позова Позовскій въ 1686 году владѣлъ имѣніемъ Далеховы.

Сулимовскіе, жительствовавшие въ Великомъ Княжествѣ Литовскомъ. Казиміръ въ 1786 году былъ Ротмистромъ Стародубовскаго Повѣта.

ny Tomasz, był dziedzicem dóbr Czajki, Roszki-Chrzcony i Roszki-Trojany zwanych.

Krzyżanowscy. Członkowie téj rodziny powiększej części osiedli byli w Ziemi Dobrzyńskiej. Z tych Michał, Walenty, Ignacy i Franciszek bracia rodzeni, odziedziczoną po ojcu Franciszku wieś Brudzeń w roku 1766 pomiędzy sobą rozdzielili.

Potworowscy, rodzina w dawném Województwie Poznańskim zamieszkała. Z niéj Aleksander i Andrzej z Sienna Potworowscy, bracia rodzeni, w roku 1753 podzielili się dobrami Czarlejewo i Bielewo po ojcu Janie na nich spadłemi.

Pozowscy, w dawném Województwie Krakowskiém. Z tych: Jan z Pozowa Pozowski, w roku 1686 był posiadaczem wsi Dalechowy.

Sulimowscy, w dawném Wielkiém Księstwie Litewskiém. Kazimirz, w roku 1786 był Rotmistrem Powiatu Starodubowskiego.

ГЕРБЪ

ДОЛИВА.

HERB

DOLIWA.

Въ голубомъ полѣ, три розы на серебряной полосѣ, вправо. Въ наверхъ шлема, между двухъ слоновыхъ хоботовъ, такія же три розы, вертикально.

Употребляютъ его:

Бадовскіе, въ прежней Ломжинской Землѣ осѣдлые. Игнатій, Подчасій Поморскій, въ 1772 году купилъ имѣніе Сендзивуе-Пронтникъ.

Бобровницкіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Богуславъ на Бобровникахъ Бобровницкій, Староста Пршедборскій, владѣлъ значительными помѣстьями, каковы: Коморники, Ржевущице, Рудка, Воля-Лапчина, Воля-Мровина, Добромѣржъ венкшій и Добромѣржъ мѣйшій, Бобровники,

W polu niebieskiem, trzy róże na wstędze srebrnej, w prawo. W szczycie hełmu pomiędzy dwiema trąbami, trzy także róże jedna nad drugą.

Używają go:

Badowscy, w dawniej Ziemi Łomżyńskiej osiedli. Z tych Ignacy, Podczaszy Pomorski, w roku 1772 dobra Sędziwuje-Prątnik nabywał.

Bobrowniccy, w dawnym Województwie Sandomierskim. Z tych Bogusław na Bobrownikach Bobrownicki, Starosta Przedborski, posiadał znaczne dobra, jako to: Komorniki, Rzewuszyce, Rudkę, Wolę-Łapczyną i Wolę-Mrowiną. Dobromierz większy i mniejszy, Bobrowniki z Wolą Bobrownicką, Iwlę,

Воля-Бобровницка, Ивля, Херова и Глуце. Это имѣніе въ 1736 г., по смерти его, раздѣлили между собою сыновья его: Иванъ Староста Пршедборскій, Александръ Хорунжій Брацлавскій и Степанъ.

Бржезинскіе, изъ коихъ Войтѣхъ изъ-Бржезинъ Бржезинскій въ 1684 году владѣль имѣніемъ Вуржне, въ Сандомирскомъ Воеводствѣ.

Цѣлескіе. Францискъ изъ-Цѣлешинка Цѣлескій, Хорунжій Лифляндскій, въ 1758 году, продалъ имѣніе свое Брохновко, въ Хелмскомъ Воеводствѣ состоявшее.

Добровольскіе. Фамиліи этой Францискъ возведенъ въ дворянство Постановленіемъ Варшавскаго Сейма въ 1775 году.

Доливы, изъ коихъ Гаспарій Долива, Подсудокъ Земли Визской, въ 1782 году былъ Сеймовымъ Посломъ и на Сеймѣ избранъ въ Судьи.

Фальковскіе, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ осѣдлые, изъ коихъ Станиславъ въ 1704 году владѣль имѣніемъ Горново-Валки и частями Хорощова и Любѣкъ; а Ансельмъ въ 1724 году владѣль имѣніемъ: Вышковъ, Лубиць, Сціоновъ и Воцьковъ.

Черowę и Глуце; ктѣре то добра по смерти оца, synowie: Jan, Starosta Przedborski, Aleksander Chorąży Braclawski i Stefan, w roku 1736 pomiędzy siebie rozdzielili.

Brzezińscy. Z téj rodziny Wojciech z Brzezin Brzeziński, w r. 1684 dobra Wyrznę, w Województwie Sandomierskiem posiadał.

Cielescy. Franciszek z Cielezynka Cieleski, Chorąży Inflantski, w r. 1758 dobra własne Brochnówko w Województwie Chełmińskiem leżące, sprzedał.

Dobrowolscy. Z téj rodziny Franciszek Dobrowolski, Uchwałą Sejmu Warszawskiego w r. 1775 do równości z szlachtą przypuszczonym został.

Doliwy. Z téj rodziny Kasper Doliwa, Podśudek Ziemi Wizkiéj, Poseł na Sejm, w r. 1782 na tymże Sejmie był Sędzią obrany.

Falkowscy, w dawném Województwie Podlaskiem osiedli. Z tych Stanisław, w roku 1704 posiadał dobra Hornowo-Wałki z częściami na Choroszczowie i Lubiejkach. Анзельм, w roku 1724 był właścicielem dóbr Wyszków, Łubie, Scionów i Woćków.

Глэмбоцкіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ и въ Куявахъ осѣдлые. Изъ нихъ Самуиль изъ-Глэмбокаго Глэмбоцкій, Войскій Бржеско-Куявскій, въ 1743 году купилъ имѣніе Загаёвъ и Котковъ.

Гойскіе, изъ коихъ Адамъ-Михаилъ Гойскій, Подстолій Венденскій, въ 1786 году владѣлъ деревнею Бѣлино въ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ.

Осипъ Крукъ-Гойскій прежде 1787 года владѣлъ имѣніемъ Гоздѣць-Скршеки въ Ливской Землѣ лежавшимъ.

Гурскіе, изъ коихъ Казиміръ въ 1791 году былъ Сеймовымъ Посломъ Рожанской Земли.

Ямёлковскіе, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ и въ Мазовіи осѣдлые. Изъ нихъ Андрей-Станиславъ Ямёлковскій, въ 1667 году, назначенъ въ должность Полеваго Коморника Граничнаго Бѣльской Земли.

Валентинъ, Бургравъ Гродскій Варшавскій, въ 1714 году купилъ деревню Мостково.

Варооломей, въ 1729 году владѣлъ имѣніемъ Олтарже съ принадлежностями, въ Нурской Землѣ состоявшимъ.

Глѣбоссы, в давнемъ Województwie Sandomierskiem i Kujawach zamieszkali. Z tych Samuel z Głębokiego Głębocki, Wojski Brzesko-Kujawski, w roku 1743 dobra Zagajów i Kotków nabył.

Гójscy. Z téj rodziny, Adam, Michał Gojski, Podstoli Wendeński, w roku 1786 wieś Bielino w Województwie Brzesko-Kujawskiem posiadał.

Józef Kruk Gojski, przed rokiem 1787 dobra Goździec Skrzeki w Ziemi Liwskiej leżące, dziedziczył.

Гórscy. Z téj rodziny Kazimirz, w roku 1791 był Posłem na Sejm z Ziemi Rożańskiej.

Жаміоѣковскіе, в давнемъ Województwie Podlaskiem i Mazowszu. Z tych Andrzej, Stanisław Jamiołkowski, w roku 1667 otrzymał nominację na urząd Komornika Polnego Granicznego Ziemi Bielskiej.

Walenty, Burgrabia Grodzki Warszawski, w roku 1714 nabył wieś Mostkowo.

Bartłomiej, w roku 1729 dobra Ołtarze z przyległościami w Ziemi Nurskiej posiadał.

Янскіе, изъ копхъ Викентій въ 1789 году продалъ деревню Непокойчице въ Брестъ-Литовскомъ Воеводствѣ.

Клиховскіе, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Валентинъ, Коморникъ Граничный Сѣрадскій, купилъ въ 1760 году имѣніе Поздзенице и Воля-нова.

Кожуховскіе, въ прежнемъ Калишскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Александръ изъ-Кожухова Кожуховскій, Коммисаръ Великопольскихъ Воеводствъ на Радомскомъ Коронномъ Трибуналѣ, въ 1748 году купилъ имѣніе: Круликово, Бялла, Лагевники, Лондекъ, Млыновъ, Гузьница и Жаба.

Станиславъ, Чесникъ Вѣлюнскій, собралъ и привелъ въ алфавитный порядокъ Конституціи Короны и Великаго Княжества Литовскаго. За этотъ трудъ Сеймъ въ 1764 году назначилъ ему въ награду 20,000 польск. злот., которые выданы изъ Коронной казны сыну его Станиславу, Подчашему Орловскому, Послу Сеймовому.

Францискъ Дзикъ-изъ-Кожухова Кожуховскій, Чесникъ Калишскаго Воеводства, въ 1774 году владѣлъ имѣніемъ Грудзѣлецъ, Карсы и Воля-Какава.

Ја́нscy. Z téj rodziny Wincenty, w roku 1789 sprzedał wieś Niepokojczyce w dawném Województwie Brzesko-Litewskiem.

Klichowscy, w dawném Województwie Sieradzkiem. Z tych Walenty, Komornik Graniczny Sieradzki, nabył w roku 1760 dobra Pozdzienice i Wolę-nową.

Kożuchowscy, w dawném Województwie Kaliskiem osiedli. Z tych Aleksander z Kożuchowa Kożuchowski, Kommissarz na Trybunał Koronny Radomski z Województw Wielkopolskich, w roku 1748 nabył dobra Królikowo, Białę, Łagiewniki, Łądek, Młynów, Guźnicę i Żabę.

Stanisław, Cześnik Wieluński, zebrał i ułożył alfabetycznie Konstytucye Koronne i Wielkiego Księstwa Litewskiego. Za tę pracę na Sejmie w roku 1764 miał sobie wyznaczoną nagrodę pieniężną w summie 20,000 zlot. pols., którą syn jego imieniem także Stanisław, Podczaszy Orłowski i Poseł na Sejm ze Skarbu Koronnego, otrzymał.

Franciszek Dzik z Kożuchowa Kożuchowski, Cześnik Województwa Kaliskiego, w roku 1774 dziedziczył dobra Grudzielec, Karsy i Wolę Kakawą.

Антонъ, Судья Депутатъ на Коронномъ Трибуналѣ отъ Гнѣзненскаго Воеводства, въ 1791 году получилъ орденъ Св. Станислава.

Морачевскіе, изъ коихъ Яковъ въ 1744 году купилъ деревню Бытково въ Познанскомъ Воеводствѣ.

Охимовскіе, въ Мельницкой Землѣ. Изъ нихъ Севастьянъ Охимовскій въ 1767 году владѣлъ тамъ помѣстьями.

Пуржицкіе, въ прежней Закрочимской Землѣ осѣдлые, изъ коихъ Иванъ въ 1786 году купилъ тамъ имѣніе Яблечники-Косцельне.

Роздражевскіе, въ прежнемъ Познанскомъ Воеводствѣ, изъ коихъ Теофиль въ 1756 году купилъ тамъ имѣніе Пташково.

Рыковскіе, въ прежней Цѣхановской Землѣ и въ Пруссіи. Александръ въ 1709 году былъ Стольникомъ Хелмскимъ.

Осипъ, Коморникъ Земскій Цѣхановскій, въ 1772 году подарилъ сыну своему Ѳомѣ имѣніе Богданы.

Савинскіе, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Адамъ въ 1724 году купилъ имѣніе Брушево, Лѣсникъ и Савины.

Antoni, Sędzia Deputat na Trybunał Koronny z Województwa Gnieźnieńskiego, w roku 1791 orderem Śgo Stanisława został ozdobiony.

Moraczewscy. Z téj rodziny Jakób nabył w r. 1744 wieś Bytkowo, w Województwie Poznańskim leżąca.

Ochimowscy, w dawnéj Ziemi Mielnickiej. Z tych Sebastyan Ochimowski, w roku 1767 dobra ziemskie tamże posiadał.

Purzyccy, w dawnéj Ziemi Zakroczymskiej osiedli. Z tych Jan, w roku 1786 nabył tamże dobra Jabłeczники-Kościelne.

Rozdrażewscy, w dawném Województwie Poznańskim. Z tych Teofil, w r. 1756 kupił tamże dobra Ptaszkowo.

Rykowscy, w dawnéj Ziemi Ciechanowskiej i Prusach. Z tych Aleksander, w roku 1709 był Stolnikiem Chełmińskim.

Józef, Komornik ziemski Ciechanowski, w roku 1772 dobra Bogdanu, synowi swemu Tomaszowi na własność ustąpił.

Sawińscy, w dawném Województwie Podlaskim zamieszkali. Z tych Adam, w roku 1724 dobra Bruszewo, Leśnik i Sawiny nabywał.

Сильницкіе, изъ копхъ Симфоріанъ изъ - Сильницы Сильницкій въ 1670 году владѣль имѣніемъ Серники, Воля-Серницка, Волька-Заблотня и Хлевиски въ Люблинскомъ Воеводствѣ.

Скомпскіе, въ прежнемъ Калишскомъ Воеводствѣ водворенные. Осипъ и Лаврентій, братья Скомпскіе, въ 1757 году, продали имѣніе Тарнова, Новавесь и Сплавѣ, доставшееся имъ отъ отца ихъ Павла и дѣда Александра.

Слѣшинскіе, издавна въ Ломжинской Землѣ водворившіеся. Изъ нихъ Христинъ Слясса въ 1545 г. исправлялъ должность Подстаросты Кольненскаго. Потомки его, владѣя частями имѣній Сляссы - Гренски и Сляссы-Чахи, около 1664 года стали называться отъ имѣній сихъ Слѣсинскими, а потомъ Слѣшинскими.

Стемпчинскіе, изъ копхъ Войтѣхъ владѣль деревнею Домбровка въ прежнемъ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ, которую въ 1693 году уступилъ брату своему Ивану.

Стронскіе, владѣвшіе въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ земскимъ имѣніемъ. Изъ нихъ Феликсъ былъ до 1815 года Поручикомъ, а въ 1820 году произведенъ въ Капитаны войскъ Польскихъ.

Silniccy. Symforyan z Silnicy Silnicki, w roku 1670 był dziedzicem dóbr Serników, Woli Sernickiej, Wólki Zabłotniej i Chlewisk, w Województwie Lubelskiem położonych.

Skapscy, rodzina w dawném Województwie Kaliskiem osiadła. Z téj Józef i Wawrzyniec bracia Skapscy, odziedziczone po swym ojcu Pawle i dziadzie Aleksandrze, dobra Tarnowę, Nowawieś i Spławie, w r. 1757 sprzedali.

Sleszyńscy, oddawna w Ziemi Łomżyńskiej zamieszkali. Z tych Krystyn Slassa, w roku 1545 urząd Podstarosty Kolneńskiego sprawował. Potomkowie jego, dziedzicząc części na dobrach Slassy-Gręski i Slassy-Czachy, od tych dóbr około r. 1664 nazwisko Slesińskich, a później Sleszyńskich przybrali.

Stępczyńscy. Z téj rodziny Wojciech, posiadał wieś Dąmbrowkę w dawném Województwie Brzesko-Kujawskiem położoną, którą w roku 1693 bratu swemu Janowi ustąpił.

Strońscy, w dawném Województwie Sandomierskiem posiadali majątek ziemski. Z tych Feliks, był przed rokiem 1815 Porucznikiem, a w roku 1820 na stopień Kapitana w Wojsku Polskiem postąpił.

Влодковскіе, въ прежней Ломжинской Землѣ. Изъ нихъ Антонъ, Коморникъ Граничный той Земли, въ 1792 году выбранъ въ Граничные Судьи.

Станиславъ, въ 1793 году владѣль имѣніемъ Трояны.

Закршевскіе, въ прежней Визской Землѣ, изъ коихъ Семень-Оаддей Закршевскій, Судья той Земли, въ 1710 году владѣль имѣніемъ Крамаржевъ.

Зембржускіе, большею частію въ прежнихъ Нурской и Цѣхановской Земляхъ жительствовавшіе.

Степанъ, въ 1660 году, получилъ должность Подчашаго Нурскаго.

Яковъ-Карлъ, въ 1717 году, исправлялъ должность Писаря Гродскаго Сохачевскаго.

Станиславъ, въ 1738 году, купилъ имѣніе Покршивница, Нерадовъ, Обрембекъ и Пискорня въ Закрочимской Землѣ.

Францискъ, Войскій Закрочимской Земли, въ 1759 году владѣль имѣніемъ Наборовець.

Доминикъ-Францискъ, Подстолій и Посоль Нурской Земли, въ 1764 году подписался на актъ избранія въ Короли Станислава-Августа.

Антонъ, Чесникъ Лятычевскій, въ 1765 году купилъ въ Цѣхановской Землѣ имѣніе Госки-Вонсоше.

Влодковscy, в давней Зiemі Łomżyńskiej. Z tych Antoni, Komornik Graniczny téjże Ziemi, w roku 1792 Sędzią Granicznym obrany został.

Stanisław, w roku 1793 dobra Trojany posiadał.

Zakrzewscy, в давней Ziemі Wizkiej. Szymon-Tadeusz Zakrzewski, Sędzia téjże Ziemi, w r. 1710 był właścicielem dóbr Kramarzewa.

Zembrzусcy, rodzina ta po największej części в Ziemі Nurskiej i Ciechanowskiej przemieszkiwała.

Stefan, w roku 1660 urząd Podczaszego Nurskiego otrzymał.

Jakób-Karól Zembrzuski, w roku 1717, sprawował urząd Pisarza Grodzkiego Sochaczewskiego.

Stanisław, nabył w roku 1738 dobra Pokrzywnicę, Nieradów, Obrebek i Piskornią, в Ziemі Zakroczymskiej leżące.

Franciszek, Wojski Ziemі Zakroczymskiej, w roku 1759 dobra Naborowiec posiadał.

Dominik - Franciszek Zembrzuski, Podstoli i Poseł Ziemі Nurskiej, w roku 1764, Elekeyę Króla Stanisława Augusta podpisał.

Antoni, Cześnik Latyczewski, nabył w roku 1765 dobra Goski-Wąsosze в Ziemі Ciechanowskiej.

Андрей, Вице-Регентъ Земскій и Гродскій Цѣхановскій, владѣль имѣніемъ Ковнаты-Зендове-Борове и Войнове, которое въ 1767 году по смерти его перешло къ сыновьямъ его Якову и Павлу.

Маркелль и Яковъ, сыновья Осипа, Подсудка Сохачевскаго, въ 1778 году, раздѣлили между собою имѣніе Стршижовъ, Ржонкчице и Щитно, наследованное ими отъ отца.

Зѣлинскіе, въ прежней Добрыньской Землѣ, изъ коихъ Иванъ въ 1784 году владѣль имѣніемъ Грубно и Стольно.

Andrzej Vice-Regent Ziemski i Grodzki Ciechanowski, posiadał dobra Kownaty-Zendowę-Borowe i Wojnowe, które w roku 1767 po jego śmierci synowie Jakób i Paweł odziedziczyli.

Marcelli i Jakób Zembrzusecy, synowie Józefa Podśodka Sochaczewskiego, w roku 1778 podzielili się dobrami Strzyżów, Rżakczyce i Szczytno po ojcu swym odziedziczonymi.

Zielińscy, w Ziemi Dobrzyńskiej. Z tych Jan, w roku 1784 dobra Grubno i Stolno posiadał.

ГЕРБЪ

ДОЛЭНГА.

HERB

DOŁĘGA.

Въ голубомъ полѣ бѣлая стрѣла желѣзцою внизъ, окруженная сверху бѣлою же подковою, на ребрѣ которой золотой кавалерскій крестъ.

W polu niebieskiem strzała biała żelazcem na dół, otoczona u góry podkową białą z krzyżem kawalerskim złotym na bar-

лерскій крестъ. Въ наверхъ шлема коршунъ лѣвое крыло, пробитое стрѣлою влѣво.

Употребляютъ его:

Ходаковскіе, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ осѣдлые, изъ коихъ Валентинъ въ 1676 году владѣлъ деревнею Иване.

Цѣшковскіе. Изъ нихъ Иванъ въ 1736 году былъ Стольникомъ Земли Стенжицкой.

Лаврентій, въ 1739 году исправлялъ должность Бурграва Земскаго Гнѣзненскаго.

Криспинъ Каѳедральный Каноникъ Львовскій, Викторъ Староста Блотницкій и Францискъ, братья Цѣшковскіе, сыновья Ивана-Николая Подкоморія Новгородскаго, въ 1766 году продали наслѣдственное свое имѣніе: Туржиство, Гордзешка иначе Дембова-воля и Руца, въ Стенжицкой Землѣ состоявшее.

Флоріанъ, Староста Клещелевскій, въ 1780 и 1791 годахъ, былъ Сеймовымъ Посломъ Ливской Земли.

Домбровскіе, изъ коихъ Оома въ 1715 году владѣлъ деревнею Домбровка-Полаевска въ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ.

Иванъ Павловъ сынъ Домбров-

ку. W szczycie bełmu lewe skrzydło sępie, strzałą w lewo przeszyte.

Używają go:

Chodakowscy, rodzina w dawném Województwie Sieradzkim zamieszkała, z której Walenty w roku 1676 wieś Iwanie posiadał.

Cieszkowscy. Z téj rodziny Jan, w roku 1736 był Stolnikiem Ziemi Stężyckiej.

Wawrzyniec, w roku 1739 sprawował urząd Burgrabiego Ziemskiego Gnieźnieńskiego.

Kryspin Kanonik Katedralny Lwowski, Wiktor Starosta Błotnicki i Franciszek bracia Cieszkowscy, synowie Jana Mikołaja Podkomorzego Nowogrodzkiego; dobra ojcyste Turzystwo, Hordzieszkę czyli Dębową-Wolę i Ruszczę w Ziemi Stężyckiej położone, jako wspólną własność, w roku 1766 sprzedali.

Floryan Starosta Kleszczelewski, w latach 1780 i 1791 był Posłem na Sejm z Ziemi Liwskiej.

Dąbrowscy. Tomasz w roku 1715 wieś Dąbrówkę - Połajewską w Województwie Brzesko-Kujawskim posiadał.

Jan po Pawle Dąbrowski, w roku

скій въ 1724 году владѣль въ Брянскомъ Повѣтѣ имѣніемъ Долэнги-Мочидлы.

Долэнговскіе, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Станиславъ, владѣлецъ имѣнія Долэнга, въ 1645 году купилъ имѣніе Войны-Погоржель.

Дзѣдзицкіе, изъ коихъ Феликянъ Дзѣдзицкій, сынъ Михаила Судьи Гродскаго Плоцкаго и Гостынскаго, въ 1719 году продалъ имѣніе Цыбулино, Карвово и Цыбулинко, въ Вышгородской Землѣ состоявшее.

Дзюбинскіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Иванъ-Александръ и Фелицианна (урожденная Ахингеръ) супруги Дзюбинскіе, въ 1767 году владѣли имѣніемъ Буковно и Яблонно.

Эминовичи. Происходятъ отъ Венедикта, Субдеlegates Гродскаго Вѣлюнскаго, которому Каетанъ-Игнатій Солтыкъ, Епископъ Краковскій, какъ владѣтель Княжества Сѣверскаго, пожаловалъ индигенатъ на пользованіе дворянскими правами въ томъ Княжествѣ. Пожалованіе это утверждено Сеймовымъ постановленіемъ 1790 года, силою котораго Дворяне Княжества Сѣверскаго

1724 добра Долеги-Мoczydły в Повіеіе Браńskim dziedziczył.

Долеговscy, в давнемъ Војеводztwie Podlaskim осіеіі. Z tych Stanisław dziedzic dóbr Dołegi, nabył w roku 1645 добра Wojny Pogorzel.

Дзiedziccy. Felicjan Dziedzicki syn Michała Sędziego Grodzkiego Płockiego i Gostyńskiego, w roku 1719 sprzedał добра Cybulino, Karwowo i Cybulinko w Ziemi Wyszogrodzkiej położone.

Дзиubińscy, в давнемъ Војеводztwie Sandomierskim. Z tych Jan-Aleksander i Felicjanna z Achin-gierów małżonkowie Dziubińscy, w r. 1767 добра Bukowno i Jabłonno posiadali.

Еminowiczowie. Pochodzą od Benedykta Eminowicza Subdelegata Grodzkiego Wieluńskiego, któremu Kajetan Ignacy Sołtyk Biskup Krakowski, jako Książę Siewierski, w r. 1780 udzielił indygenat, na używanie przywilejów szlacheckich w témże Księstwie. Nadanie zaś takowe, potwierdzone zostało przez Uchwałę Sejmową z roku 1790, która szlachtę Księstwa Siewierskiego we

сравнены во всѣхъ правахъ и преимуществвахъ съ Дворянами Польскими.

Гизинскіе, въ прежней Добрынской Землѣ. Иванъ въ 1719 году подарилъ сыновьямъ своимъ Антону и Войтѣху цѣлую деревню Окунино и часть деревни Гизинекъ.

Гурецкіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ. Иванъ - Вацлавъ и Андрей - Николай братья Гурецкіе, около 1687 года, владѣли имѣніемъ Щецинъ и Воля-Щецка.

Осипъ, въ прежнемъ Калишскомъ Воеводствѣ, владѣлъ въ 1773 году деревнею Кошуты.

Михаилъ изъ - Ржухова - Гурецкій въ 1780 году уступилъ брату своему Осипу имѣніе Качково, въ Гнѣзненскомъ Воеводствѣ состоявшее.

Грабовскіе, въ прежней Варшавской Землѣ, изъ коихъ Яковъ въ 1689 г. владѣлъ имѣніемъ Щаки.

Грабскіе. Фамиліи этой Рафаиль, Подсудокъ Земскій Гостыньскій, былъ владѣльцемъ имѣній: Грабъ въ Землѣ Гостынской, Мнишевъ въ Плоцкомъ Воеводствѣ и Сарновъ въ Вышгородской Землѣ, которыя по смерти его въ 1664 году раздѣлили между собою сыновья его Гаспарій, Иванъ, Премыславъ, Мартынъ, Оома и Павелъ.

wszystkich przywilejach i obowiązkach, z Szlachtą Polską porównała.

Gizińscy, w dawnéj Ziemi Dobrzyńskiej. Z tych Jan całą wieś Okunino i części na wsi Gizynku, w roku 1719 synom swym Antoniemu i Wojciechowi darował.

Górecy, w dawném Województwie Sandomierskiém. Jan-Wacław i Andrzej - Mikołaj bracia Górecy, około roku 1687 dobra Szczecin i Wolę Szczecą posiadali.

W dawném Województwie Kaliskim Józef, w roku 1773 wieś Koszuty dziedziczył.

Michał z Rzuchowa Górecki, w roku 1780 dobra własne Kaczkowo w Województwie Gnieźnieńskim leżące, bratu swemu Józefowi ustąpił.

Grabowscy, w dawnéj Ziemi Warszawskiej. Z tych Jakób, w r. 1689 był dziedzicem dóbr Szczaki.

Grabscy. Z téj rodziny Rafał Grabski Podsedek Ziemi Gostyński, był dziedzicem dóbr Grabie w Ziemi Gostyńskiej, Mniszewa w Województwie Płockim i Sarnowa w Ziemi Wyszogrodzkiej leżących; któremi się w roku 1664 po śmierci jego, synowie Kasper, Jan, Przemysław, Marcin, Tomasz i Paweł podzielili.

Павелъ Ивановъ сынъ Грабскій, въ 1770 г. владѣль въ Вышгородской Землѣ имѣніемъ Сарново-Грады.

Ясенскіе иначе **Ясинскіе**. Адамъ и Францискъ около 1731 г. владѣли въ Добржинской Землѣ имѣніемъ Ясене.

Францискъ, въ 1789 году исправлялъ должность Подвоеводы Блонскаго.

Николай изъ - Великаго - Ясенца Ясенскій въ 1790 году былъ Сеймовымъ Посломъ Сандомирскаго Воеводства.

Ержмановскіе, въ прежней Великой Польшѣ, изъ коихъ Осипъ въ 1722 году купилъ въ Калишскомъ Воеводствѣ имѣніе Валишевице.

Северинъ въ 1746 году владѣль деревнею Гурай и частию Котовиць.

Францискъ Хорунжій Иновлодскій, въ 1788 году, былъ Сеймовымъ Посломъ Лэнчицкаго Воеводства, а въ 1791 году получилъ орденъ Св. Станислава.

Калицкіе, изъ коихъ Александръ въ 1766 году исправлялъ должность Коморника Граничнаго Мельницкаго.

Каменскіе иначе **Каминскіе**, въ прежней Закрочимской Землѣ осѣдлые. Изъ нихъ Войтѣхъ въ

Paweł po Janie Grabski w Ziemi Wyszogrodzkiej posiadał około roku 1770 dobra Sarnowo-Grady.

Jasieńscy albo **Jasińscy**. Adam i Franciszek około roku 1731 dobra Jasienie w Ziemi Dobrzyńskiej posiadali.

Franciszek, urząd Podwojewodze-go Błońskiego w roku 1789 sprawował.

Mikołaj z Wielkiego Jasiénca Jasiński, w roku 1790 był Posłem na Sejm z Województwa Sandomierskiego.

Jerzmanowscy, w Wielkopolsce. Z tych Józef, nabył w roku 1722 dobra Waliszewice w Województwie Kaliskim położone.

Seweryn, w r. 1746 wieś Guraj z częścią w Kotowicach dziedziczył.

Franciszek, Chorąży Inowłodzki, w roku 1788 był Posłem na Sejm z Województwa Łęczyckiego, a w roku 1791 orderem Śgo Stanisława ozdobiony został.

Kaliccy. Z téj rodziny Aleksander, w roku 1766 urząd Komornika Granicznego Mielnickiego sprawował.

Kamieńscy albo **Kamińscy**, w dawnéj Ziemi Zakroczymskiej zamieszkali. Z tych Wojciech dobra

1671 году владѣль имѣніемъ Хмѣлево-вельке.

Казиміръ въ 1755 году владѣль имѣніемъ Яблечники-Косцельне.

Осипъ, въ 1729 году, владѣль въ Калишскомъ Воеводствѣ имѣніемъ Стобно и Борекъ.

Косковскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ, изъ коихъ Казиміръ въ 1758 году владѣль имѣніемъ Косково-Богусенды и Рыхарцице-Гнаты.

Коссовскіе. Казиміръ изъ-Глогова Коссовскій, въ 1716 году уступилъ сыновьямъ своимъ Антону и Франциску наследственное имѣніе Высока-венкша и Высока-мнѣйша, въ Лэнчицкомъ Воеводствѣ состоявшее.

Михаилъ также изъ Глогова Коссовскій, въ 1750 году, купилъ въ Сѣрадскомъ Воеводствѣ имѣніе Лободзице и Воля-Лободзка.

Оома изъ-Глогова Коссовскій, Староста Бальковскій, въ 1759 году владѣль въ Лэнчицкомъ Воеводствѣ имѣніемъ Гай.

Рохъ Подскарбій Коронный и Антонъ Кастелянъ Иновлодскій получили орденъ Бѣлаго Орла, первый въ 1774, а послѣдній въ 1790 году.

Ковалевскіе. Фамилія этой Адамъ въ 1797 г. владѣль въ Ломжинской Землѣ имѣніемъ Ковалево.

Chmielewo wielkie, w roku 1671 nabył.

Kaźmirz, posiadał w roku 1755 dobra Jabłeczники-Kościelne.

W dawném Województwie Kaliskiem. Z tych Józef, w roku 1729 był właścicielem dóbr Stobno i Borek.

Koskowscy, w dawném Województwie Płockiem. Z tych Kaźmirz, w roku 1758 dobra Koskowo-Bogusędy i Rycharcice-Gnaty posiadał.

Kossowscy. Kaźmirz z Głogowa Kossowski, w roku 1716, dobra dziedziczne Wysokę większą i mniejszą w Województwie Łęczyckiem położone, synom swym Antoniemu i Franciszkowi, na własność ustąpił.

Michał także z Głogowa Kossowski, nabył w roku 1750 dobra Łobodzice i Wolę Łobodzką w Województwie Sieradzkiem leżące.

Tomasz z Głogowa Kossowski, Starosta Balkowski, w roku 1759 dobra Gaj w byłém Województwie Łęczyckiem dziedziczył.

Roch, Podskarbi Koronny, w roku 1774, a Antoni, Kasztelan Inowłodzki, w roku 1790, ozdoby orderu Orła Białego otrzymali.

Kowalewscy. Z téj rodziny Adam, w r. 1627 majątność Kowalewo w Ziemi Łomżyńskiej posiadał.

Осипъ до 1737 года владѣль въ Закрочимской Землѣ имѣніемъ Заѣнчки.

Филиппъ, Антонъ, Станиславъ и Лаврентій Ковалевскіе въ 1755 году наслѣдовали послѣ отца своего Войтѣха имѣніе Ковалево и часть имѣнія Домброва, въ Закрочимской Землѣ состоявшія.

Станиславъ и Войтѣхъ въ 1774 году продали въ Добржинской Землѣ имѣніе Худзево, доставшееся имъ послѣ отца ихъ Иларія.

Козеровскіе. Игнатій, прежде 1773 г. владѣль имѣніемъ Малахововельке въ Калишскомъ Воеводствѣ.

Осипъ Козеровскій, въ 1775 году, былъ Мечникомъ Воеводства Смоленскаго.

Кретковскіе, изъ коихъ многіе исправляли высшія должности. Осипъ, сперва Хорунжій а въ 1727 году Кастелянъ Ковальскій, владѣль въ Бржеско-Куявскомъ Воеводствѣ имѣніемъ Венцлавице, Свѣнтковнице и Закршевецъ.

Яковъ - Сигизмундъ Кретковскій, Староста Пршедецкій, въ 1778 году былъ Сеймовымъ Посломъ Бржеско-Куявскаго Воеводства.

Феликсъ, въ 1791 году былъ Сеймовымъ Посломъ Лэнчицкаго Воеводства.

Józef, do roku 1737 był dziedzicem dóbr Zajączków w Ziemi Zakroczymskiej.

Filip, Antoni, Stanisław i Wawrzyniec Kowalewscy, w roku 1755 dobra Kowalewo i części na Dąbrowie w Ziemi Zawskrzeńskiej, po ojcu swym Wojciechu odziedziczyli.

Stanisław i Wojciech, dobra Chudzewo w Ziemi Dobrzyńskiej po ojcu swym Hilarym na siebie spadłe, w r. 1774 sprzedali.

Kozierowscy. Ignacy, do roku 1773 dobra Małachowo wielkie w Województwie Kaliskim posiadał.

Józef Kozierowski, w roku 1755 był Miecznikiem Województwa Smoleńskiego.

Kretkowscy. Członkowie téj rodziny znakomite piastowali urzędy. Z tych Józef Chorąży Kowalski, posiadał dobra Więclawice, Swiatkowice i Zakrzewiec w Województwie Brzesko-Kujawskim.

Jakób Zygmunt Kretkowski, Starosta Przedeki, w r. 1778 był Posłem na Sejm z tegoż Województwa.

Feliks, w roku 1791 był Posłem na Sejm z Województwa Łęczyckiego.

Кретовичи, въ прежнемъ Троцкомъ Воюводствѣ. Изъ нихъ Теофиль Кретовичъ въ 1770 году владѣлъ тамъ земскимъ имѣніемъ Острово, послѣ отца своего Степана.

Лямпарскіе, изъ коихъ Антонъ прежде 1773 года владѣлъ въ Брестъ-Литовскомъ Воюводствѣ имѣніемъ Минковиче.

Лясоцкіе, фамилія древняя и многочисленная, въ разныхъ частяхъ края водворившаяся.

Ольбрахтъ - Адрианъ на-Бржезиняхъ и на-Броховѣ Лясоцкій, Кастелянъ Иновроцлавскій, Староста Вышгородскій, мужъ заслуженный, получилъ въ 1689 году отъ Короля Яна III разрѣшеніе на передачу сыну своему Адаму Вышгородскаго Староста.

Тойже фамиліи Адамъ, Стольникъ Сохачевскій въ 1775 году пожалованъ Кастеляномъ.

Сигизмундъ, Александръ, Максимилианъ и Францискъ, братья Лясоцкіе, въ 1720 году продали наследственное по отцу ихъ Лукѣ имѣніе, состоявшее изъ части Города Бржезины и деревень: Колушки, Папротня, Роковице и Пршановице въ Лэнчицкомъ Воюводствѣ.

Станиславъ Лясоцкій въ 1722 г. пожалованъ Кастеляномъ Конарско-Лэнчицкимъ.

Kretowiczowie, w dawném Województwie Trockiém. Z tych Teofil Kretowicz posiadał tamże w r. 1770 majątność ziemską Ostrowo, po ojcu swym Stefanie odziedziczoną.

Lamparsecy. Z téj rodziny Antoni, do r. 1773 był dziedzicem dóbr Minkowicze, w dawném Województwie Brzesko-Litewskiém położonych.

Lasoccy. Rodzina dawna licznie rozgałęziona i w różnych stronach kraju osiadła.

Z téj Olbracht Adryan na Brzezinach i Brochowie Lasocki, Kasztelan Inowrocławski, Starosta Wyszogrodzki, mąż zasłużony, otrzymał w roku 1689 od Króla Jana III pozwolenie, na ustąpienie Starostwa Wyszogrodzkiego synowi swemu Adamowi.

Z téjże saméj rodziny Adam Stolnik Sohaczewski, w roku 1775 został Kasztelanem.

Zygmunt, Aleksander, Maksymilian i Franciszek bracia Lasoccy, odziedziczone po swym ojcu Łukaszу dobra: część miasta Brzeziny z wsiami Koluszki, Paprotnia, Rakowice i Przanowice w Województwie Łęczyckiém położone, w roku 1720 sprzedali.

Stanisław Lasocki w roku 1722 otrzymał Kasztelanią Konarsko-Łęczycką.

Войтѣхъ, Чесникъ Добржинской Земли, въ 1732 году, владѣль тамъ имѣніемъ Глево.

Иванъ былъ владѣльцемъ имѣнія Яроцинъ въ Закрочимской Землѣ, которое по его смерти въ 1755 году раздѣлилось между двумя сыновьями его Антономъ и Людвигомъ и внукомъ Яковомъ.

Дмитрій Лясоцкій, Мечникъ Закрочимскій, до 1759 г., владѣль тамъ имѣніемъ Смошево, Мохты, Воля-Смошевска, Щурово и Гаворово.

Осипъ, Подстолій Цѣхановской Земли, прежде 1766 года владѣль въ той Землѣ имѣніемъ: Страхово, Ковнаты, Спондово, Прушково, Буди, Невикля и Даляновка.

Францискъ въ 1777 году исправлялъ должность Коморника Граничнаго Плоцкаго.

Иеронимъ въ 1720 году продалъ состоявшее въ Ломжинской Землѣ имѣніе Хмѣлево и Хмѣлевко.

Мартынъ изъ-Глева Лясоцкій, Чесникъ Ломжинскій, въ 1714 году, продалъ состоявшее въ Сандомирскомъ Воеводствѣ имѣніе: Бржещовъ, Воля Бржещовска, Глинце, Выгнановъ, Демба, Доманѣвъ, Волька Доманевска и Млодынѣ.

Левандовскіе, изъ коиъ Станиславъ въ 1756 году былъ Писа-

Wojciech, Cześnik Ziemi Dobrzyńskiej, w roku 1732 posiadał w téjże Ziemi dobra Glewo.

Jan, był dziedzicem dóbr Jarocina w Ziemi Zakroczymskiej, które po jego śmierci w roku 1755 pomiędzy dwóch synów, Antoniego i Ludwika, oraz wnuka Jakóba, rozdzielone zostały.

Demetry Lasocki, Miecznik Zakroczymski, posiadał tamże przed rokiem 1759 dobra Smoszewo, Mochty, Wolę Smoszewską, Szczurowo i Gaworowo.

Józef, Podstoli Ziemi Ciechanowskiej, dziedziczył przed rokiem 1766 dobra Strachowo, Kownaty, Spondowo, Pruszkowo, Budy, Niewiklą i Dalanówkę w téjże Ziemi leżące.

Franciszek, w roku 1777 urząd Komornika Granicznego Płockiego sprawował.

Hieronim, w roku 1720 dobra Chmielewo i Chmielewko w Ziemi Łomżyńskiej położone, sprzedał.

Marcin z Glewa Lasocki, Cześnik Łomżyński, dobra Wrzeszczów, Wolę-Wrzeszczowską, Glinice, Wygnanów, Dębę, Domaniów, Wólkę-Domaniewską i Młodynie w Województwie Sandomierskiem w r. 1714 sprzedał.

Lewandowscy. Z téj rodziny Stanisław, w roku 1756 był Pиса-

ремъ Земскимъ Познанскимъ, а въ 1767 году Субделегатомъ тамошняго Грода.

Люборадскіе, въ прежнемъ Равскомъ Воеводствѣ. Францискъ Люборадскій, Чесникъ Смоленскій, въ 1762 году купилъ въ Сохачевской Землѣ имѣніе Бѣневице, Одрживоль и Брамки.

Иванъ, Бургравъ Лэнчицкій, въ 1763 году, владѣлъ имѣніемъ Потршасковъ въ Гостынской Землѣ.

Лукоскіе иначе **Луковскіе**. Иванъ изъ - Лукошина, Подчашій Добржинскій, въ 1674 году былъ Сеймовымъ Посломъ.

Яковъ, Стольникъ Вышогродскій, въ 1713 году владѣлъ въ Плоцкомъ Воеводствѣ имѣніемъ Тлубице. Павелъ владѣлъ тамъ же имѣніемъ Лукосино-Борки, въ 1719 году; а Андрей имѣніемъ Бялуты въ 1772 году, въ томъ же Воеводствѣ.

Маковецкіе, изъ коихъ Павелъ, Скарбникъ Брацлавскій, въ 1750 году, купилъ въ Варшавской Землѣ цѣлую деревню Пустельникъ.

Мазовецкіе. Войтѣхъ сынъ Михаила, Судьи Земли Добржинской, въ 1698 году купилъ тамъ имѣніе Гроховальскъ-вельки, Гроховальскъ-малы и Кичины.

рзем Зиемскимъ Познанскимъ, а в року 1767 Subdelegatem tamecznego Grodu.

Luboradzcy, w dawném Województwie Rawskiém. Z tych Franciszek Luboradzki, Cześnik Smoleński, w roku 1762 nabył dobra Bieniewice, Odrzywół i Bramki w Ziemi Sochaczewskiej.

Jan, Burgrabia Łęczycki, w roku 1763 dobra Potrzasków w Ziemi Gostyńskiej dziedziczył.

Łukoscy albo **Łukowscy**. Jan z Łukoszyna, Podczaszy Dobrzyński, w roku 1674 był Posłem na Sejm.

Jakób Stolnik Wyszogrodzki w r. 1713 dobra Tłubice, Paweł w roku 1719 dobra Łukosino Borcki; a Andrzej, w roku 1772 dobra Białuty w Województwie Płockiém posiadali.

Makowieccy. Z téj rodziny Paweł Skarbnik Braclawski, w roku 1750 nabył całą wieś Pustelnik w Ziemi Warszawskiej.

Mazowieccy. Wojciech syn Michała, Sędziego Ziemi Dobrzyńskiej, w roku 1698 dobra Grochowalsk wielki i mały, oraz Kieczyny w téjże Ziemi położone, nabył.

Варооломей въ 1751 году владѣль въ Плоцкомъ Воеводствѣ имѣніемъ Дембскъ-Баронъ, Дембскъ-Убышъ и Бомбалице.

Млицкіе, изъ коихъ Иванъ въ 1731 г. владѣль имѣніемъ Бронново въ Плоцкомъ Воеводствѣ.

Мостовскіе. Семень въ 1729 году владѣль имѣніемъ Ржензавы, въ Цѣхановской Землѣ.

Францискъ въ 1751 году купилъ въ Плоцкомъ Воеводствѣ имѣніе Гржибово, Виндыки и Рукалы.

Матвей Мостовскій, Чесникъ и Регентъ Пётрковскій, около 1774 г. владѣль имѣніемъ Кобылки-венкше.

Мыцельскіе, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Францискъ прежде 1729 года владѣль имѣніемъ Соха-Мала и Соха-велька.

Налѣпинскіе, изъ коихъ Яковъ около 1768 года владѣль земскимъ имѣніемъ въ Подляскомъ Воеводствѣ.

Наржимскіе. Яковъ въ 1737 году назначенъ Воеводою Поморскимъ и тогда же въ награду заслугъ получилъ въ пожизненное владѣніе Староство Скаршневское.

Станиславъ, былъ Подкоморіемъ Цѣхановскимъ.

Bartłomiěj, w roku 1751 posiadał dobra Dębsk-Baron, Dębsk-Ubysz i Bombalice w Płockiem.

Mliccy. Z téj rodziny Jan, w r. 1731 był właścicielem dóbr Bronowa w dawném Województwie Płockiem położonych.

Mostowscy. Szymon w roku 1729 dobra Rzędawy w Ziemi Ciechanowskiéj dziedziczył.

Franciszek, w roku 1751 nabył dobra Grzybowo, Windyki i Rukały w Województwie Płockiem położone.

Maciej Mostowski, Cześnik i Regent Piotrkowski, około roku 1774 dobra Kobyłki większe posiadał.

Mycielscy, w dawném Województwie Sieradzkiem osiedli. Z tych Franciszek przed rokiem 1729 dobra Sochę małą i Sochę wielką dziedziczył.

Nalepińscy. Z téj rodziny Jakób, około r. 1768 dobra ziemskie w Województwie Podlaskiem posiadał.

Narzymscy. Jakób w r. 1737 został Wojewodą Pomorskim, i zarazem w nagrodę zasług, Starostwo Skaryszewskie w dożywotnie posiadanie otrzymał.

Stanisław, był Podkomorzym Ciechanowskim.

Иванъ, Скарбникъ Земли Завскршенской, въ 1755 году купилъ имѣніе Пекелко и Зимноха.

Несторовичи, въ прежнемъ Краковскомъ Воеводствѣ, изъ коихъ Казиміръ Несторовичъ, Ловчій Саноцкій, въ 1763 году владѣлъ деревнею Шарковкою.

Нискіе, въ прежней Цѣхановской Землѣ. Гаспарій изъ-Нискаго Нискій въ 1749 году владѣлъ имѣніемъ Обѣдзино-Сувалы.

Иванъ, Бургравъ Гродскій Цѣхановскій, въ 1757 году владѣлъ имѣніемъ Вержбово.

Носаржевскіе. Изъ нихъ Войтѣхъ въ 1690 году исправлялъ должность Бурграва Гродскаго Плоцкаго.

Иванъ на-Кршиновлодзѣ-велькой Носаржевскій, Судья Земскій Цѣхановскій, въ 1788 году былъ Сеймовымъ Земли той Посломъ.

Осѣцкіе, въ Закрочимской Землѣ, изъ коихъ Казиміръ въ 1741 году владѣлъ имѣніемъ Осѣкъ.

Оссовскіе, въ Великой Польшѣ. Андрей на Осовой-Сѣни Оссовскій въ 1648 году назначенъ былъ отъ дворянъ въ Коммисары Военнаго Совѣта.

Jan, Skarbnik Ziemi Zawskrzyńskiej; w roku 1755 dobra Piekiełko i Zimnochę nabył.

Nestorowiczowie, w dawném Województwie Krakowskiém. Z tych Kaźmirz Nestorowicz, Łowczy Sanocki, w roku 1763 był dziedzicem wsi Szarkówki.

Niscy, w dawnėj Ziemi Ciechanowskiėj. Kaeper z Niskiego Niski, w roku 1749 posiadał dobra Obiedzino Suwały.

Jan Burgrabia Grodzki Ciechanowski, w roku 1757 dobra Wierzbowo dziedziczył.

Nosarzewscy. Z tych Wojciech, w roku 1690 urząd Burgrabiego Grodzkiego Płockiego sprawował.

Jan na Krzynowłodze wielkiej Nosarzewski, Sędzia Ziemski Ciechanowski, w roku 1788 był Posłem na Sejm z téjże Ziemi.

Osieccy, w dawnėj Ziemi Zakroczymskiej. Z tych Kaźmirz, w r. 1741 dobra Osiek posiadał.

Ossowscy, w Wielko-Polsce. Z tych Andrzej na Osowej-Sieni Ossowski, w roku 1648 wyznaczony był z koła rycerskiego na Kommissarza do Rady wojennėj.

Варооломей въ 1733 году былъ Сеймовымъ Посломъ Прусской Провинціи.

Казиміръ въ 1792 году исправлялъ должность Регента Цѣхановскаго.

Островицкіе, въ прежней Добржинской Землѣ, изъ коихъ Иванъ около 1659 года владѣлъ имѣніемъ Островите.

Левъ Островицкій въ 1756 году купилъ въ Хелмскомъ Воеводствѣ имѣніе Вержбово.

Отоцкіе, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Севастьянъ въ 1547 году владѣлъ тамъ имѣніемъ Отокъ-мнѣйшій.

Степанъ, въ 1731 году, владѣлъ тамъ же имѣніемъ Цѣльце, Цѣлюхи и Тарновка, а Каетанъ, Чесникъ Ливскій, въ 1773 году имѣніемъ Залевъ.

Проневичи, изъ коихъ Мартынь Проневичъ въ 1730 году владѣлъ въ Ковенскомъ Повѣтѣ имѣніемъ Сиповиче-Проневщизна.

Сѣраковскіе. Казиміръ въ 1775 году былъ владѣльцемъ имѣнія Городыще въ Галицкой Землѣ.

Станиславъ, Подчасій Рыпинскій, въ 1792 году раздѣлилъ между дву-

Bartłomiėj, w roku 1733 był Posłem na Sejm z Prowincyi Pruskiej.

Kaźmirz, w roku 1792 urząd Regenta Ciechanowskiego sprawował

Ostrowiccy. W Ziemi Dobrzyńskiej. Jan około roku 1659 dobra Ostrowite posiadał.

Leon zaś w roku 1756 nabył dobra Wierzbowo w Województwie Chełmińskim leżące.

Otoccy, w dawném Województwie Sieradzkiem zamieszkali. Z tych Sebastian, w roku 1547 dobra Otok mniejszy.

Stefan w roku 1731 dobra Cielce, Cieluchy i Tarnówkę, a Kajetan Otocky Cześnik Liwski, w r. 1773 dobra Zalew w témże Województwie dziedziczyli.

Proniewiczowie. Z téj rodziny Marcin Proniewicz w r. 1730 posiadał majątność Sypowicze-Proniewszczyzna zwaną, w Powiecie Kowieńskim.

Sierakowscy. Kaźmirz, do roku 1775 był dziedzicem dóbr Horodyszcze w Ziemi Halickiej.

Stanisław, Podczaszy Rypiński, dobra Grochowalsk duży i mały

мя сыновьями своими состоявшее въ Добржинской Землѣ имѣніе Гроховальскъ — дужій и Гроховальскъ — малый.

Скłodовскіе, въ прежней Ломжинской Землѣ, изъ коихъ Северинъ въ 1700 году владѣлъ имѣніемъ Ржонщикъ.

Слущкіе. Изъ нихъ Францискъ Слущкій, Чесниковичъ Иновроцлавскій, въ 1756 году владѣлъ имѣніемъ Бержвенна, Длуга, Карчемна, Леще и Тарновка, въ Лѣнчицкомъ Воеводствѣ.

Идій Слущкій, Подчашій Иновлодскій, Коморникъ Граничный Сѣрадскій, въ 1757 году, купилъ въ Сѣрадскомъ Воеводствѣ имѣніе Глунице, Рожнятовице, Воля Рожнятовска и Марки.

Свѣнтоховскіе, въ прежней Варшавской Землѣ. Изъ нихъ Лаврентій въ 1642 году владѣлъ имѣніемъ Свѣнтохово и Цѣсле.

Щепанскіе. Викентій—Герасимъ—Францискъ Щепанскій записанъ въ дворянскія книги Царства Польскаго, на основаніи Свидѣтельства Герольдіи Имперіи, въ которой онъ доказалъ дворянское происхождение свое отъ Якова Щепанскаго, бывшаго въ 1609 году Подкоморіемъ Мальборскимъ.

въ Зіемі Добrzyнскіей положе, в г. 1792 pomiędzy dwóch swoich synów podzielił.

Skłodowscy, w dawnéj Ziemi Łomżyńskiéj. Z tych Seweryn do r. 1700 dobra Rząsникъ dziedziczył.

Słuccy. Z téj rodziny Franciszek Słucki Cześnikiewicz Inowrocławski, w roku 1756 dobra Bierzwiennę, Długą, Karczenną, Leszcze i Tarnówkę w Województwie Łęczyckimъ posiadał.

Idzi Słucki, Podczaszy Inowłodzki, Komornik Graniczny Sieradzki, w r. 1757 nabył dobra Głupice, Roźniatowice, Wolę Roźniatowską i Marki w Województwie Sieradzkiemъ położone.

Swiętochowscy, w dawnéj Ziemi Warszawskiéj. Z tych Wawrzyniec w roku 1642 dobra Swiętochowo i Cieśle posiadał.

Szczepańscy. Wincenty Erazm Franciszek Szczepański, udowodnił swoje szlacheckie pochodzenie przed Heroldyą Cesarstwa Rossyjskiego, od Jakóba Szczepańskiego w r. 1609 Podkomorzego Malborskiego, i z téj zasady do ksiąg Szlachty Królestwa zapisanymъ został.

Иванъ Щепанскій въ 1792 году владѣль имѣніемъ Бурдзиловка въ Мельницкой Землѣ.

Тршцинскіе, въ прежнемъ Калишскомъ Воеводствѣ. Францискъ въ 1720 году былъ владѣльцемъ имѣнія Слѣмбово.

Турскіе, въ прежней Добржинской Землѣ. Изъ нихъ Николай, около 1699 года, владѣль имѣніемъ Туржа-велька, а Дадзибогъ въ 1724 г. имѣніемъ Туржа-вильча.

Яковъ до 1744 года владѣль въ Познанскомъ Воеводствѣ деревнею Гавроны.

Вржоски, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ. Людовикъ изъ Вржосковъ Вржосекъ, Стольникъ Звиногородскій, въ 1764 году владѣль имѣніемъ Рошки.

Закршевскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Антонъ на-Закршевѣ Закршевскій Хорунжій Завскршенскій и Подстароста Гродскій Плоцкаго Воеводства, въ 1758 году, владѣль имѣніемъ Закршево, Гиржино, Гиржинко, Рудово и Кржечаново.

Залѣскіе, изъ коихъ Казиміръ въ 1690 году купилъ имѣніе Гржимковице-бяле въ Радомскомъ Воеводствѣ состоявшее.

Jan Szczepański, w Ziemi Mielnickiej około roku 1792 dobra Burdzilówkę posiadał.

Trzecińscy, w dawnym Województwie Kaliskim. Z tych Franciszek, w roku 1720 był dziedzicem całej wsi Słembowo zwanąj.

Turscy, w dawniej Ziemi Dobrzyńskiej. Mikołaj około r. 1699 dobra Turzę wielką a Dadzibóg w roku 1724 Turzę wileczą posiadali.

Jakób, do roku 1744 wieś Gawrony w Województwie Poznańskim dziedziczył.

Wrzoskowie, w dawnym Województwie Sandomierskim. Z tych Ludwik z Wrzoków Wrzosek, Stolnik Zwinogrodzki, w roku 1764 dobra Roszki posiadał.

Zakrzewscy, w dawnym Województwie Płockim osiedli. Z tych Antoni na Zakrzewie Zakrzewski, Chorąży Zawskrzeński i Podstarosta Grodzki tegoż Województwa, w roku 1758 dziedziczył dobra Zakrzewo, Girzyno, Girzynko, Rudowo i Krzezanowo.

Zalescy. Z tej rodziny Kazimirz, w roku 1690 dobra Grzymkowice-białe w Województwie Rawskim położone, nabył.

Зеленѣвскіе, въ прежнемъ Лэнчицкомъ Воеводствѣ. Войтѣхъ въ 1723 году владѣлъ имѣніемъ Зѣванице и Вархолловъ.

Желѣскіе, также въ прежнемъ Лэнчицкомъ Воеводствѣ, изъ коихъ Степанъ въ 1762 году владѣлъ имѣніемъ Ивично.

Zieleniewscy, w dawném Województwie Łęczyckim. Z tych Wojciech posiadał w roku 1723 dobra Ziewanice i Warcholów.

Żelescy, także w dawném Województwie Łęczyckim osiedli. Z tych Stefan w roku 1762 dobra Iwiczno dziedziczył.

ГЕРБЪ

ДОТРИМА.

HERB

DOTRZYMA.

Въ щитѣ съ золотою окраиною, въ красномъ полѣ голубой волнистый поясъ съ черными каемками, на шпагѣ поставленной вертикально золотою рукоятю вправо. Въ наверхъ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилоствѣйше пожалованъ Поручику Польскихъ войскъ Ивану-Карлу **Вейхерту** Вы-

Na tarczy ze skrajem złotym, w polu czerwonym, pas niebieski mgowy, z czarnemi po brzegach paskami, na szpadzie ustawionej pionowo, rękojeścią złotą w prawo. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Herb ten wraz z dziedzicznym szlachectwem, Najłaskawiej nadany został Janowi Karolowi 2-eh imion **Weychertowi**, byłemu Poruczni-

сочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I данною въ 4 (16) день Генваря 1827 года.

kowi dawnych Wojsk Polskich, Dyplomem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 4 (16) Stycznia 1827 roku.

ГЕРБЪ

HERB

ДРОГОМИРЪ.

DROGOMIR.

Въ красномъ полѣ три ноги въ бронѣ, съ согнутыми колѣнами, бедрами соединенныя въ срединѣ щита. Въ наверхѣ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его :

Куликовскіе и Кулиговскіе, происходящіе отъ Ивана Куликовскаго, Судьи Визской Земли, который въ 1685 году продалъ тамъ деревню свою Дроздово. Нѣкоторые изъ потомковъ упомянутаго Ивана, поселясь въ деревнѣ Кулиги-Липки, въ прежнемъ Гоніѳидскомъ Повѣтѣ

W polu czerwonymъ trzy nogi zbrojne, w kolanachъ zgięte, udami w środku tarczy z sobą złączone. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go :

Kulikowscy i Kuligowscy, pochodzący od Jana Kulikowskiego Sędziego Ziemi Wizkiéj, który w r. 1685 wieś swoją dziedziczną Drodzowo w téjże Ziemi leżącą, sprzedał. Niektórzy z potomkówъ помienionego Jana, osiadłszy we wsi Kuligi-Lipki w dawnémъ Powiecie Goniądzkim le-

лежавшей, приняли отъ нея прозваніе Кулиговскихъ; прочіе же сохраняютъ понынѣ прежнее прозваніе Куликовскихъ.

Рамотовскіе, въ прежнемъ Коленскомъ Повѣтѣ осѣдлые, изъ коихъ Карлъ Рамотовскій въ 1725 году владѣлъ тамъ имѣніемъ Кумельско.

зачѣмъ, Kuligowskimi się przezwali. Inni zachowawszy pierwotne nazwisko, Kulikowskimi ciągle się piszą.

Ramotowscy, zamieszkiwali w dawném Powiecie Koleńskim. Z tych Karól Ramotowski, w roku 1725 w tymże Powiecie dobra Kumielsko posiadał.

ГЕРБЪ
ДРОГОСЛАВЪ.

HERB
DROGOSŁAW.

Въ красномъ полѣ стрѣла жельзкомъ вверхъ, на краѣ серебрянаго полъ-перстня. Въ наверхшѣ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его :

Буковецкіе, въ прежней Мельницкой Землѣ, изъ коихъ Иванъ въ 1755 году владѣлъ тамъ Земскимъ имѣніемъ.

W polu czerwonym strzała żelzecem do góry, na połowie srebrnego pierścienia. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go :

Bukowieccy, w dawnéj Ziemi Mielnickiej. Z tych Jan, w r. 1755 tamże dobra ziemskie posiadał.

Буковинскіе, въ прежнемъ Краковскомъ Воеводствѣ. Изъ нихъ Степанъ въ 1722 году владѣль имѣніемъ Рожновъ, Тропѣ и Бенджешино.

Кушели, изъ коихъ Францискъ Кушель, Скарбникъ Слонимскій, въ 1712 году владѣль въ Новогродскомъ Воеводствѣ имѣніемъ Лисовиче, пожалованнымъ ему Королемъ Августомъ II.

Михаилъ изъ-Гулидова Кушель, Стольникъ Подляскій, въ 1764 году подписалъ актъ избранія Короля Станислава Августа.

Скуржевскіе, въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Иванъ, въ 1713 году, имѣніе свое Свентковице, въ Вѣлюнской Землѣ состоявшее, заложилъ за 20,000 злотыхъ у сына своего Павла Скуржевскаго, Чесника Добржинскаго.

Христофоръ Скуржевскій, въ 1721 году совершилъ продажу имѣнія Лагевники и Старговецъ, въ Калишскомъ Воеводствѣ состоявшаго.

Трушковскіе, издавна въ Ломжинской Землѣ осѣдлые. Андрей Трускъ, въ 1462 году, уступилъ сыну своему Павлу деревню Павлово, прозванную потомъ по фамиліи владѣльцевъ Трусками. Прозваніе

Букowińscy, w dawném Wojewódtwie Krakowskiém. Z tych w roku 1722 dobra Rożnów, Tropie, i Będzieszyno dziedziczył.

Kuszwowie. Franciszek Kuszel, Skarbnik Słonimski, z mocy nadania Króla Polskiego Augusta II z roku 1712, dobra Lisowicze w Wojewódtwie Nowogrodzkiém posiadał.

Michał z Hulidowa Kuszel, Stolnik Podlaski, w roku 1764 Elekcję Króla Stanisława Augusta podpisał.

Skórzewscy, w dawném Wojewódtwie Sieradzkiém. Z tych Jan, w roku 1713 dobra Świętkowice, w Ziemi Wieluńskiej leżące, synowi swemu Pawłowi Skórzewskiemu, Cześnikowi Dobrzyńskiemu, za sumę 20,000 zł. pols. zastawił.

Krzysztof Skórzewski, sprzedawał w roku 1721 dobra Łagiewniki i Starhowiec, w Wojewódtwie Kaliskiém położone.

Truszkowscy, od dawna w Ziemi Łomżyńskiej osiedli. Z téj rodziny Andrzej Trusk w roku 1462 synowi swemu Pawłowi ustąpił wieś Pawłowo, która później od nazwiska posiadaczy Truskami nazwaną została.

же Трушковскихъ потомки Павла изъ-Трусковъ приняли только въ 1600 году отъ имѣнія бывшаго въ ихъ владѣніи.

Отъ нихъ-же происходилъ Яковъ Трушковскій, который въ 1624 году владѣль Земскимъ имѣніемъ Трушки-Куче въ Коленскомъ Повѣтѣ.

Potomkowie zaś tego Pawła z Trusków, dopiero około roku 1600 od posiadanych dóbr nazwisko Truskowskich przybrali.

Z tych również pochodził Jakób Truskowski, który w roku 1624 posiadał majątność ziemską Truszkicze, w Powiecie Koleńskim leżącą.

ГЕРБЪ

ДРОГОСЛАВЪ 2.

HERB

DROGOSŁAW 2.

Въ красномъ полѣ стрѣла желѣзкомъ вверхъ, на золотомъ полумѣсяцѣ рогами внизъ обращенномъ. Въ наверхъ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его:

Буховецкіе, въ прежнемъ Княжествѣ Литовскомъ осѣдлые. Изъ нихъ Венедиктъ въ 1590 году владѣль имѣніемъ Буховиче и Молойче въ Воеводствѣ Брестъ-Литовскомъ.

W polu czerwonym strzała żelazcem do góry na księżycu złotym rogamі na dół obróconym. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go:

Buchowieccy, rodzina w dawném Księztwie Litewskiem osiadła. Z niej Benedykt w roku 1590 posiadał dobra Buchowicze i Mołojcze w Województwie Brzesko-Litew-

Викторинъ Буховецкій, Судья Гродскій Гродненскій, въ 1765 году былъ владѣльцемъ деревни Понарлице въ Троцкомъ Воеводствѣ.

skiém. Wiktoryn Buchowiecki, Sędzia Grodzki Grodzieński, w roku 1765 wieś Ponarlice w Województwie Trockiém dziedziczył.

ГЕРБЪ

Д Р Ы Я.

HERB

D R Y A.

Въ красномъ полѣ три желтые камня въ серебро оправленные, между двумя голубыми узкими полосами. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Борисовичи, изъ коихъ Осипъ въ 1754 году владѣль имѣниемъ Войны, въ Дрогичинской Землѣ состоявшимъ.

Хлаповскіе. Карлъ изъ-Хлапова Хлаповскій, Подкоморій, въ 1765 году купилъ имѣніе Госцѣво въ Калишскомъ Воеводствѣ.

W polu czerwonym trzy kamienie żółte w srebro oprawne, między dwiema wązkiemi wstęgami niebieskiemi w prawo. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Borysowiczowie. Józef w roku 1754 w Ziemi Drohickiej dobra Wojny posiadał.

Chłapowscy. Karol z Chłapowa Chłapowski Podkomorzy w r. 1765 nabył dobra Gościejewo w Województwie Kaliskim leżące.

Чижевичи, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Антонъ Чижевичъ, Субделегатъ Гродскій Мельницкій, въ 1749 году владѣль въ Мельницкой же Землѣ имѣніемъ Свинярово.

Чижевскіе. Одни происходятъ изъ Сѣрадскаго Воеводства. Между ними Северинъ, въ 1688 году уступилъ брату своему Александру имѣніе Слодковъ.

Станиславъ въ 1744 году, кромѣ Слодкова, владѣль еще имѣніемъ Шавловице въ Калишскомъ Воеводствѣ состоявшимъ.

Другіе выводятъ родъ свой отъ Игнатія, который въ 1773 году продалъ имѣніе свое Бяле-Лонки, въ Галицкой Землѣ лежавшее.

Иные наконецъ происходятъ отъ Франциска-Андрея Чижевскаго, который въ 1787 г. владѣль въ Гнѣзненскомъ Воеводствѣ имѣніемъ Имелинка.

Лисецкіе. Станиславъ въ 1699 году купилъ въ Познанскомъ Воеводствѣ деревню Каменецъ.

Григорій владѣль въ Калишскомъ Воеводствѣ имѣніемъ Реча, которое онъ продалъ въ 1728 году.

Николай съ 1751 года владѣль въ томъ же Воеводствѣ имѣніемъ Дембы и Бернатки, которое перейдя

Чыżewiczowie, w dawném Województwie Podlaskiém osiedli. Z tych Antoni Czyżewicz Subdelegat Grodzki Mielnicki, około roku 1749 dobra Swiniarowo w Ziemi Mielnickiej dziedziczył.

Чыżewscy. Jedni pochodzą z Sieradzkiego Województwa. Z tych Seweryn w roku 1688 dobra Słodków bratu swemu Aleksandrowi ustąpił.

Stanisław zaś w r. 1744, oprócz Słodkowa jeszcze dobra Szawłowice w Kaliskim położone, dziedziczył.

Drudzy wywodzą się od Ignacego, który w roku 1773 dobra swoje Białe-Łąki w Ziemi Halickiej leżące sprzedał.

Inni nareszcie są potomkami Franciszka Andrzeja dwóch imion Czyżewskiego, w roku 1787 dziedzica dóbr Imielinka w Województwie Gnieźnieńskim położonych.

Lisieccy. Stanisław w r. 1699 nabył w Województwie Poznańskim wieś Kamieniec.

Grzegorz, był dziedzicem dóbr Recha w Województwie Kaliskim leżących, które w roku 1728 sprzedał.

Mikołaj od roku 1751 posiadał w témże Województwie dobra Dembe i Biernatki, które następnie odzie-

по наслѣдству къ сыновьямъ его, продано ими въ 1761 году.

Лукомскіе, родомъ изъ прежняго Калишскаго Воеводства, гдѣ предокъ ихъ Осипъ Лукомскій въ 1745 году владѣлъ имѣніемъ Парусево и Парусевко.

Модлибовскіе. Осипъ владѣлъ въ Калишскомъ Воеводствѣ имѣніемъ Хлѣво и частію деревни Кемблова, которыя продалъ въ 1744 году.

Оржельскіе, изъ коихъ Лука Оржельскій, Писарь Земскій Калишскій, въ 1653 году владѣлъ въ томъ же Воеводствѣ имѣніемъ Славино и Замосць.

Высоцкіе. Станиславъ въ 1689 году купилъ въ Калишскомъ Воеводствѣ имѣніе Панево и Палендзе-дольне.

дзичыwszy synowie jego, takowe w roku 1761 sprzedali.

Łukomscy, pochodzą z dawnego Województwa Kaliskiego, gdzie poprzednik ich Józef Łukomski posiadał w roku 1745 dobra Parusewo i Parusewko.

Modlibowscy. Z tych Józef był dziedzicem dóbr Chlewo i części na Kembłowie w Województwie Kaliskiem położonych, i te w r. 1744 sprzedał.

Orzelscy. Z téj rodziny Łukasz Orzelski, Pisarz Ziemski Kaliski, w roku 1653 posiadał w témże Województwie dobra Sławino i Zamość.

Wysoccy. Stanisław, w roku 1689 nabył w Województwie Kaliskiem dobra Paniewo i Palendziedolne.

ГЕРБЪ

ДРЖЕВИЦА.

HERB

DRZEWICA.

Въ голубомъ полѣ золотой полумѣсяцъ рогами вверхъ; надъ нимъ и подъ нимъ по золотой шестиконечной звѣздѣ. Въ наверхъ шлема пять строусовыхъ перьевъ.

Употребляютъ его :

Добровольскіе, въ прежнемъ Плоцкомъ Воеводствѣ осѣдлые. Изъ нихъ Людовикъ - Доминикъ, Ротмистръ Ковенскаго Повѣта, владѣль имѣніемъ Януце, иначе Бурнишки называвшимся, и передалъ оное въ 1789 году въ наслѣдство сыновьямъ своимъ Тадею, Якову и Антону.

Духновскіе, въ прежнемъ Подляскомъ Воеводствѣ осѣдлые, изъ коихъ Андрей, въ 1736 году, продалъ земское имѣніе свое, въ Брянскомъ Повѣтѣ состоявшее.

W polu niebieskiem księżyc złoty roгами w górę, między dwiema takiemiż gwiazdami sześciopromiennemi, nad i pod nim ustawionemi. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Używają go :

Dobrowolscy, rodzina w dawnym Województwie Trockiém osiadła. Z téj Ludwik Dominik, Rotmistrz Powiatu Kowieńskiego, dziedziczył dobra Janucie, inaczéj Burniszki zwane, i takowe w r. 1789 synom swoim Tadeuszowi, Jakóbowi i Antoniemu w spadku pozostawił.

Duchnowscy, rodzina w dawnym Województwie Podlaskiém osiadła. Z niéj pochodzący Andrzej, w r. 1736 sprzedał dobra swoje ziemskie, w Powiecie Brańskim posiadane.

Луговскіе, жительствовавшіе въ Добржинской Землѣ, гдѣ Антонъ въ 1762 году владѣль деревнями Рогувекъ и Луги.

Микуловскіе, родомъ изъ прежняго Сандомирскаго Воеводства. Викторъ изъ-Микулова Микуловскій, Хорунжій Вилькомирскій, владѣль тамъ имѣніемъ Вильчогура и Домбровка-Нагорна, которое въ 1768 году раздѣлили между собою сыновья его: Игнатій, Карлъ, Іабинъ и Антонъ. Сей послѣдній былъ Писаремъ Земскимъ Радомскимъ и выбранъ въ 1782 году Депутатомъ на Петрковскій Коронный Трибуналъ.

Поплавскіе, въ прежней Ломжинской Землѣ. Андрей въ 1775 году владѣль тамъ имѣніемъ Замбрице-Старе и Миноты.

Стоковскіе, изъ прежняго Сѣрадскаго Воеводства происходящіе. Николай въ 1615 году владѣль тамъ имѣніемъ Мечна и Яроцице. Антонъ-Бальтазаръ изъ-Стока Стоковскій, Бургравъ Вѣлюнскаго Грода, владѣль имѣніемъ Рачынъ, Копыдлово, Лагевники и иными, которое въ 1763 году раздѣлили между собою сыновья его Валентинъ и Матвей.

Василевскіе. Лаврентій Ва-

Ługowscy, zamieszkiwali w Ziemi Dobrzyńskiej, gdzie Antoni Ługowski w roku 1762 wsie Rogówek i Ługi posiadał.

Mikułowscy, rodzina z dawnego Województwa Sandomierskiego pochodząca. Z niej Wiktor z Mikułowa Mikułowski, Chorąży Wilkomirski, posiadał także dobra Wilczogóra i Dąbrówka-Nagórna, którymi w r. 1768 podzielili się jego synowie: Ignacy, Karol, Jacenty i Antoni. Ten ostatni był Pisarzem Ziemskim Radomskim i w roku 1782 Deputatem na Trybunał Koronny Piotrkowski.

Popławscy, w dawniej Ziemi Łomżyńskiej. Andrzej, w roku 1775 dobra Zambrzyce-Stare i Minoty posiadał.

Stokowscy, z dawnego Województwa Sieradzkiego pochodzą. Z tych Mikołaj, w roku 1615 posiadał także dobra Mieczna i Jarocice. Antoni-Baltazar ze Stoku Stokowski, Burgrabia Grodu Wieluńskiego, dziedziczył dobra Raczyn, Kopydłowo, Łagiewniki i inne, którymi w roku 1763 po jego śmierci podzielili się synowie Walenty i Maciej.

Wasilewscy. Wawrzyniec Wa-

сплевскій около 1696 года владѣль деревнею Василево въ Дрогичинской Землѣ.

Александръ изъ-Василева Василевскій въ 1748 году владѣль въ Сандомирскомъ Воеводствѣ деревнею Рембешице.

Осипъ Василевскій, за отличие по медицинской службѣ, возведенъ въ потомственные дворяне, грамотою Короля Станислава Августа 1778 года Марта 30 дня, съ пожалованіемъ герба Држевицы.

Заѣнчковскіе, въ прежнемъ Сандомирскомъ Воеводствѣ осѣдлые. Иванъ-Карлъ изъ-Заѣнчковъ Заѣнчковскій, Подчашій Подляскій, въ 1717 году владѣль деревнею Петрикозы. Казиміръ, Хорунжиць Добжинскій, владѣль тамъ же имѣніемъ Курашковъ и Воля Добромирова, иначе Воля-Курошковска, которое онъ продалъ въ 1758 году.

silewski, около roku 1696 w Ziemi Drohickiej wieś Wasilewo posiadał.

Aleksander z Wasilewa Wasilewski, w roku 1748 dziedziczył w Województwie Sandomierskim wieś Rembieszyce.

Józef Wasilewski, za zasługi w zawodzie lekarskim przez Króla Polskiego Stanisława-Augusta do godności szlacheckiej wyniesiony, w dniu 30 Marca 1778 roku Dyplom wraz z herbem Drzewica otrzymał.

Zajączkowscy, w dawnym Województwie Sandomierskim. Z tych Jan-Karol z Zajączków Zajączkowski, Podczaszy Podlaski, w roku 1717 posiadał wieś Petrykozy. Kazmirz, Chorążyc Dobrzyński, tamże dziedziczył dobra Kuraszków, z Wolą Dobromirową inaczéj Kuroszkowską nazwaną, które w r. 1758 sprzedał.

ГЕРБЪ
ДУБЕНИЦЪ.

HERB
DUBENITZ.

Въ щитѣ наполь - раздѣленномъ, въ правомъ голубомъ полѣ, лиса подыавшаяся на дыбки, а въ лѣвомъ серебряномъ бѣлый песъ съ краснымъ ошейникомъ въ такомъ же положеніи, обращенные другъ къ другу. Въ наверхшѣ шлема дворянская корона.

Употребляютъ его :

Райскіе или **Рейскіе**, выѣхавшіе изъ Чехіи. Францискъ-Ксаверій Райскій, доказавъ права свои на Баронскій титулъ въ Депутаціи бывшаго Сената Царства, включенъ въ списокъ Бароновъ, обнародованный въ 1824 году, и на семъ основаніи, равно статьи 17-й пункта 2-го, литеры *a* Положенія о Дворянствѣ 1836 года, записанъ въ Дворянскія книги.

Na tarczy dwudzielnej, w prawém polu niebieskiem lis wspięty, w lewém zaś srebrnem takiż pies biały, w obroży czerwonej ku sobie zwrócone. W szczycie hełmu sama korona szlachecka.

Używają go :

Rajscy vel **Rejscy**, rodzina z Czech pochodząca. Z téj Franciszek-Ksawery Rajski, po udowodnieniu praw do tytułu Barona przed była Deputacją Senatu Królestwa, pomieszczony został na liście Baronów w roku 1824 ogłoszonej; i na téj zasadzie z mocy Artykułu 17 ustępu 2 litery *a* Prawa o Szlachectwie z r. 1836 w Księgi Szlachty wpisany.

ГЕРБЪ
ДУШЕКЪ
ДУШИНСКІЙ.

HERB
DUSZEK
DUSZYŃSKI.

Въ красномъ полѣ единорогъ вправо, съ сизымъ голубемъ на головѣ. Въ наверхѣ шлема выходящій единорогъ.

Гербъ сей, вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ, Всемилоствѣйше пожалованъ Коммисару Варшавской Исполнительной Полиціи Ивану Душинскому, за усердную службу, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя АЛЕКСАНДРА I, данною въ 29 день Мая (10) Іюня 1823 года.

W polu czerwonymъ jednorożec w prawo, z gołębiem siwym na głowie. W szczycie hełmu pół takiegoż jednorożca.

Herb ten wraz z dziedzicznym szlachectwem, NAJŁASKAWIEJ nadany został Janowi Duszyńskiemu, Kommissarzowi Policji Wykonawczej Miasta Warszawy, za gorliwość w służbie Dyplomatem Wiekopomnej pamięci NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA ALEKSANDRA I, z dnia 29 Maja (10) Czerwca 1823 roku.

ГЕРБЪ

ДЗЯЛОША.

HERB

DZIAŁOSZA.

Въ красномъ полѣ, съ правой стороны оленій рогъ, а съ лѣвой правое коршунье крыло. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его :

Гинчи, выѣхавшіе изъ Пруссіи. Поселясь въ прежнемъ Сѣрадскомъ Воеводствѣ, они писались изъ-Рогова. Фамиліи этой Игнатій Гинчъ въ 1816 году былъ Капитаномъ Штаба по Генераль-Квартирмейстерской части Польскихъ войскъ.

Na tarczy w polu czerwonym, z prawego brzegu róg jeleni, z lewego zaś skrzydło sępie prawe. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go :

Hinczowie, rodzina z Pruss pochodząca, której członkowie osiadłszy w dawném Województwie Sieradzkim, pisali się z Rogowa. Z téj Ignacy Hincz, w roku 1816, był Kapitanem Sztabu Kwatermistrzostwa Jeneralnego byłych Wojsk Polskich.

ГЕРБЪ

ДЗЯЛОША 2.

HERB

DZIAŁOSZA 2.

Въ красномъ полѣ, съ правой стороны золотая змѣя обвившаяся вокругъ желѣзной полосы, а съ лѣвой правое коршунье крыло. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера.

Употребляютъ его:

Салиши, выѣхавшіе изъ Пруссіи. Карлъ Салишъ, за непоколебимую вѣрность Престолу, Всемилости-вѣйшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, 1834 года Іюня 27 (Іюля 9) дня, награжденъ обывательскими правами и дворянскимъ достоинствомъ Царства Польскаго.

W polu czerwonym z prawego brzegu tarczy wąż złoty, około sztaby żelaznej obwinięty; z lewego, skrzydło sępie prawe. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Używają go:

Salisch, rodzina z Pruss pochodząca. Z niej Karól Salisch, za niezachwianą wierność swoją dla Tronu, NAJŁASKAWIEJ przypuszczony został do używania przywilejów obywatelstwa i szlachectwa w Królestwie Polskim, Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z d. 27 Czerwca (9 Lipca) 1834 r.

ГЕРБЪ
ДЗЯНОТТЪ
де КАСТЕЛЛЯТИ.

Въ голубомъ полѣ, на муравѣ, каменная ворота о пяти башняхъ, изъ коихъ надъ среднею, вышею, черный орелъ Нѣмецкой Имперіи. Въ наверхъ шлема, украшеннаго золотомъ, подобный-же орелъ. Наметь голубой съ краснымъ подбоемъ.

Употребляютъ его:

Дзянотты-де-Кастелляти, фамилія вышедшая изъ Рейнскаго края и поселившаяся въ Польшѣ въ царствованіе Короля Сигизмунда III. Петръ Дзяноттъ-де-Кастелляти, за храбрость и мужество оказанныя въ разныхъ войны, получилъ въ 1662 г. отъ Короля Яна Казимира дипломъ на потомственное дворянство вмѣстѣ съ вышеизображеннымъ гербомъ

HERB
DZIANOTT
de CASTELLATI.

W polu niebieskiem na murawie brama o pięciu wieżach, nad środkową od innych wyższą, orzeł czarny Rzeszy Niemieckiej. W szczycie hełmu, złotem ozdobionego, podobnyż orzeł. Labry niebieskie czerwono podszyte.

Używają go:

Dzianott de Castellati, rodzina pochodząca z nad Renu i za panowania Króla Zygmunta III w Polsce osiadła. Z téj Piotr Dzianott de Castellati, za waleczność i męstwo w różnych wojnach okazane, od Króla Polskiego Jana Kazimierza w r. 1662 Dyplomatem na Szlachectwo dziedziczne wraz z herbem powyższym otrzymał.

ГЕРБЪ

Д З Ю Л И.

Въ серебряномъ полѣ, три золотыя ползущія змѣи, поперегъ щита, головами вправо. Щитъ безъ шлема и короны; наметъ красный безъ подбоя.

Употребляютъ его:

Дзѣвульскіе, въ прежнемъ Воеводствѣ Люблинскомъ осѣдлые. Изъ нихъ Игнатій Дзѣвульскій въ 1768 году былъ Субделегатомъ Красноставскаго Грода.

HERB

D Z I U L I.

W polu srebrném trzy węże złote głowami w prawo, jeden pod drugim pełzające. Tarcza bez hełmu i korony, labry czerwone bez podszycia.

Używają go:

Dziewulscy, w dawném Województwie Lubelskiém osiedli. Z tych Ignacy Dziewulski w roku 1768 był Subdelegatem Grodu Krasnostawskiego.

ОТДѢЛЕНІЕ III.

Г Е Р Б Ы

РОДОВЪ, ПРИОБРѢВШИХЪ ДВОРЯНСТВО

послѣ 16 (28) Августа 1836 года.

ODDZIAŁ III.

H E R B Y

RODZIN, KTÓRE NABYŁY SZLACHECTWO

po dniu 16 (28) Sierpnia 1836 roku.

ГЕРБЪ
БАВОЛЪ
ВОЛОВСКАГО.

HERB
BAWOŁ
WOŁOWSKIEGO.

Въ разчетверенномъ щитѣ, въ первой и четвертой части буйволъ въ серебряномъ полѣ, во второй и третей серебряный крестъ въ красномъ полѣ. Въ наверхъ шлема выходящій буйволъ, вправо. Подъ щитомъ девизъ: Deum cole Regem serva.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Ивану и Теодору Францисковымъ сыновьямъ Воловскимъ, Высочайшими Грамотами Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, данными: Ивану Воловскому, бывшему первому Помощникомъ Секретаря въ Статсъ-Секретаріатѣ Царства Польскаго, на основаніи 7 статьи Положенія о дворянствѣ 1836 года въ 2 (14) день Генваря 1839 года, а Теодору Во-

На тarczы przeciwiertowanej w części pierwszej i czwartej bawół w prawo w polu srebrnym, w drugiej i trzeciej krzyż srebrny w polu czerwonym. W szczycie hełmu rół bawołu w prawo. Pod tarczą godło: „Deum cole Regem serva”.

Taki herb Najmilszociwiej nadany został wraz z dziedzicznym szlacheństwem Janowi i Teodorowi synom Franciszka Wołowskim, pierwszemu, ówczesnemu pierwszemu Podsekretarzowi Sekretaryatu Stanu Królestwa Polskiego z mocy Artykułu 7 Prawa o Szlacheństwie z roku 1836, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, w dniu 2 (14) Stycznia 1839 roku; drugiemu, byłemu Kapitanowi Pułku Strzelców konnych Gwardyi byłego Wojska

ловскому, бывшему Капитану Лейбъ-Гвардіи Конноегерскаго полка бывшихъ Польскихъ войскъ, въ послѣдствіи Начальнику Грубѣшовскаго Уѣзда, на основаніи статьи 1 пункта 2 лит. е Высочайшаго Указа 27 Ноября (9 Декабря) 1839 года, въ 13 (25) день Марта 1845 года.

Polskiego, później Naczelnikowi Powiatu Hrubieszowskiego, z mocy Artykułu 1 ustępu 2 litera e Ukazu NAJJAŚNIEJSZEGO PANA z dnia 27 Listopada (9 Grudnia) 1839 roku Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA z d. 13 (25) Marca 1845 r.

ГЕРБЪ

БЕРСИНЪ

БЕРСКАГО.

Щитъ пересѣченъ по поламъ; въ верхнемъ красномъ полѣ, между двухъ золотыхъ шестиконечныхъ звѣздъ, бѣлая повязка; въ нижнемъ же золотомъ, бѣлый конь, вправо, съ черною подпругою. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера; на

HERB

B E R S I N

BERSKIEGO.

Tarcza w połowie ścięta; w górném polu czerwonym, między dwiema sześciopromiennemi gwiazdami złotemi, biała przepaska; w dolném złotém koni biały w prawo z czarnym popręgiem. W szczycie hełmu trzy pióra strusie; na nich na krzyż

нихъ кресто-образно золотые якорь и топоръ, послѣдній остреемъ къ срединѣ. Наметь красный съ золотымъ подбоемъ.

Вышеописанный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ, за оказанныя по инженерной части заслуги, Франциску Осипову сыну Берскому, Генераль-Маіору Корпуса Инженеровъ Путей Сообщенія, на основаніи Статьи 3 и 16 пункта 2 Положенія о дворянствѣ 1836 года, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I-го въ 9 (21) день Апрѣля 1847 года данною.

kotwica i topór złote, ostatni ostrzem do środka. Labry czerwone złotem podszyte.

Herb taki wraz z szlachectwem dziedziczném, NAJŁASKAWIEJ nadany został za zasługi w służbie Inżynierskiej położone, Franciszkowi Ber-skiemu, synowi Józefa, Jenerałowi Majorowi Korpusu Inżynierów Kom-munikacyj lądowych i wodnych, z mocy Artykułów 3 i 16 ustępu 2 Prawa o Szlachectwie z roku 1836; Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 9 (21) Kwietnia 1847 roku.

ГЕРБЪ
БЕЗТРВОГИ
ЛИПИНСКАГО.

HERB
BEZTRWOGI
LIPIŃSKIEGO.

Въ голубомъ полѣ съ золотымъ ободкомъ два меча на крестъ, остреемъ вверху; въ точ-

W polu niebieskiém ze skrajem złotym dwa miecze na krzyż ostrzem do góry; w złączeniu

къ соединенія горящая граната. Въ наверхъ шлема воткнутый мечъ.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Совѣтнику Люблинскаго Губернскаго Правленія Вильгельму Иванову сыну Липинскому, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 21 Марта (2 Апрѣля) 1844 г. данною по силѣ статьи 4 и 3-го пункта 16-ой Положенія о дворянствѣ 1836 года.

palący się granat. W szczycie hełmu utkwiony miecz.

Herb taki wraz z dziedzicznym szlacheństwem, Najłaskawiej nadany został Wilhelmowi Lipińskiemu, synowi Jana, Rady Rządu Gubernialnego Lubelskiego, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 21 Marca (2 Kwietnia) 1844 roku, z mocy Artykułów 4 i 16 ustępu 3 Prawa o Szlacheństwie z roku 1836.

ГЕРБЪ
БЪНЕВЕЦЪ

БРУНВЕЯ.

Въ голубомъ полѣ золотой снопь, вокругъ котораго обви- лась змѣя. Въ наверхъ шлема

HERB
BIENIEWIEC

BRUNWEJA.

W polu niebieskiem snop zło- ty, w około którego wijący się wąż. W szczycie hełmu trzy

три строусовыя пера. Наметь голубой съ золотымъ подбоемъ.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Юлію Вильгельму Фридриху Вильгельмову сыну Брунвею, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, на основаніи 3-го пункта статьи 2-й Положенія о дворянствѣ 1836 года, — за пожертвованіе, которое онъ Юліи Вильгельмъ Брунвей сдѣлалъ, обезпечивъ на имѣніи своемъ Бѣневице въ Варшавскомъ Уѣздѣ состоящемъ, на вѣчныя времена, содержаніе двухъ инвалидовъ Императорско - Россійской Арміи.

strusie pióra. Labry niebieskie złotem podłożone.

Herb ten wraz z dziedzicznym szlachectwem, NAJŁASKAWIÉJ nadany został Juliuszowi Wilhelmowi Brunwej, synowi Fryderyka - Wilhelma, Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 13 (25) Marca 1845 roku, w myśl Artykułu 2 ustępu 3 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, za ofiarę którą tenże Juliusz Wilhelm Brunwej zrobił, zapewniając na wieczne czasy na dziedzicznych dobrach swoich Bieniewice w Powiecie Warszawskim położonych, utrzymanie dla dwóch inwalidów z Armii JEGO CESARSKIÉJ MOŚCI.

ГЕРБЪ

БИСКУПЕЦЪ

ГОЛЬДТМАНОВЪ.

HERB

BISKUPIEC

GOLDTMANÓW.

Щитъ раздвоенный; въ правомъ голубомъ полѣ факель, якорь и серебряный крестъ,

Tarcza dwudzielna; w prawém polu niebieskiém pochodnia, kowtwa i krzyż srebrny w gwiazdę,

звѣздообразно; въ лѣвомъ же красномъ, золотой снопъ, вкось отъ лѣваго угла. Въ наверхъ шлема пять строусовыхъ перьевъ. Наметь съ правой стороны голубой съ серебрянымъ подбоемъ, а съ лѣвой красный, подложенный золотомъ.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ, Всемиловѣйше пожалованъ Антону, Осипу и Маріаннѣ Карловымъ Гольдтманамъ Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 13 (25) день Марта 1845 данною, за особенныя заслуги, непоколебимую вѣрность и преданность Престолу дяди ихъ Гольдтмана, Суффрагана и Прелата Куявско-Калишской Эпархіи, въ послѣдствіи Епископа Сандомирскаго.

w lewém czerwonym sнопъ złoty skośnie od lewego. W szczycie hełmu pięć piór strusich. Labry z prawej strony niebieskie srebrem, z lewej czerwone złotem podłożone.

Herb ten wraz z dziedzicznym szlacheństwem, nadany został Antoniemu, Józefowi i Maryannie dzieciom Karola Goldtmana, Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 13 (25) Marca 1845 roku, za znakomite zasługi, niezachwianą wierność i przywiązanie do Tronu, okazane przez ich stryja Księdza Goldtman ówczesnego Suffragana Dycezyi Kujawsko-Kaliskiej, później Biskupa Sandomierskiego.

ГЕРБЪ
БОБРЪ I
БОБРОВСКАГО.

HERB
BOBR I
BOBROWSKIEGO.

Щитъ раздвоенный, съ серебряною окраиною прикрѣпленною золотыми гвоздями. Въ правомъ голубомъ полѣ бобръ на вѣтви пня, а въ лѣвомъ красномъ, кустъ цвѣтущей мелиссы, надъ которою осьмиконечная серебряная звѣзда. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Директору Отдѣленія неокладныхъ доходовъ Правительственной Коммиссии Финансовъ и Казначейства Статсъ-Совѣтнику Антону Игнатьеву сыну Бобровскому, за отличія оказанныя по службѣ, на основаніи 4-й статьи Положенія о дворянствѣ 1836 года, Высочайшею грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, во 2 (14) день Генваря 1839 г. данною.

Tarcza dwudzielna ze skrajem srebrnym, złotemi gwoździami nabitym; w prawém polu niebieskiém, bóbr na gałęzi pnia, w lewém czerwonym, krzak kwitnącej melissy, nad nią gwiazda ośmiopromienna srebrna. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Herb ten nadany został wraz z szlacheństwem dziedziczném Antoniemu Bobrowskiemu, synowi Ignacego, Radcy Stanu, Dyrektorowi Wydziału Dochodów Niestających w Kommissyi Rządowej Przychodów i Skarbu z mocy Artykułu 4 Prawa o Szlacheństwie z roku 1836, Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 2 (14) Stycznia 1839 r., za zasługi w służbie cywilno-rządowej położone.

ГЕРБЪ
БОБРЪ 2

БОБРОВСКАГО.

HERB
BOBR 2

BOBROWSKIEGO.

Щитъ раздвоенный, въ серебряную окранныю прикрѣпленною золотыми гвоздями. Въ правомъ голубомъ полѣ, бобръ на вѣтви пня, а въ лѣвомъ красномъ, стрѣла желѣзкомъ вверхъ, съ чернымъ орлинымъ хвостомъ. Въ наверхѣ шлема три строусовыя пера.

Вышеописанный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ бывшему Коммисару Административнаго Отдѣленія бывшей Коммисіи Калишскаго Воеводства Семену Игнатьеву сыну Бобровскому, по силѣ пункта 3 статьи 2 Положенія о Дворянствѣ 1836 года, за отличіе въ гражданской службѣ, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 12 (24) день Мая 1842 года данною.

Tarcza dwudzielna ze skrajem srebrnym, złotemi gwoździami nabitym. W prawém polu niebieskiém bóbr na gałęzi pnia, w lewém zaś czerwonym strzała żelazcem w górę, orlim ogonem czarnym zakończona. W szczycie hełmu trzy strusie pióra.

Taki herb wraz z dziedzicznym szlacheństwem, nadany został Szymonowi Bobrowskiemu, synowi Ignacego, byłemu Kommissarzowi Wydziału Administracyjnego w dawniej Kommissyi Województwa Kaliskiego, z mocy Artykułu 2 ustępu 3 Prawa o Szlacheństwie z roku 1836, Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 12 (24) Maja 1842 roku, za zasługi w służbie cywilno-rządowej położone.

ГЕРБЪ
БОДЗЕЦЪ
РОГАЛЬСКАГО.

HERB
BODZIEC
ROGALSKIEGO.

Щитъ раздвоенный; въ правомъ серебряномъ полѣ красный олений рогъ и сѣрый буйволоный; въ лѣвомъ же, красномъ, Темеида въ голубой одеждѣ. Въ наверхѣ шлема такіе же какъ въ щитѣ рога.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Совѣтнику Генеральной Прокураторіи въ Царствѣ Польскомъ Валентию Францову сыну Рогальскому, на основаніи статьи 4-й Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 12 (24) день Января 1843 года.

Tarcza dwudzielna: w prawém polu srebrném róg czerwony jeleni i bawoli szary; w lewém czerwонém Themida w szacie niebieskiej. W szczycie hełmu podobne jak w tarczy rogi.

Herb powyższy wraz z szlachectwem dziedziczném, NAJŁASKAWIEJ nadany został Walentemu Rogalskiemu, synowi Franciszka, Radey Prokuratorowi Jeneralnej w Królestwie Polskim, z mocy Artykułu 4 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z d. 12 (24) Stycznia 1843 roku.

ГЕРБЪ

БОЖИДАРЪ

ГОТЬЕ.

HERB

BOŹYDAR

GAUTIER.

Въ раздвоенномъ щитѣ, въ правомъ голубомъ полѣ двѣ шпаги накрестъ, ефесами вверхъ, между трехъ лилей, расположенныхъ треугольникомъ; подъ шпагами золотая буква W. Въ лѣвомъ же красномъ полѣ золотой левъ, въ коронѣ, со щитомъ въ лѣвой лапѣ и съ мечемъ въ правой. Въ наверхъ шлема выходящее крыло коршунье, ребромъ вправо, пронзенное вправо же стрѣлою. Наметь съ правой стороны красный, съ лѣвой голубой, оба съ золотымъ подбоемъ.

Tarcza dwudzielna; w prawém polu niebieskiém dwie szpady na krzyż, między trzema lilijami w trójkąt, wierzchołkiem do góry; pod szpadami litera złota W; w lewém zaś czerwonym lew złoty w koronie, z tarczą w lewej a z mieczem w prawej łapie. W szczycie hełmu skrzydło sępie barkiem w prawo, strzałą także w prawo przebite. Labry z prawej strony czerwone, z lewej niebieskie, z obu podszyte złotem.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Начальнику Канцеляріи Отдѣленія бывшей военной Коммисіи Статсъ-Совѣтнику Антону Антонову сыну Готье, Высочайшею грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, данною въ 19 (31) день Августа 1847 года, на основаніи статьи 4-ой и пункта 3-го 16-й Положенія о дворянствѣ 1836 года.

Herb ten wraz z dziedziczném szlachectwem, nadany został Antoniemu Gautier synowi Antoniego, Radcy Stanu, Szefowi Bióra w Wydziałach po byłej Kommissyi Rządowej Wojny pozostałych, Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 19 (31) Sierpnia 1847 roku, z mocy Artykułów 4 i 16 ustępu 3 Prawa o Szlachectwie z roku 1836.

ГЕРБЪ

Б Р У Н Н Ъ

ЛИНЗЕНБАРТА.

Въ красномъ полѣ три медвежьи головы съ золотыми ошейниками, вправо, на серебряной перевязи отъ праваго угла. Въ наверхъ шлема выходящій мед-

HERB

B R U N N

LINSENBARTHA.

W polu czerwonym trzy głowy niedźwiedzie ze złotemi obrożami w prawo, na wstędze srebrnej idącej w lewo. W szczycie hełmu rół niedźwiedzia w prawo

вѣдъ вправо, съ золотымъ ошейникомъ. Наметь красный съ серебрянымъ подбоемъ.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемиловѣйше пожалованъ Обѣздному Инспектору Страховаго Управленія въ Царствѣ Польскомъ Александру Михайлову сыну Линзенбарту, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, данною въ 20 день Юля (1 Августа) 1848 г., на основаніи статей: 2 пункта 2, 4 пункта 2 и 16 пункта 4 Положенія о Дворянствѣ 1836 года.

z obrożą złotą. Labry czerwone srebrzem podszyte.

Herb ten wraz z dziedzicznym szlachectwem nadany został Aleksandrowi Linsenbarthowi synowi Michała, Inspektorowi Objazdowemu Dyrekcji Ubezpieczeń w Królestwie Polskiem, Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 20 Lipca (1 Sierpnia) 1848 roku, z mocy Artykułu 2 ustępu 2; 4, ustępu 2 i 16 ustępu 4 Prawa o Szlachectwie z roku 1836.

ГЕРБЪ

БУДЗИСЛАВЪ

БУДЗИШЕВСКАГО.

HERB

BUDZISŁAW

BUDZISZEWSKIEGO.

Въ зеленомъ полѣ крѣпостныя ворота съ тремя башнями; подъ среднею изъ нихъ мечъ и золотое перо, крестообразно, на раскрытой книгѣ; надъ боковы-

W polu zieloném brama o trzech wieżach; pod środkową miecz i pióro złote ułożone na krzyż, na otwartéj księdze; nad każdą zaś z bocznych, gwiazda

ми же, по золотой шестиугольной звѣздѣ. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Судьѣ Люблинскаго Гражданскаго Трибунала въ городѣ Сѣдльцахъ Францу Францову сыну Будзишевскому, на основаніи статей 2-й и 6-й пунктовъ 2-хъ Положенія о дворянствѣ 1836 года, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 19 (31) день Августа 1847 г.

sześciopromienna złota. W szczy-
cie hełmu trzy strusie pióra.

Herb powyższy wraz z dziedzicznym szlachectwem, NAJŁASKAWIEJ nadany został Franciszkowi Budziszewskiemu synowi Franciszka, Sędziemu Trybunału Cywilnego Gubernii Lubelskiej w Siedleach, z mocy Artykułów 2 i 6 ustępów 2-ch Prawa o Szlachectwie z r. 1836, Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 19 (31) Sierpnia 1847 roku.

ГЕРБЪ

ХОЛЕВЕЦЪ

ТЫКЕЛЯ.

HERB

CHOŁEWIEC

TYKŁA.

Въ голубомъ полѣ пушка дуломъ вверхъ, между двухъ серебряныхъ скобъ, обращенныхъ

W polu niebieskiem działo wylotem do góry, między dwiema srebrnemi klamrami na ze-

наружу. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера. Наметь голубой съ серебрянымъ подбоемъ.

Вышеописанный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Статсъ-Референдарію Государственнаго Совѣта Царства Польскаго Венедикту Францискову сыну Тыкелю, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 24 день Февраля (8 Марта) 1842 года данною, на основаніи статьи 4-й Положенія о Дворянствѣ 1836 года.

wnątrz obróconemi. W szczycie hełmu trzy pióra strusie. Labry niebieskie srebrem podszyte.

Herb ten wraz z dziedzicznym szlacheństwem, nadany został Benedyktowi Tykiel synowi Franciszka, Referendarzowi Stanu przy Radzie Stanu Królestwa Polskiego, Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I. z dnia 24 Lutego (8 Marca) 1842 roku, z mocy Artykułu 4 Prawa o Szlacheństwie z roku 1836.

ГЕРБЪ
Ц Ё С Ъ
БЕТХЕРА.

HERB
C I O S
BÖTTCHERA.

Въ раздвоенномъ щитѣ, въ правомъ голубомъ полѣ золотая шестиконечная звѣзда; а въ лѣвомъ красномъ, вооруженная

Tarcza dwudzielna: w prawém polu niebieskiém, gwiazda sześciopromienna złota, w lѣwém zaś czerwonym, ręka zbrojna

рука съ подъятымъ мечемъ вправо. Въ наверхъ шлема подобная какъ въ щитъ рука.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Президенту бывшаго Губернскаго города Кѣльце Вильгельму Иванову-Фридрихову сыну Бетхеру, на основаніи статьи 6-й пункта 2-го Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 21 день Марта (2 Апрѣля) 1844 года.

z mieczem do cięcia w prawo. W szczycie hełmu podobna jak w tarczy ręka.

Herb ten wraz z dziedzicznym szlachectwem, NAJŁASKAWIEJ nadany został Wilhelmowi Böttcherowi, synowi Jana Fryderyka, Prezydentowi miasta byłego Gubernialnego Kielce, z mocy Artykułu 6 ustępu 2 Prawa o Szlachectwie z roku 1836; Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I. z d. 21 Marca (2 Kwietnia) 1844 roku.

ГЕРБЪ
Ц А Р Я
ГИНЧА.

HERB
C Z A R A
HINCZA.

Въ голубомъ полѣ съ серебряною окраиною, змѣя, обвившаяся около золотой чаши и пьющая изъ нея; надъ змѣею серебряная шестиконечная звѣзда. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера.

W polu niebieskiem ze skrajem srebrnym, wąż około złotéj czary obwinięty i z niéj pijący; nad wężem gwiazda sześciopromienna srebrna. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Вышензображенный гербъ Всеми-
лостивѣйше пожалованъ вмѣстѣ съ
потомственнымъ дворянствомъ Ассе-
сору фармаціи Люблинскому Апте-
карю Карлу Фридрихову сыну Гинчу
Высочайшею Грамотою Государя Им-
ператора и Царя НИКОЛАЯ I, во
2 (14) день Октября 1839 года
данною, за непоколебимую вѣрность
Престолу.

Herb ten wraz z dziedzicznѣm
szlachectwem, nadany został Karo-
lowi Hincz synowi Fryderyka, As-
sessorowi Farmacyi i właścicielowi
Apteki w mieście Lublinie, Dyplo-
matem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i
KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 2 (14)
Października 1839 roku, za niezach-
wianą wierność dla Tronu okazy-
waną.

ГЕРБЪ
ЧАРНОВРОНЪ
ФИЯЛКОВСКАГО.

HERB
CZARNOWRON
FIJAŁKOWSKIEGO.

Въ голубомъ полѣ золотой ка-
валерскій крестъ, на серебря-
ной подковѣ;—на крестѣ воронъ,
готовый къ полету, вправо, съ
золотымъ во рту перстнемъ;
подъ подковою серебряный бру-
сокъ. Въ наверхъ шлема пять
строусовыхъ перьевъ.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомствен-
нымъ дворянствомъ Всемило-
стивѣйше пожалованъ Директору
Варшавскаго

W polu niebieskiѣm, krzyż
złoty kawalerski na barku sre-
brnej podkowy; na krzyżu kruk
wzlatujący w prawo, z pierście-
niem złotym w dziobie, pod pod-
kową belka srebrna. W szczycie
hełmu pięć piór strusich.

Herb ten wraz z dziedzicznѣm
szlachectwem, nadany został Ignace-
mu Fijałkowskiemu synowi Bartło-

Повивальнаго Института и Члену Медицинскаго Совѣта Доктору Медицины и Хирургіи Игнатію Варолюмееву сыну Фіалковскому, Высочайшею Грамотою Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 10 (22) день Декабря 1840 года данною, на основаніи пункта 2-го статьи 6-й Положенія о Дворянствѣ 1836 года.

mieja, Doktorowi Medycyny i Chirurgii, Dyrektorowi Instytutu Położniczego Warszawskiego i Członkowi Rady Lekarskiej, Dyplomatem Najjaśniejszego Cesarza i Króla MIKOŁAJA I, z dnia 10 (22) Grudnia 1840 roku z mocy Artykułu 6 ustępu 2 Prawa o Szlachectwie z r. 1836.

ГЕРБЪ

ДАНЪЛЬ

ДАНЪЛЬСКАГО.

Въ голубомъ полѣ съ золотою окраиною лань на лугу, обращенная вправо, съ оливною вѣткою во рту. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера; —среднее перо голубаго цвѣта, а на немъ серебряная шестиконечная звѣзда. Наметь голубой съ золотымъ подбоемъ.

HERB

DANIEL

DANIELSKIEGO.

W polu niebieskiem ze skrajem złotym, daniel na murawie, w prawo zwrócony, z gałązką oliwną w zębach. W szczycie hełmu trzy pióra strusie; środkowe niebieskie, a na niem gwiazda sześciopromienna srebrna. Labry niebieskie złotem podszyte.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ пожалованъ Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 13 (25) день Марта 1845 года данною, бывшему Начальнику Варшавскаго Почтамта Статсъ-Референдарію Франциску Валентинову сыну Данѣльскому, за усердіе къ службѣ и преданность Престолу, равно племянникамъ его: Антону, Осипу, Клементію и Виктору и племянницамъ: Целинѣ и Розаліи, дѣтямъ бывшаго Коммисара Пултускаго Обвода Ивана Данѣльскаго, который пожертвовалъ жизнью на пользу челоѣчества, во время господствовавшей въ томъ Обводѣ холеры.

Herb taki wraz z dziedzicznѣm szlachectwem, nadany został Franciszkowi Danielskiemu synowi Walentego, Referendarzowi Stanu, byłemu Naczelnikowi Warszawskiego Pocztamtu, za gorliwość w służbie i przywiązanie do Tronu okazywane, oraz jego synowcom: Antoniemu, Józefowi, Klemensowi i Wiktorowi, jak niemniej synowicom: Celinie i Rozalii, dzieciom po Janie Danielskim, byłym Kommissarzu Obwodu Pułtuskiego, który utracił życie przez gorliwość swoją o dobro ludzkości, w czasie panującej w tym Powiecie choroby cholery; Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, w dniu 13 (25) Marca 1845 roku NAŁASKAWIĘJ udzielonym.

ГЕРБЪ

ДОМБРУВКА

МОРАВСКАГО.

Въ голубомъ полѣ, на ребрѣ серебряной подковы золотой крестъ о трехъ скрещенныхъ концахъ, и такіе же два креста отъ шиповъ косвенно вверхъ выходящіе. Въ наверхъ шлема золотой левъ, влѣво, съ ликторскимъ пучкомъ въ лапахъ. Наметь голубой съ серебрянымъ подбоемъ.

Вышеописанный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ, Всемилостивѣйше пожалованъ Осипу-Алексѣю Павлову сыну Моравскому, Члену Государственнаго Совѣта,

HERB

DĄBRÓWKA

MORAWSKIEGO.

W polu niebieskiem, na barku srebrnej podkowy krzyż złoty na trzech ramionach przekrzyżowany, i także dwa krzyże z ocelów podkowy na zewnątrz, skośnie ku górze wychodzące. W szczycie hełmu wychodzi lew złoty w lewo, z pękiem liktorskim. Labry niebieskie srebrem podszyte.

Herb ten wraz z dziedzicznym szlachectwem, Najjaśniejszej nadany został Józefowi Aleksemu Morawskiemu synowi Pawła, Członkowi Rady Stanu, Prezesowi Dyrekcyi

Предсѣдателю Главной Дирекціи Земскаго Кредитнаго Общества въ Царствѣ Польскомъ, за усердную и полезную службу, на основаніи 4-й и 3-го пункта 16 статьи Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Высочайшею Грамотою Государа Императора и Царя НИКОЛАЯ I, 1839 года Октября 2 (14) дня.

Głównej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Królestwie Polskiem, za gorliwą i użyteczną służbę, z mocy Artykułów 4 i 16 ustępu 3 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem NAIJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 2 (14) Października 1839 roku.

ГЕРБЪ

HERB

ДОМБРОВО-КОРАБЪ

DĄBROWO-KORAŚ

ОСТРОВСКАГО.

OSTROWSKIEGO.

Въ красномъ полѣ золотой корабль, съ золотыми-же львиными головами по кормамъ; въ корабль башня о четырехъ зубцахъ. Въ верхнихъ углахъ щита по серебряной пятиконечной звѣздѣ. Въ наверхъ шлема лѣвое коршуны крыло, проткнутое

W polu czerwonym, na korabiu złotym, takiemiż głowami lwimi zakończonym, wieża kamienna o czterech blankach. W górnych kątach tarczy po jednej gwiazdzie srebrnej. W szczycie hełmu skrzydło sępie lewe, strzałą srebrną ku lewemu skośnie

серебряною стрѣлою влѣво. Наметь голубой съ серебрянымъ подбоемъ.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ, Всемилостивѣйше пожалованъ Директору Отдѣленія Главной Контроли Окладныхъ доходовъ въ Правительственной Коммисіи Финансовъ и Казначейства, Государственному Советнику Иларію Осипову сыну Островскому, по силѣ 4-й статьи Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, 1839 года Октября 2 (14) дня.

w górę przeszyte. Labry niebieskie srebrem podszyte.

Herb powyższy wraz z szlachectwem dziedziczném, NAJŁASKAWIEJ nadany został Hilaremu Ostrowskiemu synowi Józefa, Rady Stanu, Dyrektorowi Wydziału Kontrolli Jeneralnej i Podatków stałych w Kommissyi Rządowej Przychodów i Skarbu, z mocy Artykułu 4 Prawa o Szlachectwie z roku 1836; Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, w dniu 2 (14) Października 1839 roku podpisanym.

ГЕРБЪ
ДЕМБНИКЪ
ЭЙХЛЕРА.

HERB
DĘBNIK
EJCHLERA.

Въ голубомъ полѣ, три дубовыя золотыя вѣтки, каждая

W polu niebieskiém trzy gałązki dębowe złote, o dwóch

о двухъ листьяхъ и одной же-
луди, двѣ рядомъ а третья подъ
ними. Въ наверхъ шлема, ме-
жду двумя золотыми копьями,
витязь въ стальной бронѣ, со
змѣей въ правой рукѣ, а лѣвою
подпершись въ бокъ; надъ нимъ
золотая звѣзда. Наметь голубой
съ золотымъ подбоемъ.

Вышеописанный гербъ, вмѣстѣ
съ потомственнымъ дворянствомъ,
Всемилоствѣйше пожалованъ Апте-
карю въ городѣ Мендзиржецѣ Под-
ляской Губерніи и Кавалеру ордена
Святого Станислава 3-й степени
Карлу Годфридову сыну Эйхлеру,
Грамотою Государя Императора и
Царя НИКОЛАЯ I, 1845 года
Марта 13 (25) дня, за заслуги ока-
занныя имъ Императорско-Россій-
ской Арміи какъ въ 1812 году, такъ
и въ 1831 году во время свирѣп-
ствовавшей въ городѣ Мендзиржецѣ
холеры.

liściach i jednej żołądki, z tych
dwie obok siebie a trzecia pod
nimi. W szczycie hełmu, między
dwoma włóczniami złotemi, ry-
cerz w stalowej zbroi, z wężem
w prawej ręce, a lewą pod bio-
dro oparty; nad nim złota gwia-
zda. Labry niebieskie złotem
podszyte.

Herb ten wraz z dziedzicznym
szlachectwem, NAJŁASKAWIEJ nadany
został Karolowi Ejchlerowi synowi
Godfryda, właścicielowi Apteki w mie-
ście Międzyrzecu byłej Gubernii Po-
dlaskiej, Kawalerowi Orderu Świę-
tego Stanisława III Klasy, Dyplo-
matem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i
KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 13 (25)
Marca 1845 roku, za jego usługi
dla Armii Cesarsko-Rossyjskiej tak
w roku 1812, jak w roku 1831
w czasie trwania cholery w mieście
Międzyrzecu.

ГЕРБЪ

ДОБРОРАДЪ

ВОЙДЕ.

Въ голубомъ полѣ бѣлый пегасъ, вправо, за золотою вправо же идущею полосою, на которой три красныя звѣзды въ рядъ. Въ наверхъ шлема, между двухъ строусовыхъ перьевъ, извившаяся змѣя, хвостомъ вверхъ, пьющая изъ золотой чаши. Наметь голубой, подложенный золотомъ.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ члену Медицинскаго Совѣта и Евангелической Консистоіи въ Царствѣ Поль-

HERB

DOBRO RAD

WOYDEGO.

W polu niebieskiem pegasz biały w prawo, za wstęgą złotą także w prawo; na wstędze trzy gwiazdy czerwone, jedna za drugą ułożone. W szczycie hełmu, pomiędzy dwoma strusiami piórami, wąż skręcony, ogonem w górę, z czary złotój pijący. Labry niebieskie złotem podszyte.

Herb ten wraz z dziedzicznym szlachectwem, NAJLEASKAWIEJ nadany został Maurycemu Woyde synowi Fryderyka, Doktorowi Medycyny i Chirurgii, Członkowi Rady Lekarskiej

скомъ, Доктору Медицины и Хирургіи Маврикію Фридрихову сыну Войде, на основаніи статьи 6 пункта 2 и статьи 16 пункта 4 Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I 1840 года Апрѣля 9 (21) дня.

i Rady Konsystorza Ewangelickiego w Królestwie Polskiém, z mocy Artykułu VI ustępu 2 i Artykułu 16 ustępu 4 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 9 (21) Kwietnia 1840 г.

ГЕРБЪ

ДОЛАБЕНДЗЪ

ГЛУШИНСКАГО.

Въ красномъ полѣ, на муравѣ лебедь, вправо, съ вѣнкомъ во рту; надъ лебедемъ въ правомъ углу золотая пчела, а въ лѣвомъ золотой же ключъ зубцомъ вверхъ и влѣво. Въ наверхѣ шлема подобный лебедь какъ въ щитѣ. Наметь красный съ золотымъ подбоемъ.

HERB

DOŁABĘDŹ

GLUSZYŃSKIEGO.

W polu czerwonym na murawie łabędź w prawo, z wieńcem w dziobie; nad łabędziem z prawej strony pszczoła złota, z lewej zaś takiż klucz zębem do góry, w lewo. W szczycie hełmu łabędź podobny jak w tarczy. Labry czerwone złotem podszyte.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Статсъ-Референдарію, Директору Польскаго Банка Павлу Осипову сыну Глушинскому, по силѣ статьи 4 и статьи 16-й пункта 3 Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 12 (24) день Маія 1842 года.

Herb ten wraz z dziedziczném szlacheństwem, NAJŁASKAWIEJ nadany został Pawłowi Głuszyńskiemu synowi Józefa, Referendarzowi Stanu, Dyrektorowi Banku Polskiego, z mocy Artykułów 4 i 16 ustępu 3 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, w dniu 12 (24) Maja 1842 roku podpisanym.

ГЕРБЪ
ДОПОМЯНЪ
БОГАТКИ.

HERB
DOPOMIAN
BOGATKI.

Въ щитѣ раздвоенномъ съ золотою окраиною, въ правомъ красномъ полѣ голова зубря, пронзенная сверху мечемъ; въ лѣвомъ же голубомъ полѣ бердышъ, остреемъ вправо. Въ наверхъ шлема выходящая рука, въ наручьяхъ, съ поднятымъ вправо мечемъ.

Tarcza ze skrajem złotym dwudzielna; w prawém polu czerwonym głowa żubra mieczem z góry przebita; w lewém zaś niebieskiem berdysz ostrzem obrócony w prawo. W szczycie hełmu ręka zbrojna z mieczem do cięcia w prawo.

Гербъ сей вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилоствѣйше пожалованъ Инспектору Варшавской Городовой Полиціи Ивану Михайлову сыну Богаткѣ, на основаніи статей: 6-й пункта 2 и 16-й пункта 4 Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Высочайшею Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, данною въ 29 день Апрѣля (11 Марта) 1841 года.

Herb ten wraz z szlachectwem dziedzicznym, NAJŁASKAWIEJ nadany został Janowi Bogatko synowi Michała, Inspektorowi Policji Miasta Warszawy, z mocy Artykułu 6 ustępu 2 i Artykułu 16 ustępu 4 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 29 Kwietnia (11 Maja) 1841 roku.

ГЕРБЪ

ДОСЛУГА

МАЕВСКАГО.

HERB

DOSŁUGA

MAJEWSKIEGO.

Въ щитѣ наполь пересѣченномъ, въ верхнемъ голубомъ полѣ два серебряные якоря крестообразно; а въ нижнемъ, красномъ, бѣлый конь съ золотыми копытами и черною подпругою,

Na tarczy w połowie ściętėj, w górném polu niebieskiém dwie kotwice srebrne na krzyż złożone; w dolném zaś czerwonym, koń biały ze złotymi kopytami, i czarnym popręgiem w prawo.

вправо. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера. Наметь голубой съ серебрянымъ подбоемъ.

Вышеозначенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Начальнику Водянаго Отдѣленія въ Варшавской Складочной Таможнѣ, Осипу Каетанову сыну Маевскому, на основаніи статьи 2 пункта 3 Положенія о дворянствѣ 1836 года, Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, 12 (24) Мая 1842 года.

W szczycie hełmu trzy strusie pióra. Labry niebieskie srebrem podszyte.

Herb ten wraz z dziedzicznym szlachectwem, NAJLASKAWIEJ nadany został Józefowi Majewskiemu synowi Kajetana, Naczelnikowi Sekcyi Wođnej Komory Konsumowo-Składowej w Warszawie, z mocy Artykułu 2 ustępu 3 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 12 (24) Maja 1842 roku.

ГЕРБЪ
ДРОГОДАРЪ
ФОНРОБЕРТА.

HERB
DROGODAR
FONROBERTA.

Въ голубомъ полѣ, на сѣромъ поясѣ, три серебряныя призмы, изъ коихъ двѣ на одной линіи, а третья подъ ними; надъ поясомъ золотой кавалерскій крестъ, а внизу золотая пчела, вверху летящая. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера.

W polu niebieskiem na szarym pasie ze srebrnemi brzegami, trzy przyzmy srebrne, dwie na jednej linii, a trzecia pod niemi; nad pasem krzyż kawalerski złoty, pod pasem zaś takż pszczoła w górę lecąca. W szczycie hełmu trzy strusie pióra.

Вышеописанный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Помощнику Начальника Остроленцкаго Уѣзда Августину Петрову сыну Фонроберту, по силѣ статьи 2 пункта 2, статьи 6 пункта 2 и статьи 16 пункта 4 Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, 1845 года Марта 13 (25) дня.

Herb ten wraz z dziedziczném szlachectwem, NAJŁASKAWIÉJ nadany został Augustynowi Fonrobert synowi Piotra, Pomocnikowi Naczelnika Powiatu Ostrołęckiego, z mocy Artykułu 2 ustępu 2, Artykułu 6 ustępu 2 i Artykułu 16 ustępu 4 Prawa o Szlachectwie z roku 1836, Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 13 (25) Marca 1845 roku.

ГЕРБЪ

ДУНИНОВСКІЙ

И К Е.

Въ щитѣ наполь пересѣченномъ, въ верхнемъ золотомъ полѣ выходящій вправо черный орелъ, на груди котораго серебряный крестъ, стоящій на по-

HERB

DUNINOWSKI

I K E.

Na tarczy w połowie ściętéj, w górném polu złotém wychodzi orzeł czarny w prawo, mający na piersiach krzyż srebrny, na takimże księżycu rogami w górę

лумѣсяцѣ рогами вверхъ обращенномъ;—въ нижнемъ же красномъ полѣ, три листка дятлины, изъ коихъ два на одной линіи, а третій внизу. Въ наверхъ шлема, между двухъ охотничьихъ роговъ въ перемежку наполь золотыхъ и красныхъ, двѣвица въ бѣлой одеждѣ и голубомъ беретѣ съ строусовымъ перомъ, держащая въ правой рукѣ листокъ дятлины. Наметь красный съ золотымъ подбоемъ. Въ опорахъ: съ правой стороны золотой левъ, а съ лѣвой черный грифъ, отвернувшіеся головами наружу. Подъ щитомъ девизъ: *honeste et publice*.

Вышеизображенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ бывшему Королевско-Прусскому Тайному Совѣтнику Юстиціи, Карлу-Алберту-Вильгельму Карлову-Фридрихову сыну Ике, за оказанныя заслуги, по силѣ статьи 2 пункта 3 Положенія о дворянствѣ 1836 г., Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 21 день Марта (2 Апрѣля) 1844 года.

obróconym; w dolném zaś polu czerwonym, trzy liście koniczyny, dwa na jednej linii a trzeci pod niemi. W szczycie hełmu, pomiędzy dwiema trąbami myśliwskimi, na przemian w połowie złotemi i czerwonemi, panna w białej szacie i niebieskim berecie, ze strusim piórem na głowie, w prawej ręce podniesionej liść koniczyny trzymająca. Labry czerwone złotem podszyte. W pobocznicach: z prawej strony lew złoty, a z lewej gryf czarny, głowami na zewnątrz zwrócone. Pod tarczą godło: „*Honeste et Publice*”.

Herb ten wraz z dziedzicznym szlacheństwem, NAJŁASKAWIEJ nadany został Karolowi-Albrechtowi-Wilhelmowi Ike synowi Karola Fryderyka, byłemu Królewsko-Pruskiemu Radey Tajnemu Sprawiedliwości, za zasługi dla kraju, z mocy Artykułu 2 ustępu 3 Prawa o Szlacheństwie z r. 1836, Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 21 Marca (2 Kwietnia) 1844 roku.

ГЕРБЪ
ДВОЙГРИФЪ
БРЖЕЗИНСКАГО.

HERB
DWOJGRYF
BRZEZIŃSKIEGO.

Въ голубомъ полѣ два серебряные грифа, взвившіеся на дыбы, другъ противъ друга. Въ наверхъ шлема три строусовыя пера.

Вышеозначенный гербъ вмѣстѣ съ потомственнымъ дворянствомъ Всемилостивѣйше пожалованъ Подпоручику Оpatовской Инвалидной Команды Антону Станиславу сыну Бржезинскому, на основаніи статьи 3 и статьи 16 пункта 2 Положенія о Дворянствѣ 1836 года, Грамотою Государя Императора и Царя НИКОЛАЯ I, въ 20 день Іюля (1 Августа) 1848 года.

W polu niebieskiem dwa srebrne gryfy wspięte, ku sobie zwrócone. W szczycie hełmu trzy strusie pióra.

Herb ten wraz z dziedzicznym szlacheństwem, NAJŁASKAWIEJ nadany został Antoniemu Brzezińskiemu synowi Stanisława, Podporucznikowi Komendy Inwalidnej Opatowskiej, z mocy Artykułów 3 i 16 ustępu 2 Prawa o Szlacheństwie z roku 1836, Dyplomatem NAJJAŚNIEJSZEGO CESARZA i KRÓLA MIKOŁAJA I, z dnia 20 Lipca (1 Sierpnia) 1848 roku.

КОНЕЦЪ I ЧАСТИ.

KONIEC CZĘŚCI I.

АЛФАВИТНЫЙ УКАЗАТЕЛЬ

ГЕРБОВЪ

ВЪ I-ой ЧАСТИ ГЕРБОВНИКА.

Примѣчаніе. Гербы отмѣченные звѣздочкою (*) принадлежатъ къ числу тѣхъ, кои пожалованы послѣ изданія закона 1836 года.

А.

	Стран.
1. Азулевичъ	42
2. Александровичей Графовъ	5
3. Александровичъ	39
4. Александръ-Панъ или Скандербекъ	38
5. Алябанда	37
6. Андро-де-Бюи	40
7. Аражъ	41
8. Ахингеръ	35
9. Ахматъ	36

Б.

10. Баволь *	193
11. Бакаловичъ	44
12. Баржта	45
13. Бастіонъ	46
14. Баччiarели	43
15. Безтровоги *	195
16. Бекешъ	48
17. Белина	49
18. Белина 2	55
19. Белина 3	56
20. Белты	57
21. Бемъ	58
22. Беренсъ	59
23. Берндорфъ	60
24. Берсинъ *	194

WYKAZ ALFABETYCZNY

HERBÓW

W CZĘŚCI I-^{ej} HERBARZA.

Uwaga. Herby oznaczone gwiazdką (*) należą do liczby tych, które nadane zostały po ogłoszeniu prawa z roku 1836.

А.

	Stron.
1. Achinger	35
2. Achmat	36
3. Alabanda	37
4. Aleksander-pan czyli Skanderbek	38
5. Aleksandrowicz	39
6. Aleksandrowiczów Hrabiów	5
7. Andrault de Buy	40
8. Araż	41
9. Azulewicz	42

В.

10. Bacciarelli	43
11. Bakalowicz	44
12. Barzta	45
13. Bastion	46
14. Bawóń *	193
15. Beczka	47
16. Bekesz	48
17. Belina	49
18. Belina 2	55
19. Belina 3	56
20. Belty	57
21. Bem	58
22. Berens	59
23. Bernsdorff	60
24. Bersin *	194

	<i>Стран.</i>		<i>Stron.</i>
25. Берштепъ 2	61	25. Berszten 2	61
26. Бечка	47	26. Beztrwogi *	195
27. Биберштейнъ	64	27. Białynia	62
28. Бискупецъ *	197	28. Bibersztejn	64
29. Бобровскихъ Графовъ	7	29. Bielak	65
30. Бобръ 1-й *	199	30. Bienewiec *	196
31. Бобръ 2-й *	200	31. Biskupiec *	197
32. Богорія	67	32. Bóbr 1 *	199
33. Бодзецъ *	201	33. Bóbr 2 *	200
34. Бодула	66	34. Bobrowskich Hrabiów	7
35. Божаволя	92	35. Boduła	66
36. Божаволя 2	93	36. Bodziec *	201
37. Божидаръ *	202	37. Bogorya	67
38. Божездаржъ	94	38. Bojczya	69
39. Боіомиръ	70	39. Bojomir	70
40. Бойча	69	40. Bombek	71
41. Бомбекъ	71	41. Bończa	72
42. Бонтани	87	42. Bończa 2	84
43. Боньча	72	43. Bończa 3	85
44. Боньча 2-й	84	44. Bończa 4	86
45. Боньча 3-й	85	45. Bontani	87
46. Боньча 4-й	86	46. Borkiewicz	88
47. Боркевичъ	88	47. Bormann	89
48. Борманъ	89	48. Borski	90
49. Борскій	90	49. Bosak	91
50. Босакъ	91	50. Bożawola	92
51. Бреза	95	51. Bożawola 2	93
52. Бржостовскихъ Графовъ	8	52. Bożezdarz	94
53. Бринкенъ	96	53. Bożydar *	202
54. Бродзиць	100	54. Breza	95
55. Брониковскій или Осенкъ	105	55. Brincken	96
56. Брониславъ	106	56. Brochwicz 2	97
57. Брохвичъ 2-й	97	57. Brochwicz 2 b.	98
58. Брохвичъ 2-й b	98	58. Brochwicz 3	99
59. Брохвичъ 3-й	99	59. Brodzie	100
60. Брунъ *	203	60. Bronikowski albo Osek	105
61. Будзиславъ *	204	61. Bronisław	106
62. Будзишъ или Папарона	107	62. Brunn *	203
63. Буковчикъ	108	63. Brzostowskich Hrabiów	8
64. Булатъ	109	64. Budzisław *	204
65. Бургардъ	110	65. Budzisz albo Paparona	107
66. Бутлеръ	111	66. Bukowczyk	108
67. Быдантъ	113	67. Bułat	109
68. Бѣлякъ	65	68. Burghard	110
69. Бѣневецъ *	196	69. Butler	111
70. Бялыня	62	70. Bydant	113

В.

71.	Валевскихъ Графовъ	22
72.	Вельгорскихъ Графовъ	24
73.	Водзицкихъ Графовъ	25
74.	Волловичей Графовъ	27
75.	Воронецкихъ Князей	4

Г.

76.	Гуровскихъ Графовъ	10
-----	------------------------------	----

Д.

77.	Дангель	139
78.	Дангель 2	140
79.	Данѣль *	209
80.	Двойгрифъ *	222
81.	Деболи	149
82.	Дембникъ *	213
83.	Дембно	150
84.	Дзюли	190
85.	Дзялоша	187
86.	Дзялоша 2	188
87.	Дзяноттъ де Кастелляти	189
88.	Доброрадъ *	215
89.	Долабендзь *	216
90.	Долэнга	159
91.	Долива	152
92.	Домброва	141
93.	Домброва 2	147
95.	Домброво-Корабъ *	212
95.	Домбровскій	148
96.	Домбрувка *	211
97.	Допомянъ *	217
98.	Дослуга *	218
99.	Дотршима	174
100.	Држевица	182
101.	Дрогодаръ *	219
102.	Дрогомиръ	175
103.	Дрогославъ	176
104.	Дрогославъ 2	178
105.	Дрыя	179
106.	Дубениць	185
107.	Дуниновскій *	220
108.	Душекъ-Душинскій	186

С.

71.	Campioni	114
72.	Carosi	115
73.	Casafranca	116
74.	Chaudoir	118
75.	Cholewa	119
76.	Cholewa 2	126
77.	Cholewiec *	205
78.	Chomato	127
79.	Chrynicky	128
80.	Cielatkowa	129
81.	Cietrzew	130
82.	Cięzosił	131
83.	Ciołek	132
84.	Cios *	206
85.	Czara *	207
86.	Czarnowron *	208
87.	Czerwnia	137
88.	Czochron	138

D.

89.	Dangiel	139
90.	Dangiel 2	140
91.	Daniel *	209
92.	Dąbrowa	141
93.	Dąbrowa 2	147
94.	Dąbrówka *	211
95.	Dąbrowo-Korab' *	212
96.	Dąbrowski	148
97.	Deboli	149
98.	Dębник *	213
99.	Dębno	150
100.	Dobrorad *	215
101.	Doliwa	152
102.	Dołabędz *	216
103.	Dołęga	159
104.	Dopomian *	217
105.	Dosluga *	218
106.	Dotrzyna	174
107.	Drogodar *	219
108.	Drogomir	175
109.	Drogosław	176
110.	Drogosław 2	178
111.	Drya	179

	<i>Стран.</i>
Е.	
109. Езерскихъ Графовъ	11
З.	
110. Замойскихъ Графовъ	28
111. Збоинскихъ Графовъ	30
К.	
112. Казафранка	116
113. Кампіони	114
114. Кароси	115
115. Квилецкихъ Графовъ	20
116. Кицинскихъ Графовъ	13
117. Коморовскихъ Графовъ	14
118. Красинскихъ Графовъ	16
119. Круковецкихъ Графовъ	18
Х.	
120. Холева	119
121. Холева 2	126
122. Холевецъ *	205
123. Хомонто	127
124. Хрыницькій	128
Ц.	
125. Цѣлекъ	132
126. Цѣсъ *	206
127. Цѣлѣнткова	129
128. Цѣнжосиль	130
129. Цѣтршевъ	130
Ч.	
130. Чара *	207
131. Чарновронъ *	208
132. Червня	137
133. Чохронъ	138
Ш.	
134. Шодуаръ	118
Я.	
135. Яблоновскихъ Князей	1

	<i>Stron.</i>
112. Drzewica	182
113. Dubenitz	185
114. Duninowski *	220
115. Duszek-Duszyński	186
116. Dwójgryf *	222
117. Działosza	187
118. Działosza 2.	188
119. Działott de Castellati	189
120. Dziuli	190
G.	
121. Gurowskich Hrabiów	10
J.	
122. Jabłonowskich Książąt	1
123. Jezierskich Hrabiów	11
K.	
124. Kicińskich Hrabiów	13
125. Komorowskich Hrabiów	14
126. Krasieńskich Hrabiów	16
127. Krukowieckich Hrabiów	18
128. Kwileckich Hrabiów	20
W.	
129. Walewskich Hrabiów	22
130. Wielhorskich Hrabiów	24
131. Wodzickich Hrabiów	25
132. Wołłowiczów Hrabiów	27
133. Woronieckich Książąt	4
Z.	
134. Zamojskich Hrabiów	28
135. Zboińskich Hrabiów	30

АЛФАВИТНЫЙ УКАЗАТЕЛЬ

ДВОРЯНСКИХ РОДОВЪ

ВЪ I-ой ЧАСТИ ГЕРБОВНИКА.

Примѣчаніе. *Фамиліи отмѣченныя звѣздочкою (*) принадлежатъ къ числу тѣхъ, кои приобрѣли дворянство послѣ изданія закона 1836 года.*

А.

	<i>Стран.</i>
Азулевици	42
Александровичи	39
Александровичъ Графъ	6
Антоновичи	40
Ахматовичи	36

Б.

Бабинскіе	69
Бадовскіе	152
Бакаловичи	44
Барвинскіе	35
Баччiarелли	43
Бемы	58
Бѣмы	59
Беренсы	60
Бернсдорфы	61
Берскіе *	195
Бетхеры	46
Бѣтхеры *	207
Бечковичи	47
Бзицкіе	132
Бобровницкіе	152
Бобровскіе Графы	7
Бобровскіе г. Бобръ 1 *	199
Бобровскіе г. Бобръ 2 *	200
Богатки *	218
Бонецкіе	72

WYKAZ ALFABETYCZNY

RODZIN SZLACHECKICH

W CZĘŚCI I-ój HERBARZA.

Uwaga. *Familie oznaczone gwiazdką (*) należą do liczby tych, które nabyły Szlachectwo po ogłoszeniu prawa z roku 1836.*

A.

	<i>Stron.</i>
Achmatowiczowie	36
Aleksandrowiczowie	39
Aleksandrowicz Hrabia	6
Antonowiczowie	40
Azulewiczowie	42

B.

Babińscy	69
Bacciarellowie	43
Badowscy	152
Bakałowiczowie	44
Barwińscy	35
Beczkowiczowie	47
Bemowie	58
Berensowie	60
Bernsdorff	61
Berscy *	195
Betcherowie	46
Białkowscy	64
Białobłoccy	63
Bielakowie	65
Bobrowniccy	152
Bobrowscy Hrabiowie	7
Bobrowscy h. Bóbr 1 *	199
Bobrowscy h. Bóbr 2 *	200
Boczarscy	150
Bogatkowie *	218

	<i>Стран.</i>
Бонтани	87
Боньковскіе	101
Боравскіе	69
Боржимы	49
Боркевичи	88
Борманы	89
Бородзичи	101
Борскіе	90
Борисовичи	179
Бочарскіе	150
Брезы	95
Бржезинскіе г. Долива	153
Бржезинскіе г. Двойгрифъ *	222
Бржозовскіе	49
Бржостовскіе Графы	9
Бржостовскіе г. Боньча	73
Бринкены	96
Брониковскіе	105
Брунвен *	197
Будзинскіе	141
Будзишевскіе *	205
Буковецкіе	176
Буковинскіе	177
Буковскіе	73
Булгарины	109
Бургарды	110
Бутлеры	112
Буховецкіе	178
Бѣляки	65
Бялковскіе	64
Бялоблочки	63

В.

Валевскіе Графы	23
Василевскіе	183
Васьневскіе	83
Вейхерты	174
Вельгорскіе Графы	25
Венгерскіе	54
Венсѣрскіе	55
Вержхлейскіе	62
Вечорковскіе	94
Влодковскіе	158
Влостовскіе	135
Водзицкіе Графы	26
Возницкіе	135

	<i>Stron.</i>
Böhmowie	59
Bonieccy	72
Bontaniowie	87
Bońkowscy	101
Borawscy	69
Borkiewiczowie	88
Bormanowie	89
Borodziczowie	101
Borsecy	90
Borysowiczowie	179
Borzymowie	49
Böttcherowie *	207
Brezowie	95
Brinckenowie	96
Bronikowscy	105
Brunwejiowie *	197
Brzezińscy h. Doliwa	153
Brzezińscy h. Dwojgryf *	222
Brzostowscy Hrabiowie	9
Brzostowscy h. Bończa	73
Brzozowscy	49
Buchowieccy	178
Budziszewscy *	205
Budzyńscy	141
Bukowieccy	176
Bukowińscy	177
Bukowscy	73
Bulharynowie	109
Burghardowie	110
Butlerowie	112
Bzicczy	132

С.

Campioni	115
Carosi albo Karosi	116
Casafranca de Saint Paul	117
Charczewscy	120
Chauoir (Szoduar)	119
Chądyńscy	132
Chludzińscy	126
Chłapowscy	179
Chmieleczy	73
Chodakowscy	160
Cholewiczy	120
Chrościechowscy	73
Chudzyńscy	120

	<i>Стран.</i>
Войде *	215
Волловичи Графы	27
Волловичи	68
Воловскіе *	193
Вонгровскіе	53
Воронецкіе Князья	4
Восинскіе	103
Воюцкіе	108
Вояковскіе	98
Вржоски	173
Врочинскіе	103
Встовскіе	66
Высоцкіе	181
Вѣрцѣховскіе	54

Г.

Гауке	91
Гизинскіе	162
Гинчи г. Чара *	208
Гинчи г. Дзялоша	197
Глускіе	133
Глушинскіе *	217
Глэмбоцкіе	154
Гнѣвковскіе	121
Гойскіе	154
Гольдтманы *	198
Гонсецкіе	92
Гордоны	113
Готье *	203
Грабовскіе	162
Грабскіе	102
Гродскіе	50
Гроховскіе	74
Гулинскіе	74
Гурецкіе	162
Гуровскіе Графы	11
Гурскіе г. Божаволя	92
Гурскіе г. Долива	154
Гутовскіе	133

Д.

Дамѣнцкіе	141
Дангели	139
Данишевскіе	121
Данѣлецкіе	140
Данѣльскіе *	210

	<i>Stron.</i>
Chyczewscy	128
Cielescy	153
Cieszkowscy	160
Czajkowscy	150
Czakowie	38
Czarnołuscy	133
Czechowscy	50
Czermińscy	120
Czerwiakowscy	137
Czochronowie	138
Czyżewiczowie	180
Czyżewscy	180

D.

Damięscy	141
Danglowie	139
Danieleccy	140
Danielscy *	210
Daniszewscy	121
Dąbrowiczowie	143
Dąbrowscy h. Dąbrowa	142
Dąbrowscy h. Dąbrowski	148
Dąbrowscy h. Dołęga	160
Deboli	149
Dobrosielscy	121
Dobrowolscy h. Doliwa	153
Dobrowolscy h. Drzewica	182
Doliwy	153
Dołęgowscy	161
Domagalscy	74
Duchnowscy	182
Dulębowie	37
Duszyńscy	186
Dybowscy	101
Dzianott de Castellati	189
Dziedzicy	161
Dziewulscy	190
Dziubińscy	161

E.

Ejchlerowie *	214
Eminowiczowie	161

F.

Falkowscy	153
Fijałkowscy *	208

	<i>Стран.</i>
Деболи	149
Дзѣвувльскіе	190
Дзѣдзицкіе	161
Дзюбинскіе	161
Дзянотты де Кастелляти	189
Добровольскіе г. Долива	153
Добровольскіе г. Држевица	182
Добросельскіе	121
Доливы	153
Долэнговскіе	161
Домагальскіе	74
Домбровичи	143
Домбровскіе г. Домброва	142
Домбровскіе г. Домбровскій	148
Домбровскіе г. Долэнга	160
Дулембы	37
Духновскіе	182
Душинскіе	186
Дыбовскіе	101

Е.

Езерскіе Графы	12
Ержмановскіе	163

Ж.

Желенскіе	136
Желѣховскіе	136
Желѣскіе	175
Жельковскіе	147
Жоховскіе	104
Жулинскіе	136
Жылинскіе	136

З.

Завадскіе	104
Заѣнчковскіе	184
Закроцкіе	125
Закржевскіе г. Богорыя	68
Закршевскіе г. Долива	158
Закршевскіе г. Долэнга	173
Залѣскіе г. Хомонто	127
Залѣскіе г. Долэнга	173
Замойскіе Графы	29
Захаркевичи	103

	<i>Stron.</i>
Fonrobertowie *	220
Fredrowie	74
Frezerowie	37

G.

Gautier *	203
Gaseccy	92
Gizińscy	162
Głęboccy	154
Głuscy	133
Głuszyńscy *	217
Gniewkowscy	121
Gojscy	154
Goldtmanowie *	198
Gordonowie	113
Góreccy	162
Górscy h. Bożawola	92
Górscy h. Doliwa	154
Grabowscy	162
Grabscy	162
Grochowscy	74
Grodzcy	50
Gulińscy	74
Gurowscy Hrabiowie	11
Gutowscy	133

H.

Haukowie	91
Hinczowie h. Czara *	208
Hinczowie h. Działosza	187

J.

Jabłonowscy Książęta	3
Jabłońscy h. Bończa	75
Jabłońscy h. Dąbrowa	143
Jamiołkowscy	154
Jańscy	155
Jasieńscy albo Jasińscy	163
Ichnatowscy	35
Jerzmanowscy	163
Jezierscy Hrabiowie	12
Ike *	221
Iżyccy	75

	<i>Стран.</i>
Збоинскіе Графы	31
Звѣрковскіе	58
Здановскіе	54
Зеленѣвскіе	174
Зембржускіе	158
Зимнохи	83
Зыжневскіе	63
Зѣлинскіе г. Цѣлекъ	135
Зѣлинскіе г. Долива	159

И.

Ижицкіе	75
Ике *	221
Ихнатовскіе	35

К.

Кадлубовскіе	51
Казафранка де-Сенъ-Поль	117
Казимѣрскіе	64
Калицкіе	163
Каменскіе, иначе Каминскіе г. Долэнга	163
Каминскіе г. Холева	121
Кампіони	115
Караси	143
Карасинскіе	143
Карговскіе	76
Карнѣвскіе	143
Кароси	116
Квасеборскіе	122
Квасковскіе	67
Квилецкіе Графы	21
Кендзерскіе	51
Кицинскіе Графы	14
Клечковскіе	121
Клиховскіе	155
Ковалевскіе	164
Кожуховскіе	155
Козеровскіе	165
Коморовскіе г. Божаволя	93
Коморовскіе г. Цѣлекъ	134
Коморовскіе Графы	15
Корыцкіе	134
Косковскіе	164
Коссовскіе	164
Котарскіе	122

Stron.

К.

Kadłubowscy	51
Kalicy	163
Kamieński h. Cholewa	121
Kamieński albo Kamiński h. Dołęga	163
Karaś	143
Karasiński	143
Kargowscy	76
Karniewscy	143
Kazimierscy	64
Kędzierscy	51
Kiciński Hrabiowie	14
Kleczkowscy	121
Klichowscy	155
Komorowscy h. Bożawola	93
Komorowscy h. Ciołek	134
Komorowscy Hrabiowie	15
Koryscy	134
Koskowscy	164
Kossowscy	164
Kotarscy	122
Kowalewscy	164
Kozierowscy	165
Koźuchowscy	155
Kramkowscy	122
Kraśniński Hrabiowie	17
Kretkowscy	165
Kretowiczowie	166
Krukowieccy Hrabiowie	18
Krzewscy	76
Krzyżanowscy	151
Kulikowscy i Kuligowscy	175
Kuniccy	76
Kurzątkowscy	101
Kuszlowie	177
Kuzniczów	106
Kwasieborscy	122
Kwaskowscy	67
Kwileccy Hrabiowie	21

L.

Lamparsey	166
Lange	131
Laskowscy	144

	<i>Стран.</i>
Крамковскіе	122
Красинскіе Графы	17
Кретковскіе	165
Кретовичи	166
Круковецкіе Графы	19
Кршевскіе	76
Кршижановскіе	151
Кузничовы	106
Куликовскіе и Кулиговскіе	175
Куницкіе	76
Куржонтковскіе	101
Кушели	177

Л.

Левандовскіе	167
Левинскіе	100
Леманскіе	108
Лещинскіе	51
Линзенбарты *	204
Липинскіе г. Безтрвоги *	196
Липинскіе г. Бродзиць	102
Лисецкіе	180
Лисовскіе	76
Лоси	144
Лоскіе	102
Лоховскіе	52
Лубковскіе	77
Луговскіе	183
Луковскіе, иначе Луковскіе	168
Лукомскіе	181
Лэбковскіе	144
Люборадзкіе	168
Лямпарскіе	166
Лянге	131
Лясковскіе	144
Лясоцкіе	166

М.

Маевскіе *	219
Мазовецкіе	168
Маковецкіе	168
Малковскіе	71
Малетскіе	47
Марковскіе	77
Мацьёвскіе	134

	<i>Stron.</i>
Lasoccy	166
Lemańscy	108
Leszczyńscy	51
Lewandowscy	167
Lewińscy	100
Linsenbarthowie *	204
Lipińscy h. Beztrwogi *	196
Lipińscy h. Brodzie	102
Lisiecy	180
Lisowscy	76
Luboradzcy	168

Ł.

Łebkowscy	144
Łochowscy	52
Łoscy	102
Łoś	144
Łubkowscy	77
Ługowscy	183
Łukomscy	181
Łukoscy albo Łukowscy	168

М.

Maciejowscy	134
Majewscy *	219
Makowieccy	168
Malletscy	47
Małkowscy	71
Markowscy	77
Mazowieccy	168
Mączewscy	59
Męczkowscy	63
Miaskowscy	84
Mieczkowscy	78
Mieleccy	134
Mikułowscy	183
Miłodrowscy	122
Mliccy	169
Młochowscy	52
Młodzianowscy	145
Moczulscy	122
Modlibowscy	181
Modzelewscy	78
Mokronowscy	67
Moraczewscy h. Cholewa	123

	<i>Стран.</i>
Микуловскіе	183
Милодровскіе	122
Млицкіе	169
Млодзяновскіе	145
Млоховскіе	52
Модзелевскіе	78
Модлибовскіе	181
Мокроновскіе	67
Мончевскіе	59
Моравскіе г. Домброва	145
Моравскіе г. Домбрувка *	211
Морачевскіе г. Холева	123
Морачевскіе г. Долива	156
Мостовскіе	169
Мочульскіе	122
Мрочкевичи	48
Муравскіе	145
Мыцельскіе	169
Мѣленцкіе	134
Мѣчковскіе	78
Мэнчковскіе	63
Мясковскіе	84

Н.

Налѣпинскіе	169
Наржимскіе	169
Недабыльскіе	79
Несторовичи	170
Низкіе	170
Ноишевскіе	102
Носаржевскіе	170

О.

Обрембскіе	123
Окуни	52
Оржельскіе	181
Орлевскіе	129
Орловскіе	127
Осмольскіе	79
Оссовскіе	170
Островицкіе	171
Островскіе *	213
Остршиковскіе	102
Осѣцкіе	170
Отоцкіе	171
Охимовскіе	156

	<i>Stron.</i>
Moraczewscy h. Doliwa	156
Morawscy h. Dąbrowa	145
Morawscy h. Dąbrówka *	211
Mostowscy	169
Mroczkiewiczowie	48
Murawscy	145
Mycielscy	169

N.

Nalepińscy	169
Narzymscy	169
Nestorowiczowie	170
Niedabyłscy	79
Niscy	170
Noiszewscy	102
Nosarzewscy	170

O.

Obrębscy	123
Ochimowscy	156
Okuniowie	52
Orlewscy	129
Orłowscy	127
Orzelscy	181
Osieccy	170
Osmolscy	79
Ossowscy	170
Ostrowscy *	213
Ostrowiccy	171
Ostrzykowscy	102
Otoccy	171

P.

Paproczy	123
Parasiewiczowie	99
Pawlikowscy	123
Pęszyńscy	124
Pileccy	135
Pilitowscy	102
Pińscy	103
Piórowie	74
Pokrzywniccy	79
Popławscy	183
Porębscy	68

	<i>Стран.</i>
П.	
Павликовскіе	123
Папроцкіе	123
Парасѣвичи	99
Пеншинскіе	124
Пилецкіе	135
Пилитовскіе	102
Пинскіе	103
Піоры	79
Пожарискіе	57
Познанскіе	94
Позовскіе	151
Покршивницкіе	79
Поплавскіе	183
Порембскіе	68
Поржицкіе	145
Потворовскіе	151
Потканскіе	99
Пражмовскіе	53
Проневичи	171
Петроконскіе	107
Пуржицкіе	156
Р.	
Райскіе или Рейскіе	185
Рамотовскіе	176
Ржеховскіе	146
Ржечковскіе	93
Ржимскіе	103
Ровинскіе	93
Рогальскіе *	201
Рогойскіе г. Брохвичъ 2	97
Роевскіе	124
Роздражевскіе	156
Ростковскіе	145
Рутковскіе г. Бо́нча	80
Рутковскіе г. Бо́нча 3-й	85
Руттъе	70
Рыковскіе	156
С.	
Савинскіе	166
Салиши	188
Свѣнтоховскіе	172
Сикорскіе	130
Сильницкіе	157

	<i>Stron.</i>
Porzyccy	145
Potkańscy	99
Potworowscy	151
Poznańscy	94
Pozowscy	151
Pożaryscy	57
Prażmowscy	53
Proniewiczowie	171
Pstrokońscy	107
Purzyccy	156
R.	
Rajscy vel Rejscy	185
Ramotowscy	176
Rogalscy *	201
Rogojscy h. Brochwicz 2	97
Rojewscy	124
Rostkowscy	145
Rowińscy	93
Rozdrażewscy	156
Rutkowscy h. Bończa	80
Rutkowscy h. Bończa 3	85
Ruttié	70
Rykowscy	126
Rzechowscy	146
Rzeczkowscy	93
Rzymscy	103
S.	
Salisch	188
Sawińscy	156
Sienniccy	80
Sierakowscy	171
Sierzputowscy	146
Sikorscy	130
Silniccy	157
Skarzyńscy h. Bończa	80
Skarzyńscy h. Bończa 4	86
Skąpcy	157
Skłodowscy	172
Skórzewscy	177
Skotniccy	68
Skrzynecy	81
Skupiowie	53
Skupieńscy	53
Skupiewscy	56

	<i>Стран.</i>
Скаржинскіе г. Боньча	80
Скаржинскіе г. Боньча 4	86
Складовскіе	172
Скомпскіе	157
Скотницкіе	68
Скршинецкіе	81
Скупи	53
Скупѣнскіе	53
Скупѣвскіе	56
Скуржевскіе	177
Слуцкіе	172
Слѣшинскіе	157
Смольскіе	41
Смѣховскіе	57
Снѣховскіе	57
Соколовскіе	124
Стоковскіе	183
Стемпинскіе	85
Стемпчинскіе	157
Стронскіе	157
Сулимовскіе	151
Сѣнницкіе	80
Сѣраковскіе	171
Сѣршпутовскіе	146
Т.	
Табенцкіе	147
Табульскіе	53
Тлуховскіе	124
Томашевскіе	82
Тршцинскіе	173
Трушковскіе г. Боньча	82
Трушковскіе г. Дрогославъ	177
Туробѣйскіе	82
Турскіе	173
Тыкели *	206
У.	
Убыши	124
Уздовскіе	83
Уминскіе	125
Ф.	
Фальковскіе	153
Фіалковскіе *	208
Фонроберты *	220

	<i>Stron.</i>
Sleszyńscy	157
Słuccy	172
Smiechowscy	57
Smolscy	41
Sniechowscy	57
Sokołowscy	124
Stępczyńscy	157
Stępińscy	85
Stokowscy	183
Strońscy	157
Sulimowscy	151
Świętochowscy	172
Szablówscy	81
Szarewiczowie	82
Szczepańscy	172
T.	
Tabęccy	147
Tabulscy	53
Tłuchowscy	124
Tomaszewscy	82
Truszkowscy h. Bończa	82
Truszkowscy h. Drogasław	177
Trzecińscy	173
Turobojscy	82
Turscy	173
Tyklowie *	206
U.	
Ubyszowie	124
Umińscy	125
Uzdowscy	83
W.	
Walewscy Hrabiowie	23
Wasilewscy	183
Waśniewscy	83
Wągrowscy	53
Wejchertowie	174
Węgierscy	54
Węsierscy	55
Wieczorkowscy	94
Wielhorscy Hrabiowie	25
Wierciochowscy	54
Wierzchlejscy	62
Włodkowscy	158

	<i>Стран.</i>
Фредры	74
Фрезеры	37
Х.	
Харчевскіе	120
Хлаповскіе	179
Хлюдзинскіе	126
Хмблецкіе	73
Ходаковскіе	160
Холевицкіе	120
Хондзынскіе	132
Хросцѣховскіе	73
Худзынскіе	120
Хычевскіе	128
Ц.	
Цѣлескіе	153
Цѣшковскіе	160
Ч.	
Чайковскіе	150
Чаки	38
Чарнолускіе	133
Червяковскіе	137
Черминскіе	120
Чеховскіе	50
Чижевичи	180
Чижевскіе	180
Чохроны	138
Ш.	
Шабловскіе	81
Шаревичи	82
Шодуары	119
Щ.	
Щепанскіе	172
Э.	
Эйхлеры *	214
Эминовичи	161
Я.	
Яблоновскіе Князья	3
Яблонскіе г. Боньча	75
Яблонскіе г. Домброва	143
Ямѣлковскіе	154
Янскіе	155
Ясенскіе или Ясинскіе	163

	<i>Stron.</i>
Włostowscy	138
Wodziccy Hrabiowie	26
Wojakowscy	98
Wojucy	108
Wołłowiczowie Hrabiowie	27
Wołłowiczowie	68
Wołowscy *	193
Woronieccy Książęta	4
Wosińscy	103
Wojdowie *	215
Woźniccy	135
Wroczyńscy	103
Wrzaskowie	173
Wstowscy	66
Wysoccy	181
Z.	
Zacharkiewiczowie	103
Zajączkowski	184
Zakroccy	125
Zakrzewscy h. Bogorya	68
Zakrzewscy h. Doliwa	158
Zakrzewscy h. Dołęga	173
Zalescy h. Chomąto	127
Zalescy h. Dołęga	173
Zamojscy Hrabiowie	29
Zawadzcy	104
Zboińscy Hrabiowie	31
Zembrzusecy	158
Zdanowscy	54
Zieleniewscy	174
Zielińscy h. Ciołek	135
Zielińscy h. Doliwa	149
Zimnochowie	83
Zwierkowscy	58
Zyźniewscy	63
Ż.	
Żelechowscy	136
Żeleńscy	136
Żelescy	174
Żelkowscy	147
Żochowscy	104
Żulińscy	136
Żylińscy	136

О П Е Ч А Т К И.
РОМУЉКИ ДРУКАРСКИЕ.

<i>Стран.</i>	<i>Столб.</i>	<i>Строка</i>	<i>Напечатано</i>	<i>Должно быть</i>
<i>Stronnica</i>	<i>Kolumna</i>	<i>Wiersz</i>	<i>Wydrukowano</i>	<i>Powinno być</i>
8	2	28	tytułu	tytułu
9	1	8	Дворянскій	Дворянскій
17	2	21	Królestwa	Królestwa,
18	2	17	żeleźcem	żeleźcem
19	2	8	koziół	kozieł
20	2	2	Hrabiów	Hrabiów
23	2	21	Tronn	Tronu
39	1	20	Императова	Императора
75	2	29	Jabłońsk	Jabłoński
76	2	15	Łęczyckiém z niej	Łęczykiem. Z niej
77	1	13	также по	также и по
79	1	29	Боеводствѣ	Воеводствѣ
89	2	14	do Tronu	dla Tronu
94	1	19	Польшѣ	Польшѣ
—	—	—	,	.
—	—	—	изъ	Изъ
101	1	5	посѣдствіи	послѣдствіи
127	1	4	правому	лѣвому
—	2	4	prawemu	lewemu
129	1	8	рогами	рогомъ
—	2	8	w prawo	rogiem w prawo
135	2	22	Woźniccy	Woźniccy
138	—	9	w prawo	w lewo
—	2	15	Roznańskiem,	Roznańskiem.
146	1	30	Пончиковизна	Пончковизна
148	1	20	владѣль	владѣль
151	1	14	Рѣнна	Сѣнна
152	2	19	Wole-Mrowina.	Wole-Mrowina,
154	2	7	Z téj rodziny, Adam,	Z téj rodziny Adam
157	2	23	Dąbrówkę	Dąbrówkę
159	1	19	желѣзцкоъ	желѣзкомъ
171	2	5	Ostrowiccy. W Ziemi	Ostrowiccy, w Ziemi
—	—	13	w roku 1547	w roku 1547 posiadał
179	1	10	полосами	полосами вправо

